

ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว
ภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ขวัญจิตร โชติช่วง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด
สิงหาคม 2549

ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว
ภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ขวัญจิตร โชติช่วง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด
สิงหาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว
ภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ขวัญจิตร โชติช่วง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด
สิงหาคม 2549

ขวัญจิตร โชติช่วง.(2549).*ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อาจารย์ที่ปรึกษา สารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุลิสร.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ที่ได้รับต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่ท่านเคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ-ภาคใต้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรี ของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เคยท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้อย่างน้อย 1 ครั้ง จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด และวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 18 – 20 ปี กำลังศึกษาระดับชั้นปี 1 มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีภูมิลำเนาเดิมในภาคกลาง และมีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ-ภาคใต้ รวมกันประมาณ 1 – 5 ครั้ง
2. นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้อยู่ในระดับเดียวกัน คือด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติอยู่ในระดับดี ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคอยู่ในระดับดี และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง
3. นักศึกษามีความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้โดยรวมอยู่ในระดับสนใจมาก ประเภทของการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจมากที่สุด ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล,หาดทราย และดำน้ำ / ดูปะการัง
4. นักศึกษามีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้อยู่ในระดับแน่นอนมาก แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในภาคเหนือและภาคใต้อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวภาคเหนืออีกในครั้งต่อไปโดยเฉลี่ย 1.89 ปี และมีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวภาคใต้อีกในครั้งต่อไปโดยเฉลี่ย 1.95 ปี

5. ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา ได้แก่ เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปและด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพยากรณ์แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว และด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ(ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว) = .133 ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว +.231 ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ(ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน) = .144 ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว +.220 ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ

7. ความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ และทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพยากรณ์แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว และด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้(ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว) = .128 ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ +.152 ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้(ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน) = .101 ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว +.113 ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ +.109 ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว

8. นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้

9. นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้

10. นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้

INTEREST AND ATTITUDE TOWARD TOURIST DESTINATION AFFECTING
TOURISM BEHAVIOR TREND IN TOURING NORTHERN AND SOUTHERN
REGIONS OF STUDENTS IN BANGKOK METROPOLITAN AREA

AN ABSTRACT

BY

KWANJIT CHOTCHUANG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Business Administration degree in marketing
at Srinakharinwirot University

August 2006

Kwanjit Chotchuang.(2006). *Interest and Attitude Toward Tourist Destination Affecting Tourism Behavior Trend in Touring Northern And Southern Regions of Students in Bangkok Metropolitan Area*. Master Project, M.B.A.(Marketing). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist.Prof.Nak Gulid.

The objective of in to examine Interest and Attitude Toward Tourist Destination Affecting Tourism Behavior Trend in Touring Northern And Southern Regions of Students in Bangkok Metropolitan Area, classified by gender, age, educational level, income a month, original domicile and number of time as going in Southern-Northern.

The sample size of this study were 400 Thai college students, both males and females in state-run and private-run universities in Bangkok . The students who participated in the present study have experienced taking at least one trip to the north and the south of Thailand. To collect data, interest and attitude towards the tourist attractions affecting tourism behavior were obtained through the questionnaire. The descriptive statistical analysis were employed to determine percentage, Mean and Standard Deviation. t-test, One-Way ANOVA analysis of variance, Testing of paired difference using Least Significant Difference method and multiple regression analysis through an analysis of the SPSS were also used.

The results of the study are as follows:

1. Most of the respondents are females, freshmen, aged between 18-20, who had income less than or equal to 5,000 baht a month. These respondents live in the central region of Thailand, and they have experienced taking a trip in the north and south of Thailand in the total about 1 to 5 times.

2. The students' attitude towards traveling in the north and south is at the same level. The students reported the reason for traveling in terms of the natural physical appearance, and the human-made physical appearance and the facilities at the high level, and physical appearance that humans create for service touring were rated at the moderate level.

3. The students' interest in traveling in the north and south was rated at the high level. The most interesting destinations for them was the natural tourist attractions such as the sea, beaches, diving and the corals.

4. The students tend to travel in the north and the south; they rated this variable at the very high level, and the trend to travel with the families, and friends is considerably at the high level. In addition, the students' trend to travel in the north again is at the average of 1.89 per year, and the average trend to travel in the south is 1.95 per year.

5. The students' personal data such as different genders influenced the tourism behavior in traveling in the south and the trend to persuade families, relatives and friends to travel together. The trend to return to those same tourist destinations was statistically significantly difference at the 0.5 level between the male and female students.

6. The students' interest in traveling in the north and attitude towards the natural physical appearance of the tourist destinations are the predictors to the tourism behavior in terms of the trend to travel in the north and the trend to persuade families, relatives and friends to travel together.

The trend of tourism behavior in touring the north (the trend to travel) = .133 interest in traveling + .231 attitude towards the natural physical appearance of the tourist destinations

The trend of tourism behavior in touring the north (trend to persuade families, relatives and friends to travel) = .144 interest in traveling + .220 attitude towards the physical tourist destinations

7. The students' interest in traveling in the south and the attitude towards the natural physical appearance, and human-made physical appearance and the facilities are the predictors to the tourism behavior in terms of the trend to travel in the south and the trend to persuade families, relatives and friends to travel together.

The trend of tourism behavior in touring the south (the trend to travel) = .128 attitude towards the natural physical appearance + .152 attitude towards the human-made physical appearance and the facilities

The trend of tourism behavior in touring the south (trend to persuade families, relatives and friends to travel) = .101 interest in traveling + .113 attitude towards the natural physical appearance of the tourist destinations + .109 attitude towards the human-made physical appearance for service touring

8. The students' attitude towards touring in the north and south in terms of natural physical appearance is statistically significant difference at the level .01, The students had the more positive attitude towards touring in the north in terms of natural physical appearance than in the south. The reason is that the average mean of the attitude towards the natural physical appearance of the tourist destinations in the north is higher than that of the south.

9. The students' attitude towards touring in the north and south in terms of human-made physical appearance for service touring is statistically significant difference at the level .05, The students had the more positive attitude towards touring in the north in terms of human-made physical appearance for service touring than in the south. The average mean of the attitude towards the human-made physical appearance for service touring of the tourist destinations in the north is higher than that of the south

10. The students' attitude towards traveling in the north and south in terms of human-made physical appearance for the service touring of the tourist destinations is statistically significant difference at the .05 level, while means that, the students had more positive attitude towards the human-made physical appearance for service touring in the north than that of the south. The average mean of the students' attitude towards the human-made physical appearance for service touring of the tourist destinations in the north is higher than that of the south.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุลิษฐ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่านับตั้งแต่เริ่มดำเนินการ จนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ในการให้คำแนะนำช่วยเหลือ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง อธิบายให้ผู้วิจัยเข้าใจ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำ สารนิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และรองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือและเป็นกรรมการสอบตลอดจนให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณคณะอาจารย์ในภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้มอบวิชาความรู้อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณนางพา เนียมเกลี้ยง ซึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้า ที่คอยช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งยังคอยเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา ทำให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่น พยายามจนประสบความสำเร็จทุกวันนี้

ขวัญจิตร ไชติช่วง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
สมมติฐานในการวิจัย.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	12
รูปแบบของการท่องเที่ยว.....	15
ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ.....	17
ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ.....	21
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว.....	25
เกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยว.....	33
แหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	72
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	75
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	75
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	78
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
5 สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	138
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	138
สรุปผลการวิจัย.....	142
การอภิปรายผล.....	151
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	153
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	155
บรรณานุกรม.....	156
ภาคผนวก.....	159
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	167

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	90
2 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	90
3 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของระดับชั้นปีของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	91
4 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของรายได้ที่ได้รับต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	91
5 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของภูมิลำเนาเดิมของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	92
6 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวใน ภาคเหนือ – ภาคใต้ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	92
7 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวใน ภาคเหนือและภาคใต้.....	93
8 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวใน ภาคเหนือและภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ.....	94
9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและ ภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณสุข.....	95
10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวใน ภาคเหนือและภาคใต้ด้านด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น เกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว.....	97
11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว ในภาคเหนือและภาคใต้.....	99
12 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวท่องเที่ยว และแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน.....	101
13 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุดของแนวโน้ม ที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป.....	102
14 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ กับแนวโน้ม พฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ)ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	103
15 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ กับแนวโน้ม พฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	104

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอายุ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	105
17 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอายุ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	106
18 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับชั้นปี กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	108
19 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านระดับชั้นปีเป็นรายคู่.....	109
20 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับชั้นปี กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	110
21 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านระดับชั้นปีเป็นรายคู่.....	111
22 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านรายได้ที่ได้รับต่อเดือน กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	113
23 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านรายได้ที่ได้รับต่อเดือนกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	114
24 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านภูมิลำเนาเดิมกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	115
25 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านภูมิลำเนาเดิมกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	116
26 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคใต้)ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครตามปัจจัยด้านภูมิลำเนาเดิมเป็นรายคู่.....	118
27 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ)ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	120

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
28 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวเป็นรายคู่.....	121
29 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคใต้)ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	122
30 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวเป็นรายคู่.....	123
31 แสดงความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	125
32 แสดงความสนใจและทัศนคติที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้)ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	127
33 แสดงความสนใจและทัศนคติที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ)ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	129
34 แสดงความสนใจและทัศนคติที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้)ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.....	131
35 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้....	134
36 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน และด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป.....	136

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
2 กระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค (Buyer's decision process).....	31

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ประกอบด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่โดยมีธุรกิจหลัก ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจการเดินทางระหว่างประเทศ ธุรกิจโรงแรม และธุรกิจรอง ได้แก่ ธุรกิจการจำหน่ายของที่ระลึก ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจการเดินทางในประเทศ เป็นต้น รวมทั้งยังเป็นธุรกิจที่กระตุ้นอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมการก่อสร้างและพัฒนาที่ดิน และยังส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในระดับรากหญ้า

ดังนั้น การท่องเที่ยวจึงเป็นอุตสาหกรรมที่รัฐบาลหลายประเทศให้ความสำคัญในฐานะที่เป็นยุทธศาสตร์หลักในการสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศให้แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างรวดเร็ว โดยได้กำหนดให้การท่องเที่ยวมีความสำคัญในลำดับต้นของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 พร้อมทั้งเร่งพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในประเทศเพื่อให้สามารถแข่งขันกับคู่แข่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเดิมและแหล่งท่องเที่ยวใหม่

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในหลายประเทศที่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวในฐานะที่เป็นธุรกิจให้บริการที่มีศักยภาพเพื่อสร้างงาน กระจายรายได้ และหารายได้จากเงินตราต่างประเทศ โดยได้ระบุวัตถุประสงค์และแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ในยุทธศาสตร์การเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ กล่าวคือ “พัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มการจ้างงานและกระจายรายได้สู่ชุมชน เน้นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ และพัฒนาธุรกิจบริการที่มีศักยภาพใหม่ๆ ให้สอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น ซึ่งรวมถึง วิถีชีวิต สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีพื้นบ้าน ตลอดจนการส่งเสริมไทยเที่ยวไทย และการประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน” พร้อมทั้งตั้งเป้าหมายที่จะทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวแห่งเอเชีย (Tourism Capital of Asia) ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ (Quality Tourism Destination) ภายในปี 2551 (กลุ่มพัฒนามาตรฐานบริการท่องเที่ยว, สำนักพัฒนาบริการท่องเที่ยว, 19 กรกฎาคม 2548)

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างมากเนื่องจากเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ให้กับประเทศในแต่ละปีในจำนวนมหาศาล บริษัทศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด จึงได้ทำการสำรวจ

พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวไทยปี 2542 พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่จะใช้เวลาในช่วงวันหยุดที่ติดต่อกันหลายวันเดินทางท่องเที่ยวไปต่างจังหวัด โดยส่วนใหญ่จะเดินทางไปเที่ยวกันเอง เพราะค่าใช้จ่ายถูกกว่าซื้อรายการนำเที่ยวจากบริษัททัวร์ และมีความเป็นอิสระในการแวะเที่ยวแต่ละแห่งได้ตามต้องการ ค่าใช้จ่ายของการเดินทางท่องเที่ยวลักษณะนี้จะอยู่ในระดับเฉลี่ยคนละ 500-1,500 บาท ส่วนผู้ที่เดินทางไปเที่ยวโดยซื้อรายการนำเที่ยวจากบริษัททัวร์มักต้องการไปร่วมงานประเพณีต่าง ๆ หรือเดินทางไปเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลยอดนิยมทั้งหลาย เพราะผู้เดินทางมักประสบปัญหาด้านการจองตั๋วและห้องพัก ดังนั้นการเดินทางไปกับบริษัททัวร์จะสะดวกทั้งในเรื่องของการเดินทางและที่พัก ค่าใช้จ่ายของการเดินทางท่องเที่ยวลักษณะนี้อยู่ในระดับเฉลี่ยคนละ 3,000-5,000 บาท

การท่องเที่ยวมีอยู่หลายรูปแบบด้วยกันนอกจากการท่องเที่ยวแบบทั่วไปแล้ว การท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมค่อนข้างมากในปัจจุบัน คือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ปัจจุบันผู้คนส่วนใหญ่หันมาท่องเที่ยวประเภทนี้กันมากขึ้น เพราะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเน้นให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัส หรือมีประสบการณ์กับสภาพแวดล้อมธรรมชาติโดยตรง จากข้อมูลการท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคเหนือนักท่องเที่ยวนิยมมาท่องเที่ยวในฤดูหนาวระหว่างเดือนธันวาคมถึงกุมภาพันธ์ การเดินทางท่องเที่ยวภูเขาและแดนดอย ซึ่งจะเป็นช่วงที่งดงามเป็นพิเศษ ในภาคเหนือมีแหล่งเที่ยวมากและสวยงาม ได้แก่ ดอยอินทนนท์ ดอยหลวง ของจังหวัดเชียงใหม่ ดอยผาตั้ง จังหวัดเชียงราย ดอยภูคา จังหวัดน่าน เขาหลวง จังหวัดสุโขทัย เป็นต้น เพื่ออกเขาสูง แดนดอย มีมากในเชียงใหม่ เชียงราย และแม่ฮ่องสอน สามารถจัดกิจกรรมท่องเที่ยวได้หลากหลายและพัฒนาให้โดดเด่นขึ้น อาจจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวผจญภัย ขี่รถทางไกล เดินเท้า ล่องแก่ง แหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬา ปั่นจักรยาน ปีนเขา การพักผ่อนเพื่อสัมผัสความหนาวเย็น การท่องเที่ยวธรรมชาติ เช่น ดูนก ฯลฯ เส้นทางเชียงใหม่แม่ฮ่องสอนเป็นเส้นทางที่มีผู้นิยมมากขึ้นเรื่อยๆ หากพัฒนาจะมีแหล่งเที่ยวคุณภาพเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นเทศกาลและประเพณีอาจจัดให้มีมากขึ้นในช่วงเวลาต่างๆ เพื่อเป็นการแนะนำเส้นทางใหม่แก่นักท่องเที่ยว(สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 99 ยิม 1 มธ.ศูนย์วิจัยตลาดคลองหลวง)

ส่วนภาคใต้ของประเทศไทยนับว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ด้วยการมีชายฝั่งทะเล หนาบททั้ง 2 ด้าน ทำให้มีแหล่งท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นอ่าว หาด แหลม และหมู่เกาะต่างๆ เป็นจำนวนมากมายและความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรใต้ท้องทะเล ก็ยังเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ในพื้นที่ภาคใต้ตอนบนมีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีจำนวนแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด แหล่งท่องเที่ยวในภาคใต้ที่ได้รับความนิยมคือ แหล่งท่องเที่ยวชายทะเลและเกาะต่าง ๆ มีแหล่งธรรมชาติที่ควรอนุรักษ์ จำนวน 22 แห่ง และแหล่งมรดกทางธรรมชาติที่เสนอเป็นมรดก

โลก 1 แห่ง คือ อุทยาน แห่งชาติเขาสกก ในปี 2543 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากปี 2542 ร้อยละ 5.86 และมีรายได้เพิ่มขึ้น ร้อยละ 29.5 (แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับภาค : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14 สุราษฎร์ธานี)

การท่องเที่ยวในภาคใต้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตามเกาะแก่งและชายทะเล แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญอยู่บริเวณทางฝั่งทะเลอันดามัน ศูนย์การท่องเที่ยวอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต โดยมีจังหวัดกระบี่ พังงา และระนองเป็นเมืองบริวาร และบริเวณทางตอนบนของภาคในจังหวัดชุมพรและสุราษฎร์ธานี โดยมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญคือ เกาะสมุย ฤดูกาลท่องเที่ยวจะอยู่ในช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงเมษายน นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวจากยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย เนื่องจากช่วงนี้เป็นช่วงฤดูหนาวของประเทศเหล่านี้

2) การท่องเที่ยวแหล่งบันเทิง เพื่อซื้อสินค้าและรับประทานอาหาร แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญจะอยู่บริเวณชายแดนติดกับประเทศมาเลเซียทางตอนใต้ของภาค ได้แก่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา อำเภอสุไหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส และอำเภอเบตง จังหวัดยะลา การท่องเที่ยวบริเวณนี้จะมีตลอดทั้งปี โดยจะคึกคักมากในช่วงเทศกาลต่าง ๆ เช่น สงกรานต์ ลอยกระทง คริสต์มาส ปีใหม่และตรุษจีน และจะชะลอตัวลงในช่วงเดือนสิงหาคมถึงเดือนตุลาคมซึ่งเป็นช่วงฤดูฝนและไม่มีเทศกาลท่องเที่ยวที่สำคัญ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่สำคัญของภาคใต้ตอนล่างได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียและสิงคโปร์

ในทะเลอันดามัน มีเกาะใหญ่น้อยอยู่มากมายกว่า 700 เกาะ ทอดยาวตั้งแต่ชายฝั่งแถบเมืองทวาย ในประเทศเมียนมาร์ ลงมาถึงเกาะลังกาวีในประเทศมาเลเซีย ในส่วนของประเทศไทย ชายฝั่งทะเลอันดามันมีชื่อเสียงในเรื่องของโลกใต้น้ำที่สวยงาม ในบริเวณจังหวัดพังงา ภูเก็ต และกระบี่มีเกาะหินปูนโผล่เหนือน้ำ บางเกาะปกคลุมไปด้วยป่าเขียวชอุ่ม และชายเกาะรายล้อมด้วยหาดทรายขาวสะอาด ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว ให้เข้ามาเยี่ยมชม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในภาคใต้ ของประเทศไทยจึงพัฒนา และเติบโตอย่างรวดเร็ว เกาะภูเก็ตได้กลายเป็นแหล่งรวม ของนักท่องเที่ยวทั้งไทย และต่างชาติ

จากข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวได้ให้ความสนใจกับแหล่งท่องเที่ยว ทั้งภูเขา และทะเล ผู้วิจัยจึงได้เลือกที่จะทำการวิจัยในภาคเหนือและภาคใต้ เนื่องจากมีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบการท่องเที่ยวที่ชัดเจน คือ นักท่องเที่ยวจะนิยมท่องเที่ยวฤดูหนาวในภาคเหนือ และนิยมเที่ยวทะเลในภาคใต้ จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ เพื่อศึกษาความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ว่าแตกต่างกันหรือไม่

และความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวได้หรือไม่ โดยจะศึกษาเฉพาะนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ต้องการแสวงหาความแปลกใหม่ ผู้ทำการวิจัยเล็งเห็นว่านักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีศักยภาพที่ฝ่ายการตลาดควรจะทำให้ความสนใจ โดยในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ช่วงปิดเทอม ช่วงเทศกาลวันหยุด จะเป็นช่วงที่นักศึกษามีเวลาว่างในการทำกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว เพราะฉะนั้นข้อมูลจากผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปแนวทางให้ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวได้นำไปพัฒนากลยุทธ์การตลาดให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและความต้องการของกลุ่มนักศึกษา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล
2. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาถึงความสนใจต่อชนิดผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว สามารถนำข้อมูลและผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงกลยุทธ์การตลาดให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจและต้องการที่จะศึกษาเพิ่มเติมทั้งในด้านการตลาดของธุรกิจดำเนินการท่องเที่ยว หรือแนวโน้มในการท่องเที่ยวของนักศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการตลาดต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,104,973 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พ.ศ. 2547)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เนื่องจากทราบจำนวนที่แน่นอนของกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงใช้การคำนวณขนาดตัวอย่างของประชากรในกรณีทราบจำนวนประชากร คือ สูตร ทาโร ยามาเน (Yamane,1970:725) ซึ่งกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนในการประมาณไม่เกิน $\pm 5\%$ โดยคำนวณหาได้จากสูตรต่อไปนี้

$$\text{จากสูตร} \quad n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

โดยกำหนดให้

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ มีค่าเท่ากับ 0.05

แทนค่าในสูตร ดังนั้นจะได้

$$n = \frac{1,104,973}{1 + 1,104,973 (0.05)^2} = \sim 399.855 = 400 \text{ ตัวอย่าง}$$

ดังนั้นจากสูตรคำนวณข้างต้นกำหนดขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 400 ตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ศึกษาทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน Multi-stage Sampling ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling Method) โดยสุ่มสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครขึ้นมา 8 แห่ง จากทั้งหมด 40 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยหอการค้า และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) คือจากสถานศึกษา 8 แห่งที่เลือกได้จากขั้นตอนแรก โดยกำหนดว่าจะเก็บแบบสอบถามจากประชากร รวมทั้งสิ้น 400 คน โดยแบ่งเก็บทีละ 50 คน

ขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgement Sampling) คือ การสอบถามนักศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยตามที่ได้กำหนดไว้ โดยที่นักศึกษาเหล่านี้ต้องเคยท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้อย่างน้อย 1 ครั้ง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) แบ่งเป็นดังนี้

1.1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่

1.1.1 เพศ

- ชาย
- หญิง

1.1.2 อายุ

- ต่ำกว่า 18 ปี
- 18 – 20 ปี
- 21 – 23 ปี
- ตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป

1.1.3 ระดับชั้นปี

- ปี 1
- ปี 2
- ปี 3

- ปี 4
- อื่น ๆ โปรดระบุ _____

1.1.4 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน

- ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท
- 5,001 – 10,000 บาท
- 10,001 – 15,000 บาท
- 15,001 – 20,000 บาท
- 20,001 บาท ขึ้นไป

1.1.5 ภูมิภาคเนาเดิม

- ภาคเหนือ จังหวัด _____
- ภาคกลาง จังหวัด _____
- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัด _____
- ภาคตะวันออก จังหวัด _____
- ภาคตะวันตก จังหวัด _____
- ภาคใต้ จังหวัด _____

1.1.6 จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้

- 1 – 5 ครั้ง
- 6 – 10 ครั้ง
- 11 – 15 ครั้ง
- 15 ครั้ง ขึ้นไป

1.2 ทักษะติดต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

1.3 ความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

2. ตัวแปรตาม (Independent Variable)

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต

กรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรี ของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เคยท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้อย่างน้อย 1 ครั้ง

2. การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยไม่คำนึงว่าระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกลและการเดินทางนั้นจะมีการค้างแรมหรือไม่ ในการประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ณ กรุงโรม องค์การสหประชาชาติได้ให้นิยามของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึงกิจกรรมที่มีเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ คือ

1. ต้องมีการเดินทาง

2. ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมเยือน

3. ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง โดยเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ต้องมีใช้เพื่อการประกอบอาชีพและไปอยู่ประจำ

3. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง อุตสาหกรรมใดๆ ที่จัดให้มีหรือให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักรไทย มีค่าตอบแทนและหมายความรวมถึง ธุรกิจนำเที่ยว สถานที่ตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจขายของที่ระลึกหรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจสำหรับนักท่องเที่ยว และการดำเนินงานนิทรรศการ งานแสดง ออกร้าน การเผยแพร่หรือดำเนินการอื่นใด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อชักนำหรือส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยว

4. ทรัพยากรท่องเที่ยว เป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวและเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แบ่งทรัพยากรท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท คือ

4.1 ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามตามธรรมชาติ สามารถดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น ป่าไม้ ชายทะเล น้ำตก ฯลฯ

4.2 ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถานและโบราณวัตถุ เป็นสิ่งที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นในสมัยอดีตรวมไปถึงเรื่องราวต่างๆที่เกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของสถานที่นั้น และมีผลดึงดูดให้คนไปเยือนพื้นที่นั้น ในปัจจุบัน เช่น พระราชวัง ศาสนสถาน กำแพงเมือง อุทยานประวัติศาสตร์ ฯลฯ

4.3 ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม ซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมา ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ที่มีผลต่อการดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้นเช่น

สภาพ ชีวิตผู้คนในชนบท หมู่บ้านชาวเขา ตลาดน้ำ งานเทศกาลประเพณีต่าง ๆ ฯลฯ

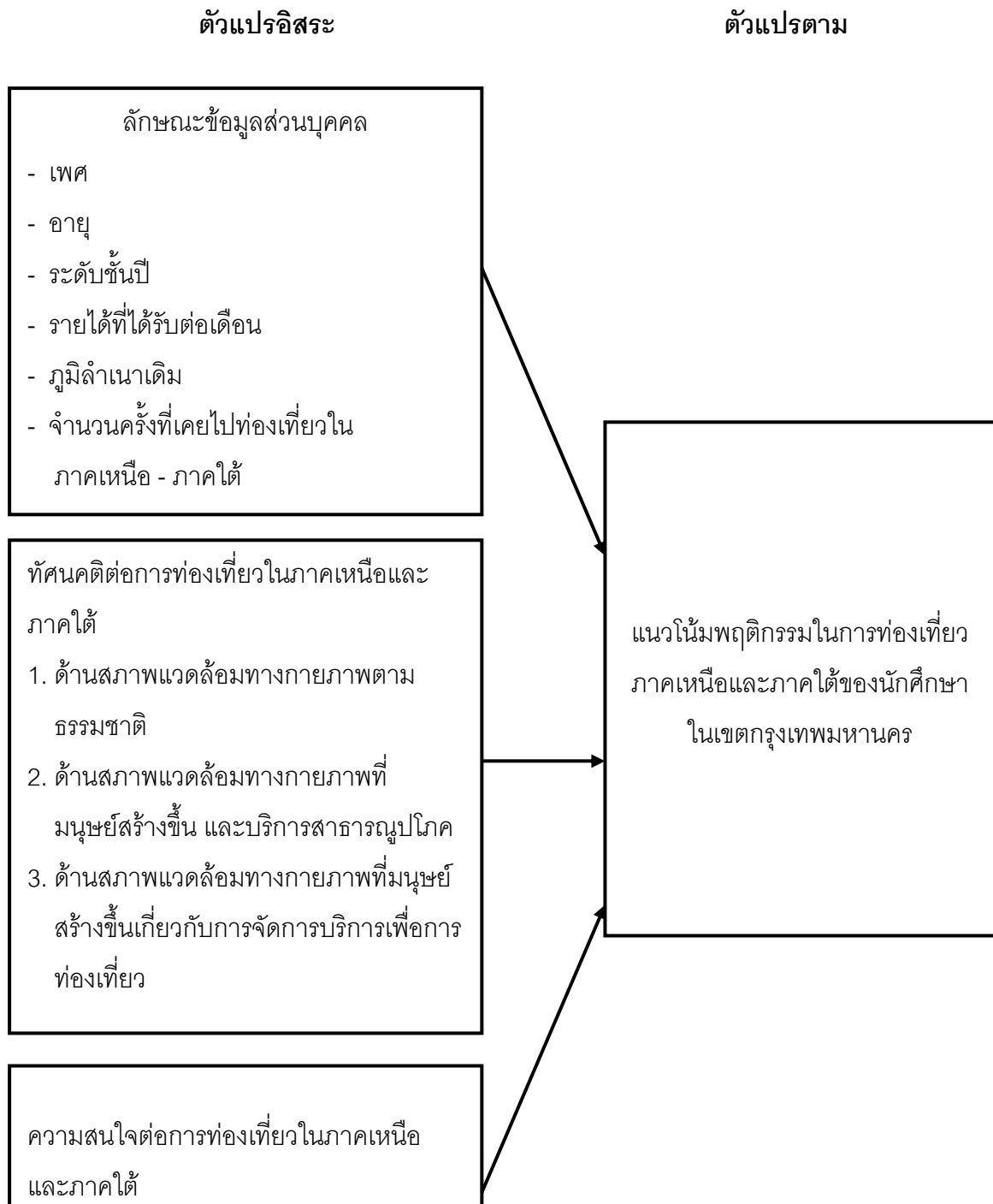
5. ทักษะ หมายถึง เป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อบุคคล, สิ่งของ หรือ ความคิด ทักษะเป็นสิ่งชักนำบุคคลให้ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งนักการตลาดจำเป็นต้องใช้เครื่องมือ การตลาดเพื่อกำหนดทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์หรือชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางบวกต่อ ผลิตภัณฑ์ ซึ่งจะมีผลชักนำให้เกิดพฤติกรรมการซื้อสินค้า โดยจะศึกษาในด้านสภาพแวดล้อมทาง กายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณสุขอุปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว

6. พฤติกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง การแสดงออกถึงลักษณะการกระทำที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ของนักท่องเที่ยวกลุ่มชนชาติ นั้น ๆ ได้แก่ การเดินทางเพื่อความบันเทิง การพักผ่อน ซึ่งเป็นการ เดินทางไปยังสถานที่ทางธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ สถานที่ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวก หรือ สถานที่ที่มีความปลอดภัย โดยการเดินทางนี้อาจจะแปรเปลี่ยนไปและเพิ่มขึ้นตามลำดับขั้น จนเกิด ความถี่ในการเดินทางว่าเดินทางบ่อยแค่ไหน เดินทางกับใคร และเดินทางด้วยพาหนะใด

7. แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว หมายถึง การคาดการณ์ว่าจะกระทำ หรือกิริยา ใด ๆ ของนักท่องเที่ยว ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว รวมทั้งกระบวนการตัดสินใจเดินทาง ท่องเที่ยว ซึ่งเป็นตัวกำหนดการกระทำดังกล่าว เพื่อตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคลให้ได้รับ ความพึงพอใจในระดับหนึ่ง โดยการเดินทางไปท่องเที่ยวยังสถานที่นั้น ๆ โดยการกระทำ หรือกิริยา ดังกล่าวยังไม่เกิดขึ้น โดยจะวัดถึงแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/ เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในอนาคต และวัดว่ามีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกกี่ปี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” มีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

1. นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน
2. ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน
4. แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2. รูปแบบของการท่องเที่ยว
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
4. ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ
5. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว
6. เกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยว
7. แหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

1.1 การท่องเที่ยวคืออะไร

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากกิจการงานประจำ โดยปกติการท่องเที่ยวจะหมายถึงการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยไม่คำนึงว่าระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกลและการเดินทางนั้นจะมีการค้างแรมหรือไม่ในการประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ณ กรุงโรม องค์การ (ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย) สหประชาชาติได้ให้นิยามของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึงกิจกรรมที่มีเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ คือ

1. ต้องมีการเดินทาง
2. ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมเยือน
3. ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง โดยเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ต้องมีใช้เพื่อการประกอบอาชีพและไปอยู่ประจำ

1.2 ความหมายของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Tourism Industry)

พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ให้ความหมายของ “ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ” ว่า หมายถึง อุตสาหกรรมใดๆ ที่จัดให้มีหรือให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอก

ราชอาณาจักรไทย มีค่าตอบแทนและหมายความรวมถึง ธุรกิจนำเที่ยว สถานที่ตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจขายของที่ระลึกหรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจสำหรับนักท่องเที่ยว และการดำเนินงานนิทรรศการ งานแสดง ออกร้าน การเผยแพร่หรือดำเนินการอื่นใด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อชักนำหรือส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยว (ศูนย์เครือข่ายความรู้วัฒนธรรม สถาบันศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยบูรพา.2547)

1.3 ความหมายของทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resources)

ทรัพยากรการท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดใจที่ก่อให้เกิดการเดินทางหรือท่องเที่ยว เพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนานและเพิ่มพูนความรู้ตลอดจนทัศนคติที่กว้างขวางในแง่ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยวเปรียบเสมือน “สินค้า” และเป็นสินค้าที่สามารถดึงดูด “ลูกค้า” หรือนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาซื้อถึงที่ตั้งของสินค้าได้อีกด้วย (ศูนย์เครือข่ายความรู้วัฒนธรรม สถาบันศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยบูรพา.2547)

1.4 ความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีบทบาทสูงยิ่งในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยโดยเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้อันดับหนึ่ง เมื่อเทียบกับสินค้าส่งออกอื่น ๆ การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคม ดังต่อไปนี้

1.4.1 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ

- เป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศ
- ช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ
- ช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงาน
- ก่อให้เกิดการกระจายรายได้
- ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่น
- ก่อให้เกิดการกระตุ้นการผลิต

1.4.2 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อสังคมของประเทศ

- ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่น
- ช่วยสร้างความเจริญทางสังคมให้แก่ท้องถิ่น
- ช่วยอนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม
- ช่วยลดปัญหาการอพยพย้ายถิ่นของชุมชนท้องถิ่น
- ช่วยกระตุ้นให้มีการคิดค้นนำทรัพยากรส่วนเกินที่ไร้ค่ามาประดิษฐ์เป็นสินค้าที่ระลึก

จำหน่าย

1.5 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวประกอบด้วย 5 องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กันเป็นวงจร คือ

1.5.1 **นักท่องเที่ยว** เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยวถ้าไม่มีนักท่องเที่ยวการท่องเที่ยวก็เกิดขึ้นไม่ได้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แบ่งนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว ดังนี้

1.5.1.1 **นักท่องเที่ยว (Tourist)** หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่สถานที่อันมิใช่ที่พักถาวรของตน ซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป (มีการค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน) แต่ไม่เกิน 90 วัน เป็นการเดินทางโดยสมัครใจ ด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มีใช้การไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ ทั้งนี้ ผู้โดยสารมาทางเรือสำราญทางทะเลแล้วไม่พักค้างคืนบนฝั่งไม่นับเป็นนักท่องเที่ยวและผู้โดยสารผ่านที่แวะพักเพื่อต่อเครื่องบินก็ไม่นับว่าเป็นนักท่องเที่ยวเช่นกัน

1.5.1.2 **นักทัศนาจร (Excursionist)** หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อันมิใช่ที่พักถาวรของตน ซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวในระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ถึง 24 ชั่วโมง (ไม่ได้ค้างคืน) และเดินทางโดยความสมัครใจด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มีใช้การไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ ทั้งนี้ผู้โดยสารเรือสำราญทางทะเลที่ค้างพักแรมในเรือสำราญจะถูกรับว่าเป็นนักทัศนาจร แต่ผู้โดยสารผ่านที่แวะพักเพื่อต่อเครื่องบินจะไม่นับว่าเป็นนักทัศนาจร

1.5.2 **การตลาดท่องเที่ยว** การที่จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยววันนั้น จะต้องมี การตลาดท่องเที่ยวเพื่อชักนำให้เข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งการตลาดท่องเที่ยวหมายถึง ความพยายามที่จะ ทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตนแล้ว ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทาง การท่องเที่ยวและบริการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว นั้น

1.5.3 **การขนส่ง** เมื่อนักท่องเที่ยวตัดสินใจจะไปแหล่งท่องเที่ยวใดแล้ว ก็ต้องมีบริการขนส่งนำนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยว นั้น ซึ่งการขนส่งหมายถึง การจัดให้มีการเคลื่อนย้าย นักท่องเที่ยวด้วยยานพาหนะประเภทต่าง ๆ จากภูมิลำเนาไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ต้องการและกลับสู่ภูมิลำเนาการขนส่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ ทางรถยนต์ ทางรถไฟ ทางเรือ และทางเครื่องบิน

1.5.4 **ทรัพยากรท่องเที่ยว** เป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวและเป็นจุดหมายปลายทางที่ นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดความสนใจของ นักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แบ่ง ทรัพยากรท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.5.4.1 **ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ** เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามตามธรรมชาติ สามารถดึงดูดใจให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น ป่าไม้ ชายทะเล น้ำตก ฯลฯ

1.5.4.2 ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถานและโบราณวัตถุ เป็นสิ่งที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นในสมัยอดีตรวมไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของสถานที่นั้น และมีผลดึงดูดให้คนไปเยือนพื้นที่นั้น ในปัจจุบัน เช่น พระราชวัง ศาสนสถาน กำแพงเมือง ฯลฯ

1.5.4.3 ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม ซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมา ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น สภาพชีวิตผู้คนในชนบท หมู่บ้านชาวเขา ตลาดน้ำ งานเทศกาลประเพณีต่าง ๆ ฯลฯ

1.5.5 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่รองรับในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เพื่อให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวกและปลอดภัย โดยสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.5.5.1 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยตรง เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น เพื่อรองรับการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะ เช่น การอำนวยความสะดวกในการเข้าออกประเทศ เช่น การตรวจหนังสือเดินทาง การต่อวีซ่า นอกจากนี้ยังรวมถึงการให้บริการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสะดวกระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว เช่น บริการที่พักแรม บริการอาหาร บริการนำเที่ยว บริการขนส่ง บริการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

1.5.5.2 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยอ้อม เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในประเทศแล้ว แม้จะไม่มีนักท่องเที่ยว รัฐบาลก็ต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้แก่ประชาชน ส่วนการให้บริการนักท่องเที่ยวก็ถือเป็นผลพลอยได้ เช่น การสื่อสาร การไฟฟ้า การประปา การคมนาคม การรักษาความปลอดภัย และการรักษาพยาบาล ฯลฯ
(ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย)

2. รูปแบบของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบด้วยกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง (วรรณภา วงษ์วานิช, 2539) เช่น ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ประเภทของการคมนาคม จำนวนสมาชิก หรือค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วอาจจะแบ่งประเภทของการท่องเที่ยวออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

2.1 การท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ภายในประเทศ การท่องเที่ยวลักษณะนี้จะต้องมีสิ่งจูงใจหลายอย่าง เช่น ความสวยงามของภูมิประเทศ ความสะดวกสบายในการเดินทาง ความปลอดภัย ตลอดจนการโฆษณา หรือมีสิ่งจูงใจโดยเฉพาะของสถานที่นั้น เช่น หลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เป็นต้น

2.2 การท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปยังสถานที่ที่ต่างไปจากประเทศของตนและต้องผ่านกระบวนการระหว่างประเทศหลายอย่าง เช่น ศุลกากร ด้านตรวจคนเข้าเมือง เป็นต้น ใช้ภาษาต่างประเทศและอาจจะต้องมีมัคคุเทศก์เป็นผู้นำ การท่องเที่ยวต่างประเทศนี้ ขนาดของประเทศเป็นสิ่งสำคัญ เช่น ประเทศที่มีขนาดใหญ่มักจะมีสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวมาก เพราะมีโอกาสที่จะมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งอื่นๆ หลายอย่างมากกว่าประเทศขนาดเล็ก แต่บางครั้งการที่จะต้องเดินทางไกลๆ ก็อาจเป็นอุปสรรคหรือทำให้นักท่องเที่ยวหมดความ สนใจ หรือมีความสนใจน้อยลงก็ได้

นอกจากนั้นการท่องเที่ยวยังขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการไปเที่ยวอีกด้วย ซึ่งอาจจะแบ่งลักษณะของการท่องเที่ยวออกได้เป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น เพื่อชมทิวทัศน์ วัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ของท้องถิ่นต่างๆ หรือท่องเที่ยวไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน การท่องเที่ยวแบบนี้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่นรสนิยม ฐานะทางเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยว และสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของสถานที่แต่ละแห่ง

2. การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน เป็นการใช้เวลาว่างเพื่อพักผ่อนร่างกายและสมอง อาจรวมถึงการ พักฟื้นหลังการเจ็บป่วย โดยจะใช้เวลาพักผ่อนให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ สถานที่ไปพักจะเลือกที่สงบ สะดวกสบาย อากาศบริสุทธิ์ เช่น ชายทะเล หรือบนภูเขาที่ห่างไกลจากความอึกทึกครึกโครม

3. การท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวที่มักจะมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นต่างๆ ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวด้วย เป็นการศึกษาวีชีวิตความเป็นอยู่ทั้งในแง่มนุษยวิทยาและสังคมวิทยา เช่น ชมโบราณสถาน ศิลปะหรือการแสดงต่างๆ

4. การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา การท่องเที่ยวแบบนี้มีจุดประสงค์ 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นการไปชมการแข่งขันกีฬาที่ตนสนใจ เช่น ฟุตบอล มวย เทนนิส ฯลฯ การแข่งขันกีฬานี้ถึงแม้ว่าจะมีการย้ายสถานที่แข่งขันก็ยังมีผู้ชมติดตามไปชมอยู่เสมอ ประการที่สอง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อไปเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ซึ่งการท่องเที่ยวประเภทนี้ สถานที่ที่จะไปเป็นสิ่งดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยว เช่นชายทะเล ภูเขา หรือการเดินป่าเพื่อยิงนกตกปลาหรือส่องสัตว์ เป็นต้น จากจุดประสงค์ดังกล่าวจะพบว่าประเทศที่มีทัศนียภาพหรือลักษณะภูมิประเทศหลายๆแบบมักจะได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวประเภทนี้มาก

5. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การประชุม และสัมมนา ความจริงแล้วลักษณะการท่องเที่ยวแบบนี้ ไม่น่าจะจัดว่าเป็นการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพราะตามหลักแล้ว การท่องเที่ยวต้องเป็นการ

เดินทางไปเพื่อที่จะท่องเที่ยวหรือพักผ่อน แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ไปเพื่อธุรกิจหรือสัมมนา มักจะแบ่งเวลาส่วนหนึ่งไว้สำหรับการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแบบนี้สิ่งที่จะเป็นปัจจัยดึงดูดนักท่องเที่ยว คือ ต้องมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่า สนใจ มีสถานที่พักอาศัยหรือมีโรงแรม และระบบการคมนาคมที่ดีสะดวกรวดเร็ว ปัจจุบันนี้การท่องเที่ยวลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ

6. การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา คือ การที่บุคคลไปต่างประเทศเพื่อการศึกษา ดูงาน หรือวิจัย หรือการแลกเปลี่ยนอาจารย์ นักศึกษา ระหว่างมหาวิทยาลัย และจะอยู่ในประเทศนั้นเป็นเวลานานนับเดือน การท่องเที่ยวประเภทนี้รวมถึงการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาภายในประเทศด้วย จัดว่าเป็นนักท่องเที่ยวที่ ทำรายได้ให้แก่ประเทศอย่างหนึ่ง

จากจุดประสงค์ดังกล่าวทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวเจริญก้าวหน้ากลายเป็นธุรกิจระหว่างชาติที่จะต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว มีการแข่งขันและปรับปรุงบริการด้านการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมากยิ่งขึ้นและมีรูปแบบของการท่องเที่ยวแบบใหม่ๆ เกิดขึ้นเสมอเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวแบบ Ecotourism หรือการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นต้น

3. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ หมายถึง การประเมินความพึงพอใจหรือไม่พอใจของบุคคล ความรู้สึกด้านอารมณ์ และแนวโน้มการปฏิบัติที่มีผลต่อความคิดหรือสิ่งในสิ่งหนึ่ง (Kotler.2003:199) หรือหมายถึงแนวโน้มของการเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือความคิดที่มีลักษณะแสดงความพอใจหรือไม่พอใจ (Etzel,Walker and Stanton.2001:G-1) ทัศนคติเป็นสิ่งที่มิอิทธิพลต่อความเชื่อ ในขณะที่เดียวกันความเชื่อก็มีอิทธิพลต่อทัศนคติ จากการศึกษาพบว่าทัศนคติของผู้บริโภคกับการตัดสินใจซื้อสินค้าจะมีความสัมพันธ์กัน นักการตลาดจึงต้องศึกษาว่าทัศนคตินั้นเกิดขึ้นมาได้อย่างไรและเปลี่ยนแปลงอย่างไร การเกิดทัศนคตินั้นเกิดจากข้อมูลที่แต่ละคนได้รับ กล่าวคือ เกิดจากประสบการณ์ที่เรียนรู้ในอดีตเกี่ยวกับสินค้า หรือความสื่อกคิดของบุคคลและเกิดจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกลุ่มอ้างอิง เช่น พ่อแม่ เพื่อน บุคคลชั้นนำในสังคม เป็นต้น (ศิริวรรณ สิริรัตน์.2546:214)

ทัศนคติ หมายถึง เป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ หรือ ความคิด ทัศนคติเป็นสิ่งที่ชักนำบุคคลให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งนักการตลาดจำเป็นต้องใช้เครื่องมือการตลาดเพื่อกำหนดทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์หรือชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางบวกต่อผลิตภัณฑ์ ซึ่งจะมีผลชักนำให้เกิดพฤติกรรมการซื้อสินค้า (เสรี วงษ์มณฑา.2542 :106)

การสร้างและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

1. การสร้างทัศนคติ

จากการเกิดทัศนคติ (Attitude change) ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วเกิดการเรียนรู้ (Learning) โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งเกิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ 3 ทฤษฎี ดังนี้ (เสรี วงษ์มณฑา. 2542:105)

1.1 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical conditioning) จากการทดลองของ Pavlov โดยการให้อาหารสุนัขพร้อมกับการสั่นกระดิ่ง สุนัขจะเกิดการเรียนรู้ว่า เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งก็จะได้กินอาหาร ดังนั้นในลำดับต่อมาเมื่อสั่นกระดิ่งไม่มีอาหาร สุนัขก็จะน้ำลายไหล ตัวอย่างการประยุกต์ใช้ทฤษฎีนี้ของนักการตลาดเมื่อเกิดความพึงพอใจตราสินค้า ก็จะเกิดการจดจำตราสินค้านั้นไว้ในภายหลังเมื่อพบตราสินค้านั้น เราก็จะทราบว่าเป็นตราสินค้าที่เราชอบ ซึ่งจะนำไปสู่การซื้อสินค้านั้น

1.2 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขในการปฏิบัติ (Instrumental conditioning) ในกรณีนี้ถ้าผู้บริโภคทดลองใช้และซื้อผลิตภัณฑ์แล้ว มีความพึงพอใจ เขาก็จะซื้อสินค้านั้นซ้ำอีก การเรียนรู้ของทฤษฎีนี้เกิดขึ้น จากการทดลองผิดลองถูก ถ้าได้รับการเสริมแรงด้านความพึงพอใจ ก็จะมีผลกระทบท่อการกระทำซ้ำ แต่ในกรณีที่เป็นการเสริมแรงด้านลบ (ความไม่พึงพอใจ) จะไม่สามารถกระตุ้นพฤติกรรมนั้นได้ นักการตลาดใช้การเสริมแรงด้านลบ เพื่อแสดงสิ่งบอกเหตุที่ไม่พึงพอใจจากการไม่ใช้ผลิตภัณฑ์

1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ความเข้าใจ (Cognitive learning theory) เป็นทฤษฎีซึ่งเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงความรู้และความเข้าใจของบุคคล จากการเกิดความรู้ กระบวนการความคิด ตลอดจนการแก้ปัญหาของผู้บริโภค และการเกิดพฤติกรรมการซื้อ

เมื่อเราพูดถึงการก่อตัวของทัศนคติ เราหมายถึงการเปลี่ยนจากการไม่มีทัศนคติต่อสิ่งใดไปสู่การมีทัศนคติบางอย่างต่อสิ่งนั้น การเปลี่ยนจากไม่มีทัศนคติเป็นมีทัศนคติดังกล่าวเป็นผลจากการเรียนรู้ ดังนั้นก่อนอื่นเราจึงต้องทำการพิจารณาทฤษฎีการเรียนรู้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการก่อตัวของทัศนคติเสียก่อน (อดุลย์ จาตุรงค์กุล.2543:200)

1. Classical Conditioning ผู้บริโภคมักซื้อผลิตภัณฑ์ใหม่เพราะบริษัทผู้ขายมีตราที่ตนเองชอบอยู่แล้ว ทัศนคติที่ดีต่อตราที่ห้อมักเกิดมาจากความพอใจซ้ำแล้วซ้ำอีกกับตราอื่น ๆ ที่ผลิตโดยบริษัทเดียวกัน ตราที่ห้อมักเป็นตัวกระตุ้นที่ไม่ต้องวางเงื่อนไขเกิดขึ้นโดยทฤษฎีการซ้ำ และการเสริมแรงในทางบวก (ให้รางวัล) ซึ่งก็เป็นการสร้างทัศนคติในทางบวกในทำนองเดียวกัน การใช้ผู้มีชื่อเสียง ผู้ที่บริโภคมีทัศนคติในทางบวกอยู่แล้วมาช่วยในการนำสินค้าใหม่ออกมาจำหน่ายก็เป็นไปตามแนวคิดนี้

2. Instrumental or Operant Conditioning บางครั้งทัศนคติอาจเกิดขึ้นภายหลังการซื้อและบริโภคผลิตภัณฑ์ เช่น ผู้บริโภคอาจซื้อตราयीหือโดยไม่มีทัศนคติต่อตราयीหือนั้นมาก่อน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสินค้าชนิดนี้โดยเฉพาะในตลาด ผู้บริโภคจึง “ลองซื้อ” ตราयीหือใหม่ไว้ใช้โดยมีการทุ่มเทความพยายามน้อย ถ้าปรากฏว่าตราयीหือนำพอใจก็จะสร้างทัศนคติที่ดีต่อมันขึ้นมา

3. Cognitive Learning Theory ในสถานการณ์ที่ผู้บริโภคทำการแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งหรือ ตอบสนองความต้องการอย่างหนึ่ง ผู้บริโภครายนี้มักจะสร้างทัศนคติ (ในทางบวกหรือลบ) ต่อผลิตภัณฑ์โดยอาศัยการเปิดรับข่าวสารและความคิดของเขา Cognition (ความรู้และความเชื่อ) เช่น ในหน้าฝน นายก.หารองเท้าใส่ไปที่ทำงานที่ “กันน้ำ” ถ้าพบว่าห้างเทวินทร์ขายรองเท้านี้อยู่และเป็นรองเท้าที่เหมาะสมที่จะใส่ไปทำงานเขาก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อเทวินทร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้านาย ก. มีประสบการณ์ในทางบวกกับรองเท้าประเภทอื่น (เช่น รองเท้าแตะ) ของเทวินทร์อยู่แล้ว โดยทั่วไปยิ่งผู้บริโภคมีข่าวสารเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์หรือบริการมากเท่าใด แนวโน้มที่เขาจะก่อทัศนคติก็ยิ่งมีมาก ทั้งทัศนคติในทางบวกและลบ

2. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ (Attitude change) ทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงได้โดยได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ตรง ครอบครัว เพื่อน และเครื่องมือการตลาดของนักการตลาด ซึ่งจะต้องพิจารณาถึงการจูงใจในขั้นพื้นฐาน (Basic motivation) ของมนุษย์ ซึ่งหน้าที่การจูงใจขั้นพื้นฐาน (Basic motivation function) ประกอบด้วย (เสรี วงษ์มณฑา.2542:110)

2.1 หน้าที่ในการสร้างผลประโยชน์ (Utilitarian function) เป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้บริโภคเพราะประโยชน์ของตราสินค้าที่มีต่อผู้บริโภค การใช้เครื่องมือการตลาดโดยการตลาดโดยเฉพาะการส่งเสริมการขาย (Sales Promotion) เช่น ลด แลก แจก แถม ชิงโชค ฯลฯ เครื่องมือเหล่านี้ถือว่ามีประโยชน์โดยตรงกับผู้บริโภค

2.2 หน้าที่ในการป้องกันความเป็นตัวเอง (The ego – defensive function) เป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยชี้ถึงความภาคภูมิใจ สถานะของบุคคล หรือภาพพจน์ส่วนตัว

2.3 หน้าที่ในการแสดงค่านิยมส่วนตัว (The value – expensive function) เป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยชี้ถึงค่านิยมในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ค่านิยมและรูปแบบการดำรงชีวิตของผู้บริโภค ตลอดจนบุคลิกภาพของสินค้าที่ชี้ถึงบุคลิกภาพของผู้บริโภค

2.4 หน้าที่ในการให้ความรู้ (The knowledge function) เป็นเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยการให้ความรู้และความเข้าใจกับผู้บริโภค ตัวอย่าง การชี้ว่าการใช้สินค้าไทย ทำให้ประเทศไทยสามารถแก้ปัญหาดุลการค้าขาดดุลและวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจได้

2.5 การรวมหลายหน้าที่ (Combining several functions) เป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยชี้ถึงการจูงใจผู้บริโภคหลายประการร่วมกัน เช่น ชี้ถึงผลประโยชน์ที่ผู้บริโภคจะได้รับ ชี้ถึงสถานะของผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ ชี้ถึงค่านิยมในสินค้า และ (หรือ) ชี้ถึงการให้ความรู้ความเข้าใจกับผู้บริโภคในด้านต่าง ๆ

กระบวนการที่เกิดขึ้นในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติดังกล่าวมีลำดับขั้นตอน

1. ความสนใจ เอาใจใส่ เป็นกระบวนการขั้นแรกสุดที่ทำให้คนเราเริ่มรับรู้ในข้อความหรือความเห็นใหม่ ๆ ดังนั้นการที่จะเปลี่ยนทัศนคติของคนได้ สิ่งนั้นจะต้องมีคุณสมบัติลำดับที่หนึ่ง คือ ความน่าสนใจ

2. ความเข้าใจ การสื่อสารที่ใช้ภาษาหรือสิ่งทีก่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย ก็สามารถจูงใจได้ง่าย เป็นต้น

3. การยอมรับ อาจจะเป็นไปโดยการคล้อยตาม โดยกระบวนการที่บุคคลค่อย ๆ ดูดซึมเอาความคิดที่ตนเชื่อถือเข้ามาไว้ในตัว

4. ความจำ เป็นตัวกำหนดความคงทนของทัศนคติ เพราะถ้าเขาประทับใจและมีความเห็นว่สิ่งนั้นมีความสำคัญต่อเขา คนเราก็จะจำได้นาน

สิ่งใดทีก่อให้เกิดทัศนคติได้นั้น ย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้เช่นกัน นั่นคือ ทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงด้วยการเรียนรู้ ประสบการณ์ แหล่งข้อมูลต่าง ๆ และบุคลิกภาพของบุคคล กลยุทธ์ที่จะใช้เปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้บริโภค คือ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ.2541:43)

1. เปลี่ยนแปลงจุดเสนอขายใหม่ กล่าวคือ ธุรกิจจะพัฒนาผลิตภัณฑ์ในรูปแบบต่าง ๆ จะทำให้ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์นั้นเปลี่ยนแปลงได้

2. การนำสินค้าไปเชื่อมโยงกับบุคคลหรือเหตุการณ์ในสังคม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อสินค้า เช่น นารถยนต์ไปสัมพันธ์กับวิศวกรเครื่องยนต์ที่มีชื่อเสียง นำยาสีฟันไปสัมพันธ์กับทันตแพทย์และนำสบู่ไปสัมพันธ์กับนางงามจักรวาล การนำยี่ห้อเข้าไปเกี่ยวข้องกับสาธารณประโยชน์ เช่น การรณรงค์ให้พ่อแม่ให้เวลาลูก โครงการอีสานเขียว เป็นต้น

3. มูลค่าของผลประโยชน์ที่ให้แก่ผู้บริโภค จากการวิจัยพบว่ามูลค่าการส่งเสริมการขาย จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่แตกต่างกัน เช่น การที่บุคคลทดลองใช้สินค้าโดยไม่มีตัวกระตุ้นพิเศษด้านการส่งเสริมการขาย จะทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อยี่ห้อ โดยลงความเห็นว่าที่เลือกยี่ห้อนั้นเพราะชอบยี่ห้อนั้นจริงใน ทางตรงข้ามผู้บริโภคที่ใช้สินค้าเนื่องจากโอกาสพิเศษ และอาจไม่เปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อยี่ห้อที่ซื้อ ดังนั้นการให้สิ่งกระตุ้นที่มีขนาดพอเหมาะจึงสามารถสร้างทัศนคติที่ดีได้

4. การเปลี่ยนแปลงความเชื่อที่มีต่อยี่ห้อของคู่แข่ง โดยการใช้โฆษณาเชิงเปรียบเทียบได้เห็นถึงจุดด้อยของคู่แข่งชั้นอื่นจะทำให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อยี่ห้อคู่แข่งชั้น แต่เนื่องจากกฎหมายในประเทศ

ไทยอนุญาตให้โฆษณาในเชิงเปรียบเทียบได้จึงทำในทางอ้อม

4. ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ความหมายของแรงจูงใจ

เสรี วงษ์มณฑา (2542:58) ให้ความหมายแรงจูงใจหมายถึงพลังกระตุ้นภายในของแต่ละบุคคลซึ่งกระตุ้นให้บุคคลเกิดการปฏิบัติ

สมกมล พวงธรรม (2546:21) แรงจูงใจหมายถึง การที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากปัจจัยภายในและภายนอก เพื่อให้เกิดการกระทำหรือพฤติกรรมบางอย่างที่ต้องการ

สาเหตุของการเกิดแรงจูงใจ

(พิบูล ที่ปะปาล .2545:156)กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. **แรงจูงใจที่เกิดจากตัวผลิตภัณฑ์ (Product Buying Motives)** ได้แก่แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่ต้องการสินค้าและบริการมาเพื่อตอบสนองความต้องการให้ได้รับความพอใจ

2. **แรงจูงใจที่เกิดจากเหตุผล (Rational Buying Motives)** เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการพิจารณาของผู้ซื้ออย่างมีเหตุผลก่อนตัดสินใจซื้อ แรงกระตุ้นประเภทนี้ได้แก่

2.1 ความประหยัด เช่นราคาที่ถูกกว่า

2.2 ประสิทธิภาพและสมรรถภาพในการใช้ เช่นคุณภาพสินค้าที่ดีกว่า ใช้ประโยชน์ได้

มากกว่า

2.3 ความเชื่อถือได้ เช่น การรับประกันคุณภาพสินค้า ชื่อเสียงของผู้จำหน่าย

2.4 ความทนทานถาวรของสินค้า

2.5 ความสะดวกในการใช้

3. **แรงจูงใจที่เกิดจากอารมณ์ (Emotion Buying Motives)** สามารถแบ่งได้ดังนี้

3.1 การเอาอย่างแข่งดีกัน เพื่อไม่ให้หน้าอ่อนหน้าผู้อื่น การได้ท่องเที่ยวในสถานที่ที่มีชื่อเสียง อาจเป็นประเด็นที่นำมาพูดคุยกันในหมู่สังคม การได้ซื้อว่าเคยไปอาจทำให้บางคนมีความรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม

3.2 ต้องการเป็นจุดเด่นเป็นเอกเทศ เป็นผู้นำแฟชั่น ทันยุคสมัย การท่องเที่ยวเป็นสัญลักษณ์ของการเป็นผู้นำแฟชั่นในกลุ่มคนบางกลุ่ม การได้ท่องเที่ยวในสถานที่เปิดใหม่หรือการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่เช่นการได้ดำน้ำดูปะการังที่เกาะลันตาซึ่งถือได้ว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเปิดใหม่ยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก อาจทำให้กลุ่มรู้สึกว่าคุณคนนี้เป็นผู้นำสมัยแสวงหาสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจอยู่เสมอ

3.3 ต้องการการคล้อยตามผู้อื่น เลียนแบบกลุ่ม เลียนแบบผู้ที่ตนชื่นชอบผู้มีชื่อเสียง การ

ท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆหากเพื่อนหรือกลุ่มคนในสังคมเราได้ไปเที่ยวมาแล้ว แต่เรายังไม่เคยไปอาจถูกเพื่อนมองว่าเป็นบุคคลที่ล้าหลังได้

3.4 ต้องการความสะดวกสบาย การพักผ่อน เบาแรง การทำงานทำให้เกิดความเมื่อยล้าทั้งร่างกายและจิตใจ การท่องเที่ยวสำหรับครอบครัวทำให้แม่บ้านทำงานน้อยลง เพราะอาจไม่ต้องประกอบอาหารเอง

3.5 ต้องการความสำราญ สนุกสนาน เพลิดเพลินใจ เหตุผลอีกประการหนึ่งที่สำคัญสำหรับการท่องเที่ยวคือ เพื่อความสำราญใจ

4. แรงจูงใจที่เกิดจากการอุปถัมภ์ของร้านค้า (Patronage Buying Motives) เกิดจากสาเหตุต่อไปนี้

4.1 ให้บริการดีเป็นที่พอใจการบริการเป็นหัวใจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพราะสินค้าเป็นสิ่งสัมผัสได้ด้วยความรู้สึกไม่อาจจับต้องและเป็นเจ้าของได้การบริการที่ดีนั้นก็อาจส่งผลให้การพักผ่อนครั้งต่อไปลูกค้าเลือกที่จะมาใช้บริการการท่องเที่ยวแทนที่จะนอนดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้าน

4.2 ราคาย่อมเยาสมเหตุสมผล การตั้งราคาที่เหมาะสมกับการบริการทำให้ผู้บริโภคไม่รู้สึกว่าถูกเอาเปรียบจากผู้ให้บริการ อาจยังส่งผลให้เกิดความคิดทางบวกกับการเลือกใช้บริการครั้งต่อไปได้ หลายครั้งที่นักท่องเที่ยวรู้สึกเซ็งเซียดกับการถูกเรียกราคาค่าสินค้าแพงเกินไปในสถานที่ท่องเที่ยว หรือการเรียกราคาค่าห้องแพงเกินไปสำหรับที่พักที่ไม่มีการบริการที่ดีอาจส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดความคิดทางลบกับการท่องเที่ยวได้

4.3 ทำเลที่ตั้งสะดวกในการที่จะไปซื้อ การคมนาคมที่สะดวกมีให้เลือกหลากหลายรูปแบบเป็น อีกปัจจัยหนึ่งที่นักท่องเที่ยวคำนึงถึงในการตัดสินใจไปเที่ยวแต่ละครั้ง ช่องทางการจัดจำหน่ายที่ทั่วถึงครอบคลุมผู้บริโภคจำนวนมาก เป็นโอกาสที่จะได้กระตุ้นความต้องการท่องเที่ยวของลูกค้าและเป็นโอกาสที่จะได้ขายสินค้ามากขึ้น

4.4 มีสินค้าให้เลือกได้หลายอย่าง การมีทางเลือกที่หลากหลายย่อมตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้มากกว่า

4.5 ชื่อเสียงของร้านค้าเป็นที่เชื่อถือได้ ชื่อเสียงที่สั่งสมมานานเป็นสิ่งที่ผู้บริโภคจะมั่นใจในคุณภาพของสินค้าและบริการได้ เช่นโรงแรมหรือธุรกิจบริการท่องเที่ยวได้รับรางวัลอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยจะเพิ่มความมั่นใจในด้านคุณภาพในความรู้สึกของนักท่องเที่ยว

แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการตัดสินใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยว

ประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประการ (สุรรัตน์ เตชะทิวรรณ. 2545:71)

1. สิ่งกระตุ้นความต้องการในการท่องเที่ยวหมายถึงสิ่งจูงใจต่างๆของสถานที่ท่องเที่ยวหรือช่วงเวลาจูงใจให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจไปเที่ยวได้

2. สิ่งกีดขวางความต้องการคือสิ่งต่างๆที่ทำให้ความต้องการถูกระงับไปหรือทำให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกต่อการเดินทางลดน้อยลงเช่น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ (รายได้ลดน้อยลง, ค่าเงินที่เปลี่ยนแปลง) ปัจจัยทางสังคม (กลุ่มอ้างอิง, ทัศนคติทางวัฒนธรรม) ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว)

3. สิ่งกระทบหมายถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆที่นักท่องเที่ยวได้รับทั้งทางตรงและทางอ้อมจากแหล่งข้อมูลหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการส่งเสริมการขายซึ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดพฤติกรรมทางการเรียนรู้ ทัศนคติและมองภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไป

4. บทบาทของนักท่องเที่ยวหมายถึงสถานภาพของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันในสถานการณ์หรือช่วงเวลาที่แตกต่างกันและส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการตัดสินใจหรือรูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไปเช่น นักท่องเที่ยวที่ศึกษา นักท่องเที่ยวหัวหน้าครอบครัว

สิ่งกระตุ้นในการท่องเที่ยว (Tourist Motivation)

สิ่งกระตุ้นทางการท่องเที่ยวหมายถึงสิ่งต่างๆอันเป็นสาเหตุที่กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจในความต้องการที่จะเดินทางหรือวางรูปแบบที่ใช้เพื่อการท่องเที่ยว หรือเป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวให้มีความแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ที่สำคัญคือ สิ่งกระตุ้นที่เกิดจากภายในของนักท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งกระตุ้นทางด้านจิตใจ ทางด้านร่างกาย ทัศนคติ ความรู้สึก เป็นต้น และ สิ่งกระตุ้นที่เกิดจากภายนอก เช่น การให้บริการทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เป็นต้น

กระบวนการการจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

แรงจูงใจหรือสิ่งที่กระตุ้นให้คนเดินทางเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงให้เห็นความต้องการของนักท่องเที่ยวว่าเดินทางเพื่ออะไรและคาดหวังที่จะได้รับผลิตภัณฑ์และบริการรูปแบบใด เมื่อนำทฤษฎีทางจิตวิทยาและสังคมวิทยามาประยุกต์กับการท่องเที่ยว แรงจูงใจที่ทำให้คนเดินทางอาจจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ปัจจัยดึง (Pull Factor) หมายถึง ปัจจัยที่อยู่ภายนอกตัวบุคคลซึ่งส่งเสริมหรือดึงดูดให้คนเดินทางไปที่ต่างๆ ได้แก่

1. ปัจจัยทางเศรษฐกิจประเทศใดที่มีสภาพเศรษฐกิจที่ดีย่อมเอื้ออำนวยให้คนในประเทศนั้นมีอำนาจทางการเงินที่สูง และมีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆได้มาก

2. ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ นักจิตวิทยา Adler Fedler (1964) ได้ให้ข้อคิดทางพฤติกรรมมนุษย์ไว้ว่า “คนมักจะแสวงหาสิ่งที่ตนเองไม่มีหรือแสวงหาสิ่งที่แตกต่างไปเพื่อชดเชยสิ่งที่ตนไม่มี” จากหลักจิตวิทยานี้อาจกล่าวได้ว่าลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศที่แตกต่างไปจากประเทศของตนสามารถดึงดูดให้คนเดินทางได้และข้อคิดดังกล่าวอาจนำมาประยุกต์ใช้กับแนวความคิดทางปัจจัยภูมิศาสตร์ได้

ว่า นักท่องเที่ยวจะนิยมเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่มีลักษณะภูมิประเทศที่แตกต่างไปจากของตน เพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป หรือเพื่อหาสิ่งชดเชยในสิ่งที่ตนไม่มี ลักษณะทางภูมิศาสตร์จึงเป็นปัจจัยตั้งที่สำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังสถานที่ที่มีลักษณะแตกต่างจากประเทศหรือท้องถิ่นของตน

3. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมรูปแบบวัฒนธรรมและบรรทัดฐานของสังคมใดสังคมหนึ่ง กำหนดค่านิยมในการเดินทางของคนในสังคมนั้นในขณะเดียวกันวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีงานเทศกาลประวัติศาสตร์สามารถเป็นสิ่งดึงดูดที่ทำให้คนในสังคมอื่นเดินทางมายังท้องถิ่นของตนได้

4. ปัจจัยทางการเมือง ประเทศใดที่มีสภาพการณ์ทางการเมืองมั่นคงย่อมเอื้ออำนวยให้คนในประเทศอื่นเดินทางมายังประเทศตนได้และในขณะเดียวกัน นโยบายของรัฐบาลอาจกั้นหรือส่งเสริมให้คนเดินทางไปประเทศอื่นได้เช่นเดียวกัน

5. ปัจจัยทางเทคโนโลยีการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการสื่อสารการคมนาคมโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งบันเทิงเป็นปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้คนเดินทางได้สะดวกรวดเร็วและปลอดภัยยิ่งขึ้นนอกจากนี้ความล้ำหน้าทางเทคโนโลยีของบางประเทศก็สามารถเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้

6. สื่อ มีอิทธิพลต่อความคิดค่านิยม และการตัดสินใจของคนเนื่องจากสื่อมวลชนจะถ่ายทอดข่าวสารทางการท่องเที่ยวสู่ประชาชนและสามารถสร้างภาพพจน์ของสถานที่แต่ละแห่งได้ ถ้าข่าวสารหรือข้อมูลที่ปรากฏบนสื่อเป็นภาพที่ดีก็สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางในทางตรงกันข้ามถ้าข้อมูลปรากฏในเชิงลบก็อาจเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการตัดสินใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้เช่นเดียวกัน

ปัจจัยผลักดัน (Push Factor) หมายถึงความรู้สึก ความต้องการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและกระตุ้นให้คนมีความต้องการที่จะเดินทางซึ่ง มาสโลว์ได้กล่าวถึงเรื่องของปัจจัยผลักดันไว้ว่า “คนจะมีพฤติกรรมแสดงออกต่างๆเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง” ดังนั้น ความต้องการที่ต่างกันของนักท่องเที่ยวแต่ละคนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดพฤติกรรมแสดงออกของนักท่องเที่ยว ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการที่จะผ่อนคลายความเครียด และได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความบันเทิง ซึ่งเป็นการตอบสนองความต้องการทางกาย

2. นักท่องเที่ยวต้องการพาหนะเดินทาง ที่พัก สถานที่ท่องเที่ยว ร้านอาหารที่ปลอดภัยและสะอาด ผู้บริการที่จริงใจข้อมูลต่างๆที่ถูกต้องซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัยและมั่นคง

3. นักท่องเที่ยวคาดหวังที่จะให้ผู้บริการทักทายหรือให้ความสำคัญกับการปรากฏตัวของตน อยู่เสมอและคาดหวังให้ผู้บริการจดจำชื่อ นามสกุล ข้อมูลส่วนตัวของตนได้อย่างถูกต้อง เพราะแสดง

ถึงการเป็นที่ยกย่องยอมรับนับถือในสังคมนั้นๆ

4. นักท่องเที่ยวบางคนเดินทางท่องเที่ยวเพื่อให้เห็น ได้ยิน ได้ลองสิ่งแปลกใหม่ของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่มีคุณภาพเพื่อสะสมประสบการณ์ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นและศักดิ์ศรีของตน

5. นักท่องเที่ยวบางคนนิยมเดินทางและสำรวจท้องถิ่นต่างๆด้วยตนเอง โดยไม่สนใจว่าท้องถิ่นนั้นจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกและอยู่ใกล้เมืองหรือไม่ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะเรียนรู้หรือพยายามทำความรู้จักเข้าใจวัฒนธรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น และมักจดจำหรือบันทึกสิ่งที่ตนได้พบเห็นเพื่อเป็นการบันทึกประสบการณ์และความสำเร็จของตน นักท่องเที่ยวแต่ละคนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมือนกันและนักท่องเที่ยวคนหนึ่งๆก็อาจมีพฤติกรรมที่หลากหลายทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความต้องการของแต่ละบุคคล

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

พฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกของการกระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามแบบคล้ายคลึงกันหรือบ่อยครั้งจนกลายเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มหรือของคน ความหมายของพฤติกรรมอาจจะเหมือนกันกับคำว่า “ นิสัย ” แต่จะแตกต่างกันเพียงมีการแสดงออกมาให้เห็นได้ ถือว่าเป็นพฤติกรรม หากไม่แสดงออกมาให้เห็นเราจะเรียกว่านิสัย ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Behavior ซึ่งแปลว่า การปฏิบัติ ความประพฤติ คุณสมบัติ หรือการแสดงออก (ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย)

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว หมายถึง การแสดงออกถึงลักษณะการกระทำที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดของนักท่องเที่ยวกลุ่มชนชาติ นั้น ๆ ได้แก่ การเดินทางเพื่อความบันเทิง การพักผ่อน ซึ่งเป็นการเดินทางไปยังสถานที่ทางธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ สถานที่ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวก หรือสถานที่ที่มีความปลอดภัย โดยการเดินทางนี้อาจจะแปรเปลี่ยนไปและเพิ่มขึ้นตามลำดับขั้น จนเกิดความถี่ในการเดินทางว่าเดินทางบ่อยแค่ไหน เดินทางกับใคร และเดินทางด้วยพาหนะใด (ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย)

การศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อประมาณการจำนวนนักท่องเที่ยว ที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแต่ละช่วงของฤดูกาล
2. เพื่อวางแผนและพัฒนาด้านการบริการ การท่องเที่ยว
3. เพื่อวางแผนและพัฒนาด้านการตลาด การท่องเที่ยว
4. เพื่อวางแผนและพัฒนาด้านบุคลากร ทางการท่องเที่ยว

การวางแผนดำเนินการในกิจกรรมใดๆก็ตาม หากเราไม่ทราบถึงพฤติกรรมหรือเอกลักษณ์

เฉพาะกลุ่มของตลาดที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย (Target Market) และ ความต้องการ (Needs) ของกลุ่มเป้าหมาย ย่อมเป็นเรื่องค่อนข้างลำบากและอาจเกิดปัญหาตามมาได้ดังนั้นจึงนับว่าการศึกษาถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวจึงเป็นเรื่องของการใช้เหตุผลเพื่อการวิเคราะห์ องค์ประกอบของพฤติกรรมที่แสดงออกมาและที่อาจจะมีขึ้นในอนาคต ด้วยเหตุนี้การที่จะประสบความสำเร็จในด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว จึงขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคลากรในองค์กรนั้น ๆ ว่าจะมีความรอบรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเพื่อที่จะดำเนินการด้วยความรอบคอบมากเพียงใดเพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมที่แสดงออกมาของนักท่องเที่ยวนั้น เราควรทราบถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มนักท่องเที่ยว ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพสังคมที่นักท่องเที่ยวอยู่อาศัย การคมนาคม รสนิยม ค่านิยม รวมถึงปัจจัยที่ควบคุมได้และควบคุมไม่ได้ ผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงควรทราบถึงปัจจัยเหล่านี้

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มนักท่องเที่ยว

1. **ปัจจัยทางเศรษฐกิจ (Economic Factor)** เศรษฐกิจนับว่าเป็นปัจจัยหลัก ที่จะก่อให้เกิดการท่องเที่ยวและยังบ่งบอกพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติได้ดีด้วย หากนักท่องเที่ยวกลุ่มใดที่เดินทางมาจากประเทศที่มีพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจดี การแสดงออกของพฤติกรรมในด้านการใช้จ่าย เช่น นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมักจะเป็นที่ต้องการของเกือบทุกประเทศด้วยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ดี ดังนั้นการเดินทางไปในแต่ละประเทศจะใช้จ่ายใช้สอยไปในทุก ๆ ด้านอย่างเต็มที่ เช่น ด้านที่พัก จะใช้บริการพักอยู่ในโรงแรมหรือแหล่งท่องเที่ยวในระดับห้าดาว ใช้บริการร้านอาหารหรือภัตตาคารที่มีอยู่ในโรงแรม ด้านท่องเที่ยว จะใช้บริการกับบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยวหรือบริษัทนำเที่ยว และซื้อของที่ระลึกที่มีอยู่ในโรงแรม ซึ่งตรงกันข้ามกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจไม่ดี การแสดงออกของพฤติกรรมในด้านต่างของนักท่องเที่ยวจะถูกจำกัดในการใช้จ่ายในการเดินทางแต่ละครั้งจึงมักจะมีปริมาณนักท่องเที่ยวน้อยและการใช้จ่ายจะอยู่ในระดับกลางถึงต่ำ เช่น ด้านที่พัก จะเลือกใช้บริการที่พักในระดับกลางไม่ต้องการความหรูหรา เช่น เกสต์เฮ้าส์ (Guest House) ด้านอาหารจะเลือกใช้อาหารในท้องถิ่น ด้านการท่องเที่ยวจะเลือกใช้บริการในแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่มีค่าใช้จ่ายมากนัก จะไม่ใช้บริการกับบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยวแต่จะใช้วิธีเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองหรือใช้บริการสาธารณะ และจะไม่เลือกซื้อสินค้าที่ระลึกตามแหล่งท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะถูกจัดอยู่ในอันดับท้าย ๆ ของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่จะได้รับการส่งเสริมหรือสนับสนุนให้เดินทางเข้าประเทศ

2. **ปัจจัยทางด้านจำนวนประชากร (Demographic Factor)** ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์นั้นมีความสำคัญซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มนักเดินทางท่องเที่ยวอย่างชัดเจน เช่น นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากกลุ่มประเทศที่มีประชากรมาก เช่น ประเทศจีน ผู้ที่สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ย่อมเป็นผู้ที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ดีเพียงพอเช่นกลุ่มที่อยู่ใน

ระดับกลางถึงระดับสูง การแสดงออกของพฤติกรรมย่อมแตกต่างกันกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศที่มีจำนวนประชากรน้อยเช่น ประเทศสิงคโปร์ อีกทั้งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวสินค้าทางการท่องเที่ยวเพราะกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าสู่ประเทศนั้นเป็นจำนวนมาก ผู้ผลิตสินค้าทางการท่องเที่ยวก็ย่อมที่จะปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มนั้น

3. ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ (Geographic Factor) ปัจจัยทางภูมิศาสตร์มีผลต่อการแสดงออกของนักท่องเที่ยวอย่างชัดเจนเช่นกัน เช่น นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศแถบยุโรปหรือสแกนดิเนเวียซึ่งจะมีภูมิอากาศที่หนาวเป็นเวลานาน มักนิยมเดินทางท่องเที่ยวยังประเทศที่มีภูมิอากาศร้อน และชอบที่จะเลือกทำกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น การอาบแดดบริเวณชายหาดเป็นเวลานาน ๆ เนื่องจากท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่นั้นเป็นเขตหนาวจะมีแสงแดดที่น้อยมาก ซึ่งตรงกันข้ามกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศที่มีภูมิอากาศร้อนเหมือนในประเทศไทย เช่น มาเลเซียหรือนักท่องเที่ยวแถบตะวันออกกลาง มักนิยมใช้บริการสถานที่ท่องเที่ยวในร่ม เช่น ศูนย์การค้า แหล่งบันเทิง แต่ไม่นิยมที่จะร่วมกิจกรรมกลางแจ้งมากนัก ดังนั้นหากท่านต้องการวางแผนการท่องเที่ยวให้กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากบริเวณเมืองร้อนนั้น ท่านควรจัดกิจกรรมกลางแจ้งในช่วงเช้าระหว่างเวลา 08:00 - 11:00 จะเหมาะสมที่สุด นอกจากภูมิอากาศที่แตกต่างกันแล้ว ประเทศที่มีภูมิประเทศที่อยู่ติดกัน เช่นประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียมีชายแดนที่ติดกันจึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียเดินทางมาเที่ยวประเทศมากเป็นอันดับต้น ๆ และนักท่องเที่ยวชาวไทยก็เดินทางไปเที่ยวประเทศมาเลเซียเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกันในแต่ละปี

4. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม (Socio - Culture Factor) ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมนับว่ามีผลกระทบต่อการแสดงออกของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เพราะว่่านักท่องเที่ยวจะถูกปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมหล่อหลอมมาโดยตลอด และถ่ายทอดออกมาเป็นทัศนคติ วิธีคิด ของกลุ่มคนเหล่านั้น เช่น นักท่องเที่ยวที่มาจากแหล่งอารยธรรมโบราณ เช่น ประเทศอินเดีย เราจะพบว่านักท่องเที่ยวสตรีจากอินเดียยังนิยมสวมชุดประจำชาติที่เรียกว่า “ ส่าหรี ” นอกจากนี้พฤติกรรมบางอย่างของนักท่องเที่ยวบางประเทศก็สามารถบ่งบอกถึงสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่เขาอาศัยอยู่ได้ เช่น การใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด การต่อรองราคาสินค้าที่สูงที่สุด บ่งบอกถึง สังคมแห่งการเอาใจเอาเปรียบ เป็นต้น

5. ปัจจัยทางการเมือง (Political Factor) ปัจจัยทางการเมืองเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักท่องเที่ยว เนื่องจากว่านักท่องเที่ยวโดยมากจะเดินทางท่องเที่ยวด้วยเหตุผลหลักคือการพักผ่อนหย่อนใจ ดังนั้นนักท่องเที่ยวย่อมไม่เดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดปัญหาทางด้านการเมือง ซึ่งส่งผลถึงความปลอดภัยในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศนั้น เช่น ประเทศอิสราเอล ซึ่งมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม และยังมีศาสนสถานที่

สำคัญทางศาสนาคริสต์ แต่ก็เกิดปัญหาทางด้านการเมืองอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความวิตกกังวลต่อนักท่องเที่ยว เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดปัญหาการก่อการร้ายหรือก่อวินาศกรรมโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว หรือประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามเนื่องจากภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นหมู่เกาะ แต่เนื่องจากว่าสภาวะทางการเมืองในประเทศอินโดนีเซียค่อนข้างมีปัญหาบ่อยโดยเฉพาะในช่วงของการเปลี่ยนแปลงผู้นำ ดังนั้นจึงทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความวิตกกังวลและหวาดกลัวว่าจะได้รับอันตรายจากการเดินทางท่องเที่ยว ถึงแม้ว่าสถานที่หรือแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวผู้นั้นต้องการเดินทางไปอยู่ห่างไกลจากพื้นที่ ๆ เกิดปัญหาก็ตาม แต่โดยภาพลักษณ์แล้วทำให้นักท่องเที่ยวมองโดยภาพรวมทั้งประเทศ

6. ปัจจัยทางสื่อมวลชน (Media Factor) ปัจจัยทางสื่อมวลชนเข้ามามีบทบาทในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากว่าในปัจจุบันนี้ วิกฤตการณ์ทางการสื่อสารก้าวหน้ารวดเร็ว ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ จากทุกมุมโลกได้ในเวลาอันรวดเร็ว โดยการสื่อสารผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือที่เรารู้จักกันดี คือ “ อินเทอร์เน็ต ” และอินเทอร์เน็ตยังเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวได้อีกทางหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจำเป็นต้องพึ่งพาอุปกรณ์สื่อสารที่มีประสิทธิภาพในการนำเสนอสินค้าทางการท่องเที่ยว หรือข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวต่อผู้อื่นทั่วโลก ดังนั้นหากข้อมูลข่าวสารที่น่าเสนอออกไปสู่สายตาชาวโลกเป็นสิ่งที่ดีก็ย่อมที่จะกระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจได้เร็วขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามหากข้อมูลข่าวสารที่น่าเสนอออกไปนั้นมีความผิดพลาดหรือไม่ตรงกับข้อเท็จจริงก็ย่อมทำให้นักท่องเที่ยวขาดความมั่นใจในตัวสินค้า หรือ แหล่งท่องเที่ยวได้เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น กรณีนักข่าวอิสระชาวฮ่องกง แจ้งความเท็จต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไทยกล่าวหาว่าได้ถูกพนักงานขับรถโดยสารจำนวน 4 คน รุมข่มขืน และกลายเป็นประเด็นข่าวดังทั่วโลกเนื่องจากผู้เสียหายเป็นชาวต่างชาติ และประเทศไทยกำลังต้อง การรายได้จากการท่องเที่ยวเพื่อแก้ไขฟื้นฟูเศรษฐกิจภายในประเทศให้ดีขึ้น แต่จากการสืบสวนสอบสวนจากเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ความว่าผู้เสียหายคนดังกล่าวแจ้งความเท็จ มีเจตนาที่จะทำให้ประเทศไทยเสื่อมเสียชื่อเสียงทางการท่องเที่ยว ดังนั้นสื่อมวลชนควรที่จะพิจารณาไตร่ตรอง สืบเสาะหาข้อเท็จจริงก่อนที่จะนำเสนอข่าวออกไปสู่สายตาชาวโลกเนื่องจากว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะสามารถทำลายการท่องเที่ยวได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

7. ปัจจัยทางเวลา และสุขภาพ (Factor of Timing and Healthy) ปัจจัยทางด้านนี้มีผลกระทบต่อช่วงเวลาในการเดินทางและ จุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางไปเช่นกัน เนื่องจากนักท่องเที่ยวจะต้องวางแผนการเดินทางท่องเที่ยวในช่วงเวลาที่ตนเองมีเวลาว่างซึ่งเวลาของนักท่องเที่ยวแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน นอกจากนี้หากนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มครอบครัวก็จะต้องมีเวลา

ว่างที่ตรงกันกับสมาชิกอื่น ๆ ในครอบครัว ส่วนปัจจัยทางสุขภาพ นั้นจะกำหนดในเรื่องของจุดหมายปลายทางและกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวผู้นั้นสามารถกระทำได้ในแหล่งท่องเที่ยวที่นั้นเช่นหากเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวสูงอายุ ก็อาจจะต้องจัดรายการนำเที่ยวที่ไม่เน้นกิจกรรมมากเกินไป

8. ปัจจัยทางเทคโนโลยี (Technology Factor) เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวทำได้ง่ายขึ้นและรวดเร็วขึ้น โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะช่วยอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวในการบริการได้มากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ความก้าวหน้าของระบบสำรองที่นั่งบนเครื่องบินซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถที่จะสำรองห้องพัก หรือ จองรายการนำเที่ยว จองรถเช่า ได้โดยผ่านทางระบบสำรองที่นั่งเพียงระบบเดียว ช่วยลดปัญหาในเรื่องของการสื่อสารและยังสามารถจองได้ในราคาที่ถูกลงกว่าด้วย นอกจากนี้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการบินก็ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีระยะเวลาจำกัดก็ตาม เนื่องจากว่าเครื่องบินสามารถบินได้ในระยะทางที่ไกลมากขึ้นโดยไม่ต้องจอดพัก ซึ่งจะส่งผลต่อราคาค่าโดยสารก็จะถูกลงตามไปด้วย

ปัจจัยดังกล่าวข้างต้นทั้งหมดเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และเมื่อนำปัจจัยดังกล่าวมาวิเคราะห์ ก็จะทำให้เราสามารถวางแผนการตลาดได้อย่างรอบคอบ รัดกุม เพื่อเข้าสู่ตลาดเป้าหมายได้ง่ายมากขึ้น

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค (ศิริวรรณ เสรีรัตน์.2546:193) เป็นการค้นหาหรือวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมซื้อและการใช้ของผู้บริโภค ทั้งที่เป็นบุคคล กลุ่ม หรือองค์กร เพื่อให้ทราบถึงลักษณะความต้องการและพฤติกรรมซื้อ การใช้ การเลือกบริการ แนวคิด หรือประสบการณ์ที่จะทำให้ผู้บริโภคพึงพอใจ คำตอบที่ได้จะช่วยให้นักการตลาดสามารถกำหนดกลยุทธ์การตลาดที่สามารถตอบสนองความพึงพอใจของผู้บริโภคได้อย่างเหมาะสม

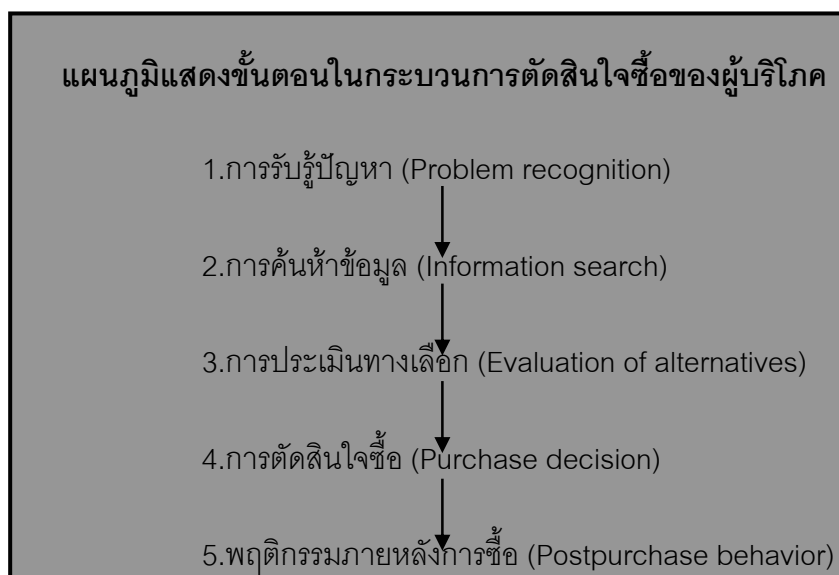
คำถาม-คำตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

คำถาม	คำตอบ	กลยุทธ์ในแผนงานตลาด
1.ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย Who is in the target market?	ลักษณะกลุ่มเป้าหมายทางด้าน - ประชากรศาสตร์ - ภูมิศาสตร์ - จิตวิทยา - พฤติกรรมผู้บริโภค	กลยุทธ์ที่ใช้มาก คือ - กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ - กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด - กลยุทธ์ด้านราคา - กลยุทธ์ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย

<p>2. ผู้บริโภคซื้ออะไร</p> <p>What does the consumer buy?</p>	<p>สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการซื้อ ได้แก่ สินค้าและบริการ คุณสมบัติและองค์ประกอบของผลิตภัณฑ์</p>	<p>-กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ (Product Strategies)</p> <p>-ความแตกต่างด้านผลิตภัณฑ์ การบริการ บุคลากร ราคา ภาพลักษณ์</p>
<p>3. ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ</p> <p>Why does the consumer buy?</p>	<p>วัตถุประสงค์ในการซื้อ ผู้บริโภคซื้อสินค้าเพื่อสนองความต้องการของเขาด้านร่างกายและด้านจิตวิทยา ซึ่งต้องศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อ ได้แก่ ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก และปัจจัยเฉพาะบุคคล</p>	<p>กลยุทธ์ที่ใช้มาก คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ - กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด - กลยุทธ์ด้านราคา - กลยุทธ์ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย
<p>4. ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ</p> <p>Who participates in the buying?</p>	<p>-บทบาทของกลุ่มต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อ ประกอบด้วยผู้ริเริ่ม ผู้มีอิทธิพล ผู้ตัดสินใจซื้อ ผู้ซื้อ และผู้ใช้</p>	<p>-กลยุทธ์การโฆษณาและการส่งเสริมการตลาด (Advertising and Promotion Strategies) โดยใช้กลุ่มอิทธิพล</p>
<p>5. ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด</p> <p>When does the consumer buy?</p>	<p>-โอกาสในการซื้อ (Occasions) เช่น ช่วงใดช่วงหนึ่งของปี หรือช่วงฤดูกาลใดของปี ช่วงวันใดของเดือน ช่วงเวลาใดของวัน โอกาสพิเศษ หรือเทศกาลวันสำคัญต่างๆ</p>	<p>กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Promotion Strategies) เช่น ส่งเสริมการตลาดเมื่อใดจึงจะสอดคล้องกับการซื้อ</p>
<p>6. ผู้บริโภคซื้อที่ไหน</p> <p>Where does the consumer buy?</p>	<p>ช่องทางหรือแหล่งที่ผู้บริโภคไปทำการซื้อ เช่น ห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านขายของชำ บางลำพู พาหุรัด สยามสแควร์ ฯลฯ</p>	<p>-กลยุทธ์ช่องทางการจัดจำหน่าย (Channel of Distribution) บริษัทนำผลิตภัณฑ์สู่ตลาดเป้าหมายโดยพิจารณาว่าจะผ่านคนกลางอย่างไร</p>
<p>7. ผู้บริโภคซื้ออย่างไร</p> <p>How does the consumer buy?</p>	<p>ขั้นตอนการตัดสินใจซื้อ (Operations)</p> <p>การรับรู้ปัญหาหรือความ</p> <p>- การประเมินผลพฤติกรรม</p>	<p>ใช้กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Promotion Strategies) และราคาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการตัดสินใจซื้อ</p>

	- การตัดสินใจซื้อ - ความรู้สึกหลังการซื้อ	
--	--	--

กระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค (Buyer's decision process)
(ศิริวรรณ เสรีรัตน์ 2536:79)

ภาพประกอบ 2 กระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค (Buyer's decision process)

1. **ความต้องการ** การตระหนักถึงความต้องการมักเป็นจุดเริ่มของกระบวนการตัดสินใจซื้อ ความต้องการนี้อาจถูกกระตุ้นจากปัจจัยส่วนตัวที่อาจเป็น ประสบการณ์ในอดีต ความต้องการพักผ่อน หรือถูกกระตุ้นจากภายนอก เช่น สื่อ คำบอกเล่าของเพื่อน/คนรู้จัก ธุรกิจควรรหาทางทราบถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวและสร้างบริการเพื่อสนองความต้องการนั้น

2. **การหาข้อมูล** ไม่จำเป็นเสมอไปที่นักท่องเที่ยวจะหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการ หากเกิดความสนใจและมีข้อมูลเพียงพออยู่แล้วหรือพร้อมที่จะซื้อในขณะที่เกิดความต้องการ แต่หากไม่เป็นเช่นนั้นการหาข้อมูลเพิ่มเติมเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการซึ่งข้อมูลที่หามาจะมากหรือน้อยนั้นก็ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่มีอยู่เดิม ความกระตือรือร้นของนักท่องเที่ยว ความพึงพอใจในการหาข้อมูลแบ่งแหล่งข้อมูลออกเป็น 3 แหล่งดังนี้ 1.เพื่อน/ครอบครัว/คนรู้จัก 2.สื่อเชิงพาณิชย์ 3.สื่อสาธารณะ สื่อเชิงพาณิชย์นี้รวมถึง โฆษณา พนักงานขาย ตัวแทนจำหน่าย การจัดแสดง ส่วนสื่อสาธารณะนั้น เช่น การวิจารณ์/แนะนำสถานที่ต่างๆ

3. ประเมินทางเลือก ข้อคำนึงหลายๆอย่างในสินค้า/บริการเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวใช้ประเมินตัวเลือก ตัวอย่าง การเลือกร้านอาหารข้อคำนึงในการประเมินตัวเลือกอาจเป็นอาหาร บริการบรรยากาศ ที่ตั้งร้าน ราคา ข้อคำนึงเหล่านี้มีหลากหลายและนักท่องเที่ยวแต่ละคนย่อมมีกลุ่มของข้อคำนึงเหล่านี้ไม่เหมือนกันขณะที่เดียวความสำคัญของข้อคำนึงแต่ละตัวนั้นมักจะไม่เท่ากัน ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับสิ่งที่ตรงกับความต้องการของตนอย่างไรก็ดีการเปรียบเทียบตัวเลือกของแต่ละคนมักมีปัจจัยต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องเช่น การรับรู้ ความอคติ ประสบการณ์ ทัศนคติ ฯลฯ กระบวนการเปรียบเทียบ/ประเมินตัวเลือกอาจมีความซับซ้อนต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนักท่องเที่ยวและกระบวนการตัดสินใจ

4. การตัดสินใจซื้อ ระหว่างขั้นตอนการเปรียบเทียบตัวเลือกถึงขั้นตอนการตัดสินใจซื้อยังมีความตั้งใจซื้อเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งทัศนคติของผู้ที่ใกล้ชิดหรือเกี่ยวข้องในการซื้อมักจะมาก่อน แต่นี้ก็รวมถึงความต้องการของตัวผู้ซื้อเองด้วย ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือครอบครัวที่มีเด็ก การตัดสินใจซื้อบริการโดยบริการหนึ่งมีเด็กเป็นผู้ใช้บริการนั้นด้วย ความต้องการของเด็กจะมีอิทธิพลในการตัดสินใจซื้อครั้งนั้น ปัจจัยอีกอย่างที่มีส่วนกระทบการตัดสินใจซื้อคือ เหตุการณ์ไม่คาดคิดเช่น ความต้องการใช้เงินไปกับสิ่งอื่นที่ไม่ได้คาดการณ์ไว้ทำให้การซื้อต้องพิจารณาข้อคำนึงใหม่และถูกยกเลิกไป

5. พฤติกรรมหลังซื้อ การที่สินค้าและบริการถูกซื้ออย่างไม่ใช่ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการตัดสินใจซื้อหากแต่พฤติกรรมหลังซื้อยังเกิดขึ้นตามมา พฤติกรรมหลังซื้อขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่ได้รับจากการใช้บริการแล้วซึ่งความรู้้อาจจะเป็นที่พึงพอใจหรือผิดหวัง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคาดหวังเทียบกับสิ่งที่ได้รับ หากสิ่งที่ได้รับมากกว่าหรือเท่ากับความคาดหวังความพึงพอใจจะเกิด แต่หากน้อยกว่าย่อมเกิดความผิดหวังตัวกำหนดความคาดหวังเช่น สื่อ คำแนะนำต่างๆสำคัญต่อพฤติกรรมหลังซื้ออย่างยิ่ง การสื่อสาร ช่องทางการสื่อสารเป็นจุดที่อาจก่อให้เกิดความคาดหวังที่ไม่ตรงกับความจริง เช่น การจองห้องพักในโรงแรม ณ แหล่งท่องเที่ยวหนึ่งนอกฤดูท่องเที่ยว ราคาค่าที่พักถูกเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวทราบ แต่นอกนั้นคือการที่โรงแรมไม่มีบริการต่างๆ เปิดให้บริการเหมือนในแผนผังเนื่องจากเป็นช่วงนอกฤดูท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวผิดหวังกับการใช้บริการครั้งนั้น ผลคืออัตราการเข้าพักในโรงแรมอาจจะตกเป็นระยะเวลายาว

6. เกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยว

เกณฑ์การแบ่งส่วนตลาด ได้แก่ มิติต่างๆ หรือลักษณะเฉพาะต่างๆ ของตลาดที่นำมาใช้ในการแบ่งตลาดออกเป็นกลุ่มๆ (เช่น ศรีสวัสดิ์, อุตสาหกรรมท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, โครงการจัดตั้งคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม, ม.ป.ป.) เกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดมีอยู่หลายหลักเกณฑ์ โดยใช้ตัวแปรดังต่อไปนี้

6.1 ตัวแปรทางภูมิศาสตร์ (Geographic Variables) ตลาดนักท่องเที่ยวอาจแบ่งออกเป็นเขตๆ ตามสภาพทางภูมิศาสตร์ได้ เพราะลักษณะอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติความหนาแน่นของพลเมืองศิลปวัฒนธรรม วิธีการดำเนินชีวิต ฯลฯ ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละเขตย่อมส่งอิทธิพลให้กับ นักท่องเที่ยวมีความต้องการ มีความอยากได้แตกต่างกันออกไปด้วย เช่น การแบ่งเขตนักท่องเที่ยวออกเป็นภูมิภาคต่างๆ ในประเทศไทย ได้แก่ นักท่องเที่ยวจากภาคเหนือ นักท่องเที่ยวจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักท่องเที่ยวจากภาคกลาง นักท่องเที่ยวจากภาคตะวันออก นักท่องเที่ยวจากภาคตะวันตก และ นักท่องเที่ยวจากภาคใต้ หรือการแบ่งเขตนักท่องเที่ยวออกเป็น ชีกโลกเช่น นักท่องเที่ยวชาวยุโรป และนักท่องเที่ยวชาวเอเชีย เป็นต้น โดยที่ธรรมชาติความต้องการของนักท่องเที่ยวที่แบ่งตามตัวแปรทางด้านภูมิศาสตร์นี้มักจะต้องการที่จะได้พบเห็นหรือสัมผัสในสิ่งที่ท้องถิ่นของตนเองไม่มีหรือขาดหายไปเช่นนักท่องเที่ยวชาวยุโรปเดินทางมาเพื่อชมศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวเอเชีย เป็นต้น

6.2 ตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์ (Demographic Variables) ตัวแปรประเภทนี้เป็นตัวแปรที่อยู่ในตัวนักท่องเที่ยวนั่นเอง เช่น อายุ เพศ การศึกษา ขนาดครอบครัว วัฏจักรชีวิต และครอบครัว อาชีพ รายได้ ศาสนา และสัญชาติ เป็นต้น ตัวแปรประเภทนี้ได้รับความนิยมมากที่สุดในการนำมาใช้เป็นเกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยว เพราะความอยากได้ ความนิยม อัตราการใช้บริการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับ ตัวแปรทางด้านลักษณะประชากรศาสตร์

2.1 ช่วงอายุและวัฏจักรชีวิต (Age and Life-cycle Stage) การที่มี การนำเอาช่วงอายุและวัฏจักรชีวิตมาเป็นเกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยว เพราะความต้องการการท่องเที่ยวและการพักผ่อนของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปตามวัย เช่น

- วัยเด็กหมายถึงเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยเรียนไม่จัดว่าเป็นผู้บริโภคทางการท่องเที่ยว เนื่องจากไม่มีรายได้และไม่สามารถไปท่องเที่ยวเองได้แต่เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของครอบครัว

- หนุ่มสาวโสด หมายถึง ผู้ที่เพิ่งจบจากโรงเรียนและเข้าทำงาน หรือกำลังศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย อายุเฉลี่ยของผู้ที่แต่งงานจะสูงขึ้น จำนวนคนกลุ่มนี้จึงมีมากขึ้น รายได้มักจะสูงและ

การใช้จ่ายจะเป็นไปเพื่อของใช้ส่วนตัว การบริโภคเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ รถสปอร์ต เสื้อผ้า ตามสมัยนิยม มหรสพ ของฟุ่มเฟือยบางอย่าง - หนุ่มสาวที่สมรสแต่ยังไม่มีบุตร กลุ่มนี้อยู่ในระยะที่เรียกว่า "ระยะน้ำผึ้งพระจันทร์" หรือ "ระยะตั้งหลักฐาน" ระยะนี้จะใช้เวลาประมาณ 2 ปีก่อนที่จะมีบุตร ระยะที่คู่สมรสสร้างหลักฐาน มีการซื้อบ้าน เครื่องอำนวยความสะดวกในบ้าน และมีการเดินทางท่องเที่ยวก่อนที่จะมีบุตร

- วัยกลางคนที่มีบุตร เป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด แบบแผนของชีวิตจะวนเวียนอยู่กับเรื่องของลูกๆ เรื่องของโรงเรียน รายได้จะดีกว่าหนุ่มสาวที่เพิ่งแต่งงาน เพราะฐานะทางการเงินเริ่มสูงขึ้น การท่องเที่ยวจะเป็นการตามใจลูกๆ ในบ้านซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของครอบครัว

- วัยเกษียณอายุหรือกลุ่มผู้สูงอายุ ค่าใช้จ่ายจะเป็นในเรื่องของการดูแลสุขภาพ บ้านพักพิเศษ อาหารพิเศษ และการพักผ่อนหย่อนใจสำหรับผู้สูงอายุ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีทั้งเวลาและเงิน เนื่องจากได้รับเงินบำนาญจากการเกษียณอายุการทำงานและมีเวลาว่าง เพราะไม่ต้องไปทำงานอีกต่อไป ประกอบกับมีฐานะที่มั่นคงเนื่องจากการทำงานสะสมเงินมาทั้งชีวิต ทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีแนวโน้มในการท่องเที่ยวสูงที่สุด ตัวอย่างเช่น ผู้สูงอายุชาวญี่ปุ่นมักไม่ได้รับการเลี้ยงดูจากลูกหลานและมักจะมี รายได้หลักจากเงินบำนาญ ซึ่งรัฐบาลจะจ่ายให้ประชาชนที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป รายได้จากเงินบำนาญโดยเฉลี่ยครอบครัวละ 300,000 เยน (ประมาณ 80,000-100,000 บาท) ผู้สูงอายุอาจเลือกเดินทางไปพักผ่อนในประเทศอื่นในช่วงฤดูหนาว เพื่อหลีกเลี่ยงอากาศที่หนาวเย็น

2.2 เพศ ความแตกต่างระหว่างเพศ ทำให้นักท่องเที่ยวต้องการบริการทางการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน เช่น เพศหญิง ต้องการการท่องเที่ยวที่ค่อนข้างสะดวกสบาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้คอยบริการ คำนึงถึงเรื่องความปลอดภัย และไม่ชอบการท่องเที่ยวที่ต้องผจญภัยหรือผาดโผนมากนัก ซึ่งตรงข้ามกับเพศชาย ที่ชอบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยผาดโผน

2.3 การศึกษา การศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งผู้จัดการการท่องเที่ยวให้ความสนใจเพราะการศึกษาเป็นการเปิดโลกทัศน์ของคน การศึกษาเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในการเดินทาง คนที่มีการศึกษาสูงกว่าจะเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำกว่า เนื่องจากคนที่มีการศึกษาสูงจะมีโลกทัศน์ที่กว้างกว่า ทำให้อยากไปดูหรืออยากไปสัมผัสกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา

2.4 อาชีพ อาชีพมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับรายได้และการศึกษา และแบบแผนชีวิตบางอย่างก็มีส่วนสัมพันธ์กับอาชีพบางอย่าง ปัจจัยทั้งหมดนี้มีผลกระทบต่อการเดินทางท่องเที่ยว โดยกลุ่มอาชีพที่เดินทางมากที่สุดต่อปี คือ ผู้มีอาชีพผู้จัดการหรือผู้บริหาร นอกจากนี้ยังมี

ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

6.4.1 โอกาสในการซื้อ ผู้ซื้ออาจแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ตามโอกาสที่เกิดความอยากได้ โอกาสที่ทำการซื้อและทำการใช้ผลิตภัณฑ์ เช่น สายการบินแบ่งผู้โดยสารออกตามความประสงค์ในการเดินทางเป็น การเดินทางเพื่อธุรกิจ การเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว และการเดินทางเพื่อกลับไปเยี่ยมบ้าน ทำให้มีการแบ่งที่นั่งโดยสารเป็นชั้นธุรกิจและชั้นธรรมดา บางสายการบินบริการเฉพาะเครื่องบินเช่าเหมาลำเพื่อการท่องเที่ยว

6.4.2 การหาประโยชน์จากผลิตภัณฑ์ เนื่องจากผลิตภัณฑ์ที่นำเสนอต่อนักท่องเที่ยว นั้น แม้จะเป็นผลิตภัณฑ์รายการเดียวกัน อาจตอบสนองความต้องการหรือสร้างความพอใจให้แก่ความอยากได้ของ นักท่องเที่ยวได้แตกต่างกัน เช่น การใช้บริการสายการบิน นักท่องเที่ยวคนหนึ่งอาจเลือกเดินทางเพราะเห็นว่ารวดเร็วดี นักท่องเที่ยวอีกคนหนึ่งเห็นว่าไม่เคยนั่งเครื่องบินมาก่อนจึงอยากลองนั่ง นักท่องเที่ยวอีกคนหนึ่งเห็นว่ามีความสะดวกสบาย หรือมีการบริการที่ดี ลักษณะของการหาประโยชน์ที่ต่างกันจากผลิตภัณฑ์เดียวกันนี้ ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวย่อมสามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งส่วนตลาดได้ และเมื่อนำผลิตภัณฑ์เสนอต่อนักท่องเที่ยวอาจใช้วิธีวางตำแหน่งผลิตภัณฑ์ที่ต่างกันให้สอดคล้องกับพฤติกรรมแสวงหาประโยชน์จากผลิตภัณฑ์ โดยใช้วิธีการโฆษณาผลิตภัณฑ์หรือสร้างผลิตภัณฑ์ให้เน้นจุดเด่นที่แตกต่างกันออกไปตามความต้องการประโยชน์ของผู้บริโภคแต่ละกลุ่มการนำเอาการแสวงหาประโยชน์จากผลิตภัณฑ์มาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งส่วนตลาดนี้มีข้อจำกัดอยู่อย่างหนึ่งว่า ผู้บริโภคส่วนมากมักอยากได้ประโยชน์หลายๆ อย่างจากผลิตภัณฑ์รายการเดียว

6.4.3 สถานภาพของผู้ใช้บริการทางการท่องเที่ยว สถานภาพของผู้ใช้บริการทางการท่องเที่ยวอาจแบ่งออกตามประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวนั้น ผู้ไม่เคยใช้บริการทางการท่องเที่ยวมาก่อนเลย ผู้เลิกใช้บริการทางการท่องเที่ยวแล้ว ผู้มีศักยภาพว่าจะใช้บริการทางการท่องเที่ยว ผู้ใช้บริการทางการท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก และผู้ใช้บริการทางการท่องเที่ยวเป็นประจำ เมื่อแบ่งสถานภาพออกมาแล้ว ธุรกิจทางการท่องเที่ยวขนาดใหญ่ที่มีส่วนครองตลาดสูง อาจต้องดำเนินการความพยายามทางการตลาดเพื่อให้นักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพว่าจะกลายเป็นผู้ใช้ครั้งแรกมาใช้บริการเพื่อขยายตลาดออกไปอีก ส่วนธุรกิจท่องเที่ยวขนาดเล็ก อาจต้องดำเนินการความพยายามทางการตลาดเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนั้นที่ใช้บริการธุรกิจทางการท่องเที่ยวของคู่แข่งขั้นให้หันมาใช้บริการของตน

6.4.4 ความพร้อมที่จะซื้อบริการทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวนั้น เวลาใดเวลาหนึ่งนี้นักท่องเที่ยวมีความพร้อมที่จะซื้อบริการทางการท่องเที่ยวไม่เท่ากันบางกลุ่มอาจยังไม่ตระหนักว่ามีผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวจำหน่าย บางกลุ่มตระหนักแล้วบางกลุ่มได้รับข้อมูลเกี่ยวกับ

ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวแล้ว บางกลุ่มสนใจแล้ว บางกลุ่มอาจอยากซื้อแล้วและบางกลุ่มตั้งใจจะซื้อแล้วความแตกต่างของความพร้อมที่จะซื้อนี้ออมสามารถนำมาใช้ในการแบ่งกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวได้แต่ละกลุ่มต้องใช้ส่วนประสมทางการตลาดที่แตกต่างกันเข้าไปเสนอแก่นักท่องเที่ยว

6.4.5 ทักษะคตินักท่องเที่ยว ทักษะคตินักท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ นักท่องเที่ยวที่มีความกระตือรือร้นที่จะซื้อแล้ว นักท่องเที่ยวที่มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในด้านบวก นักท่องเที่ยวที่ยังไม่เห็นข้อแตกต่างระหว่างผลิตภัณฑ์ นักท่องเที่ยวที่ยังมีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์เป็นด้านลบ และนักท่องเที่ยวที่มีความรู้สึกต่อต้านผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่ธุรกิจท่องเที่ยวนำเสนอ หากธุรกิจทางการท่องเที่ยวสามารถแบ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวออกมาตามทัศนคตินี้ได้ ก็สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการวางแผนดำเนินงานการตลาดได้เช่นกัน เพราะทัศนคติในแต่ละระดับใช้ความพยายามทางการตลาดไม่เท่ากัน

ทัศนคติของผู้คนต่อการพักผ่อนหย่อนใจได้เปลี่ยนแปลงไปมากในช่วงหลายศตวรรษที่ผ่านมา ความเชื่อในทางศาสนา ความเชื่อในเรื่องความขยันขันแข็ง ความเชื่อในเรื่องความมั่งคั่งยัศฐิ์ว่าเป็นสิ่งที่จะทำให้ชีวิตอยู่รอดกำลังเลือนหายไป ความเข้มแข็งของสภาพแรงงาน ทัศนคติใหม่ๆ การมีวันลาพักผ่อนพักผ่อนโดยได้รับเงินเดือนตามปกติ ทำให้ธรรมเนียมดั้งเดิมที่เน้นความสำคัญของการทำงานค่อยๆ เลือมถอยลง คนรุ่นใหม่จะมองว่าการ พักผ่อนหย่อนใจเป็นสิทธิที่พวกเขาได้ตั้งแต่เกิดเป็นสิ่งที่มีความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเขา

ลักษณะของการแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวที่มีประสิทธิผล ต้องมีลักษณะดังนี้

1. แสดงความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ ต้องสามารถแสดงความแตกต่างระหว่างนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มออกมาได้ เพราะถ้าหาความแตกต่างไม่ได้ ย่อมเสมือนกับไม่มีการแบ่งส่วนตลาดนั่นเอง
2. สามารถบอกลักษณะของกลุ่มได้ เมื่อแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวออกเป็นกลุ่มๆ แล้ว หากไม่สามารถระบุความคล้ายคลึงกันภายในกลุ่มได้ ย่อมไม่อาจพัฒนาส่วนผสมการตลาดที่เหมาะสมเข้าไปเสนอต่อกลุ่มนักท่องเที่ยวได้
3. สามารถวัดได้ สิ่งที่จะต้องวัดให้ได้ในการแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยว ได้แก่ ขนาดของตลาดนักท่องเที่ยว และอำนาจซื้อของตลาดนักท่องเที่ยวนั้น เพราะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นความต้องการทางการท่องเที่ยว
4. ขนาดของกลุ่มต้องใหญ่พอและยั่งยืน หมายความว่า การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวเมื่อสำเร็จลงแล้ว ต้องมีกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่มีความน่าสนใจและมีขนาดใหญ่พอที่จะทำกำไรให้แก่บริษัทได้
5. สามารถเข้าถึงได้ เมื่อแบ่งส่วนตลาดเสร็จแล้วหากปรากฏว่าไม่สามารถนำเอา

ส่วนผสมทางการตลาดเข้าไปเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลาดส่วนนั้นย่อมไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่บริษัท โอกาสที่บริษัทจะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากตลาดย่อมมีอยู่น้อยจนไม่คุ้มกับการที่จะต้องดำเนินกิจกรรมการตลาดกับลูกค้าในตลาดส่วนนั้น

6. สามารถลงมือปฏิบัติการได้ หมายความว่า เมื่อทำการแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวเสร็จแล้ว ต้องมีตลาดส่วนหนึ่งอยู่ในวิสัยที่ธุรกิจจะสรรหาทรัพยากรมาใช้ในการพัฒนากิจกรรมทางการตลาดเข้าไปเสนอได้ มิฉะนั้นย่อมไม่มีประโยชน์อีกเช่นกัน

7. แหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

7.1 แหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือ

ในภาคเหนือนักท่องเที่ยวนิยมมาท่องเที่ยวในฤดูหนาว ระหว่างเดือนธันวาคมถึงกุมภาพันธ์ การเดินทางท่องเที่ยวภูเขาเพื่อสัมผัสความหนาวและแดนดอย ซึ่งจะเป็นช่วงที่งดงามเป็นพิเศษ ในภาคเหนือมีแหล่งเที่ยวมากและสวยงาม ได้แก่ ดอยอินทนนท์ ดอยหลวง ของจังหวัดเชียงใหม่ ดอยผาตั้ง จังหวัดเชียงราย ดอยภูคา จังหวัดน่าน เขาหลวง จังหวัดสุโขทัย เป็นต้นเทือกเขาสูง แดนดอย มีมากในเชียงใหม่ เชียงราย และแม่ฮ่องสอน สามารถจัดกิจกรรมท่องเที่ยวได้หลากหลายและพัฒนาให้โดดเด่นขึ้น อาจจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวผจญภัย ขับริดทางไกล เดินเท้า ล่องแก่ง แหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬา ปั่นจักรยาน ปีนเขา การพักค้างแรม การท่องเที่ยวธรรมชาติ เช่น ดูนก ฯลฯ

ภาคเหนือ ประกอบด้วย 17 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด กำแพงเพชร เชียงราย เชียงใหม่ นครสวรรค์ ตาก น่าน พะเยา พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน สุโขทัย อุตรดิตถ์ และ อุทัยธานี มีพื้นที่รวม 169,644.3 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 106 ล้านไร่ โดยแต่ละจังหวัดมีแหล่งท่องเที่ยวดังต่อไปนี้

1. จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แม่ฮ่องสอนได้ชื่อว่า **เมืองสามหมอก** เนื่องจากเป็นเมืองในหุบเขา ล้อมรอบด้วยภูเขา สลับซับซ้อนทอดขนานไปกับทิวเขาถนนธงชัย และทิวเขาแดนลาว ดังนั้น จึงถูกปกคลุมด้วยหมอกตลอดทั้งปี มีทิวทัศน์สวยงามตามธรรมชาติของเทือกเขาสลับซับซ้อนและป่าไม้หนาพันธุ์จุนมีค่ากล่าวว่าเป็นเปรียบเสมือนกับเป็นสวิตเซอร์แลนด์ของเมืองไทย มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ดังนี้

◆ **อำเภอเมือง**

1. ภูโคลนคันทรี่คลับ	8. เขื่อนผลิตไฟฟ้าพลังน้ำผาบ่อง
2. วัดจองคำ	9. วัดพระธาตุดอยกองมู
3. วัดพระนอน	10. วนอุทยานถ้ำปลา

4. วนอุทยานน้ำตกผาเสื่อ
5. หนองจอกคำ
6. น้ำตกซู่ซ่า
7. บ่อน้ำร้อนผาบ่อง

◆ **อำเภอแม่สะเรียง**

1. วัดแสนทอง
2. วัดจองสูงหรือวัดอุทุมมารมณี
3. ฟุ้งบัวตอง ดอยแม่เหาะ

◆ **อำเภอแม่ลาน้อย**

1. หมู่บ้านละว้า (ลัวะ) แม่ละอูบ
2. ถ้ำแก้วโกมล
3. บ้านกะเหรียงแม่สะกั๊วะ

◆ **อำเภอสบเมย**

1. แม่น้ำเงา
2. แม่น้ำปาย
3. ล่องแก่งแม่เงา

◆ **อำเภอขุนยวม**

1. วัดม่วยต่อ
2. ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นอำเภอขุนยวม
3. ฟุ้งบัวตองดอยแม่อุคอ

◆ **อำเภอปาย**

1. เจดีย์พระธาตุแม่เย็น
2. ไปงน้ำร้อนท่าปาย
3. วัดน้ำฮู
4. อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง
5. น้ำตกหมอบแง

◆ **อำเภอปางมะผ้า**

1. สถานศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าถ้ำน้ำลอด
2. ถ้ำซู่ซ่า

11. ศูนย์ศิลปาชีพจังหวัดแม่ฮ่องสอน
12. ตลาดชายแดนห้วยฝิ่ง
13. บ่อน้ำร้อน
14. พระตำหนักปางตอง

4. วัดศรีบุญเรือง
5. อุทยานแห่งชาติสาละวิน
6. พระธาตุจอมมอญ

4. ถ้ำแม่ฮู
5. น้ำตกดาวดิ่งส์
6. บ้านกะเหรียงห้วยห้อม

4. แม่น้ำสาละวิน
5. อุทยานแห่งชาติแม่เงา
6. นั่งเรือหางยาว

4. วัดต่อแพ
5. อุทยานแห่งชาติน้ำตกแม่สุรินทร์
6. น้ำตกแม่อุคอ

6. ไปงน้ำร้อนเมืองแปง
7. วัดกลาง
8. ห้วยจอกหลวง
9. น้ำตกแม่เย็น
10. น้ำพุร้อนเมืองแปง

4. ถ้ำแม่ละนา
5. ถ้ำน้ำกลาง

2. จังหวัดเชียงใหม่

ปัจจุบันเชียงใหม่ นับเป็นเมืองใหญ่และสำคัญที่สุดของภาคเหนือ และในขณะเดียวกันก็ยังเป็นเมืองที่รวบรวมศิลปกรรม โบราณวัตถุ ตลอดจนวัฒนธรรมดั้งเดิมของล้านนาไทยเอาไว้ โดยทั่วไปแล้วพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่เป็นป่าละเมาะและภูเขา มีที่ราบอยู่ตอนกลางตามสองฟากฝั่งแม่น้ำปิง

◆ อำเภอแมริม

1. เขื่อนแม่งัดสมบูรณ์ชล	5. ไปงเดื่อดป่าแป๋
2. สวนกล้วยไม้และฟาร์มผีเสื้อ	6. น้ำตกหมอกฟ้า
3. บ้านม้ง (แม้ว) แม่สาใหม่	7. บ้านควายไทย
4. พระตำหนักดาราภิรมย์	8. ฟาร์มภูแม่สา

◆ อำเภอแม่แจ่ม

1. วัดยางหลวง	5. วัดกองแขก
2. วัดกองกาน	6. วัดป่าแดด
3. วัดพุทธเข็น	7. หมู่บ้านทอผ้าขึ้นตีนจก
4. สวนป่าแม่แจ่ม	8. อำเภอแม่แจ่ม

◆ อำเภอแม่แตง

1. ห้วยน้ำรูหรือดอยสามหมื่น	2. อุทยานแห่งชาติศรีลานนา
2. อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง	3. ล่องเรือยางแม่น้ำแม่แตง
3. ป่าสนบ้านวัดจันทร์	

◆ อำเภอแม่วาง

1. ศูนย์วิจัยเกษตรหลวงเชียงใหม่ (ขุนวาง)

◆ อำเภอแม่สาย

1. วัดท่าตอน	3. อุทยานแห่งชาติแม่ฝาง
2. ดอยปู่หมื่น	4. ท่าตอน-เชียงราย

◆ อำเภอเมือง

1. เวียงกุมกาม	14. เส้าอินทขิล หรือ เส้าหลักเมือง
2. เชียงใหม่ไนท์ซาฟารี	15. วัดแสนฝาง
3. วัดเจ็ดยอด	16. วัดเจดีย์หลวงวรวิหาร
4. วัดเชียงใหม่	17. วัดศรีสุพรรณ
5. วัดสวนดอก หรือวัดบุปผาราม	18. วัดอุโมงค์

6. วัดกู่เต้า
7. วัดบุพพาราม
8. วัดพระสิงห์วรวิหาร
9. วัดพระธาตุดอยคำ
10. วัดพันเตา
11. สวนรุกขชาติห้วยแก้ว
12. หอศิลป์วัฒนธรรมเชียงใหม่
13. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติเชียงใหม่
19. วัดตำหนัก
20. วัดปราสาท
21. วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร
22. วัดพวงหงส์
23. หมู่บ้านทำเครื่องเงิน
24. สวนสัตว์เชียงใหม่
25. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย
26. พิพิธภัณฑ์ชาวเขา

◆ อำเภอเวียงแหง

1. โครงการบ้านเล็กในป่าใหญ่ดอยคำ
2. ไร่ช้างขาว
3. บ้านเปียงหลวง
4. วัดฟ้าเวียงอินทร์
5. ถ้ำโบราณ
6. พระบรมธาตุแสนไห

◆ อำเภอเชียงดาว

1. อุทยานแห่งชาติเชียงดาว
2. ถ้ำเชียงดาว
3. ดอยเชียงดาว
4. ป่าเกี้ยวหรือแม่ตะมาน

◆ อำเภอสันกำแพง

1. เวียงท่ากาน
2. สันกำแพง
3. วัดป่าตึง
4. บ่อน้ำพุร้อน

◆ อำเภอหางดง

1. โครงการหลวงห้วยผักไผ่ (ทุ่งเริง)
2. ศูนย์วัฒนธรรมเชียงใหม่
3. บ้าน ๑๐๐ อัน ๑,๐๐๐ อย่าง
4. หมู่บ้านเครื่องปั้นดินเผาเหมืองกุง
5. อุทยานแห่งชาติออบขาน
6. บ้านถวาย

◆ อำเภออมก๋อย

1. ล่องแก่งลำน้ำแม่ตื่น (อ.อมก๋อย-อ.สามเงา)
2. ดอยม่อนจอง

◆ อำเภอฮอด

1. วัดพระธาตุดูศรีจอมทองวรวิหาร
2. อุทยานแห่งชาติแม่โต
3. ทะเลสาบดอยเต่า
4. สถานีทดลองปลูกพรรณไม้บ่อแก้ว
5. อุทยานแห่งชาติออบหลวง
6. บ้านไร่ไผ่งาม(ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ)

◆ อำเภอไชยปราการ

1. วัดถ้ำตับเต่า
2. อุทยานแห่งชาติดอยเวียงผา

◆ **อำเภอจอมทอง**

1. อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์	2. น้ำตกแม่เตี๊ยะ

◆ **อำเภอฝาง**

1. หมู่บ้านหลวง(ชาวจีนยูนนาน)	6. หมู่บ้านขอบด้ง(ชาวเขาเผ่ามูเซอ)
2. หมู่บ้านคุ้ม	7. หมู่บ้านนอแล
3. สวนบอนไซ	8. สถานีเกษตรหลวงอ่างขาง
4. จุดชมวิวกิ่วลม	9. ดอยอ่างขาง
5. ดอยผ้าห่มปก	10. บ่อน้ำร้อนฝาง

◆ **อำเภอพร้าว**

1. น้ำตกบัวตอง และน้ำพุเจ็ดสี	2. วัดดอยแม่ปั่ง

3. จังหวัดเชียงราย

เชียงราย เป็นจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ เป็นระยะทาง 829 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 11,678 ตารางกิโลเมตร ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นภูเขา มีที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ริมฝั่งแม่น้ำหลายสาย จึงมีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย แหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจได้

◆ **อำเภอแม่สาย**

1. อำเภอแม่สาย	3. พระธาตุดอยเวา
2. ถ้ำป่อม ถ้ำปลา ถ้ำเสาหินพญานาค	4. ถ้ำผาจอม

◆ **อำเภอแม่จัน**

1. ลานทองวิลเลจ	2. พิพิธภัณฑ์พระ-พระที่ปโกลด์แลนด์

◆ **อำเภอแม่ฟ้าหลวง**

1. ดอยแม่สลอง	5. บ้านเทิดไทย
2. ดอยหัวแม่คำ	6. พระตำหนักดอยตุงและสวนแม่ฟ้าหลวง
3. พระธาตุดอยตุง	7. ศูนย์ส่งเสริมการเกษตรที่สูงหัวแม่คำ
4. สถูปดอยช้างมูบ	8. อนุสรณ์ชาวไทยเชื้อสายจีน

◆ **อำเภอเมือง**

1. วัดพระสิงห์	6. วัดพระแก้ว
2. วัดพระธาตุดอยทอง	7. วนอุทยานน้ำตกขุนกรณ์
3. หอวัฒนธรรมนิทัศน์	8. แม่น้ำกก

4. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

5. วัดร่องขุน

◆ **อำเภอเวียงแก่น**

1. ดอยผาตั้ง

◆ **อำเภอเวียงป่าเป้า**

1. บ่อน้ำร้อนธรรมชาติ

2. ดอยมด

3. น้ำตกแม่ใจ

◆ **อำเภอเชียงแสน**

1. วัดพระธาตุผาเงา

2. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเชียงแสน

3. วัดพระเจ้าล้านทอง

4. วัดพระธาตุจอมกิติ

5. สบรวก (สามเหลี่ยมทองคำ)

6. วัดสังฆาแก้วดอนหัน

◆ **อำเภอเชียงของ**

1. ท่าเรือบัก

◆ **อำเภอเทิง**

1. วนอุทยานภูชี้ฟ้า

◆ **อำเภอพาน**

1. พระธาตุจอมแว่น

9. พิพิธภัณฑสถานและศูนย์ศึกษาชาวเขา

10. สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ เชียงราย

4. อุทยานแห่งชาติขุนแจ

5. ดอยลังกา

6. น้ำตกขุนแจ

7. วัดเจดีย์เจ็ดยอด

8. วัดพระธาตุเจดีย์หลวง

9. วัดป่าสัก

10. ทะเลสาบเชียงแสน

11. พระธาตุดอยปู่เข้า

12. การท่องเที่ยวชายแดนไทย-ลาว-พม่า

2. บ้านหาดบ้าย

2. ศูนย์ส่งเสริมการเกษตรที่สูงดอยผาหม่น

2. อุทยานแห่งชาติดอยหลวง

4. จังหวัดแพร่

จังหวัดแพร่ เป็นนครแห่งวรรณกรรมอมตะลิลิตพระลอที่รู้จักกันทั่วไป แพร่เริ่มก่อตั้งเป็นเมืองมาตั้งแต่ประมาณพุทธศตวรรษที่ 12 หลังจากตั้งเมืองเชียงใหม่เป็นราชธานีแล้ว ตามศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงกล่าวว่า แพร่เคยเป็นเมืองหนึ่งในอาณาจักรสุโขทัย มีชื่อเรียกกันหลายชื่อว่า **พลนคร เมืองพล เมือง** จึงนับได้ว่าจังหวัดแพร่เป็นเมืองที่เก่าแก่ของไทย ที่มีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลายรูปแบบ ดังนี้

◆ **อำเภอเมือง**

1. วัดสระป่อแก้ว

8. วัดหลวง

2. วัดจอมสวรรค์	9. วัดพระธาตุจอมแจ้ง
3. วัดพระธาตุซ่อแฮ	10. วัดพระนอน
4. วัดพระบาทมิ่งเมืองวรวิหาร	11. วนอุทยานแพะเมืองผี
5. หมู่บ้านทุ่งไ้้ง	12. หลักเมืองจังหวัดแพร่
6. อนุสาวรีย์พระยาไชยบูรณ์	13. คุ่มเจ้าหลวง
7. น้ำตกแม่แคม หรือ น้ำตกสวนเขื่อน	14. น้ำตกตาดหมอก หรือ น้ำตกแม่คอย

◆ **อำเภอสูงเม่น**

1. วัดพระหลวงธาตุเนิ้ง	2. ตลาดหัวดง

◆ **อำเภอหนองม่วงไข่**

1. ถ้ำจำปู่

◆ **อำเภอเด่นชัย**

1. วัดพระธาตุสุโทนมงคลคีรี

◆ **อำเภอร้องกวาง**

1. ถ้ำนางคอย	3. น้ำตกห้วยโรง หรือ น้ำตกห้วยดง
2. น้ำตกตาดขาววา	4. พระธาตุปู่แจ

◆ **อำเภอลอง**

1. แก่งหลวง	3. วัดพระธาตุศรีดอนคำ
2. อุทยานแห่งชาติดอยผากลอง	4. ถ้ำเอราวัณ

◆ **อำเภอสอง**

1. อุทยานแห่งชาติแม่ยม	3. อุทยานลิลิตพระลอ
2. พระธาตุพระลอ	4. พิพิธภัณฑ์เงินตราสยามเวียงสรอง

◆ **อำเภอวังชิ้น**

1. อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย

5. จังหวัดเพชรบูรณ์

เพชรบูรณ์ แวดล้อมไปด้วยพื้นที่ป่าเขาเขียวขจี ภูมิประเทศมีทัศนียภาพสวยงามไม่ว่าจะเป็นเขาค้อหรืออุทยานแห่งชาติน้ำหนาว ทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจคือ อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ รวมไปถึงอาหารขึ้นชื่ออย่างไก่ย่างวิเชียรบุรี ขนมจีนหล่มเก่าและผลไม้ยอดนิยมของจังหวัด คือ มะขามหวานเมืองเพชรและลูกเสาวรส

◆ **อำเภอเมือง**

1. วัดมหาธาตุ	5. อุทยานแห่งชาติตาดหมอก
2. วัดไตรภูมิ	6. วัดพระแก้ว
3. เขารัง	7. สวนรุกขชาติหนองนารี
4. อ่างเก็บน้ำชลประทานห้วยป่าแดง	8. วัดช้างเผือก

◆ **อำเภอเขาค้อ**

1. เขาค้อ	4. น้ำตกศรีดิษฐ์
2. เนินมหัสจรรย์	5. ภูแก้ว แอดเวนเจอร์ ปาร์ค
3. แก่งบางระจัน	6. อ่างเก็บน้ำรัตนัย

◆ **อำเภอหล่มสัก**

1. ถ้ำฤาษีสถบติ	4. หล่มสักเมืองหล่มเก่า
2. อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง (หนองแม่นา)	5. วนอุทยานน้ำตกธารทิพย์
3. อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า	6. อุทยานแห่งชาติภูหิน

◆ **อำเภอหล่มเก่า**

1. วัดศรีมงคล (วัดนาทราย)	2. ภูทับเบิก

◆ **อำเภอน้ำหนาว**

1. อุทยานแห่งชาติน้ำหนาว	2. ดงรอยเท้าไดโนเสาร์

◆ **อำเภอหนองไผ่**

1. สวนรุกขชาติทับชมพู

◆ **อำเภอบึงสามพัน**

1. บึงสามพัน	2. ทุ่งดอกทานตะวัน

◆ **อำเภอวิเชียรบุรี**

1. ศาลสมเด็จพระนเรศวรมหาราช	2. วัดวิเชียรบำรุง

◆ **อำเภอศรีเทพ**

1. อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ

6. จังหวัดสุโขทัย

สุโขทัย ในอดีตเคยเป็นราชธานีแห่งแรกของชาติไทย เมื่อ 700 ปี ราชวงศ์สุโขทัย มีกษัตริย์ปกครองหลายพระองค์ ที่สำคัญคือ "พ่อขุนรามคำแหงมหาราช" ผู้ทรงประดิษฐ์อักษรไทย และวางรากฐานการเมือง การปกครอง ศาสนา ตลอดจนขยายอาณาเขตออกไปอย่างกว้างขวาง และด้วยความสำคัญในฐานะที่เป็นเอกลักษณ์ทางศิลปะของไทยในสมัยเริ่มสร้างอาณาจักรที่ยังหลงเหลืออยู่ในอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ได้รับการยกย่องให้เป็น **มรดกโลก** โดยองค์การ UNESCO เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2534

◆ อำเภอเมือง

1. อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย	3. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง
2. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติสุโขทัย	4. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ

◆ อำเภอคีรีมาศ

1. อุทยานแห่งชาติรามคำแหง

◆ อำเภอสวรรคโลก

1. สวนหลวงพระร่วงเฉลิมพระเกียรติ	2. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สวรรคโลก

◆ อำเภอศรีสัชนาลัย

1. ศูนย์ศึกษา และอนุรักษ์เตาสังคโลก	3. อุทยานแห่งชาติศรีสัชนาลัย
2. อุทยานประวัติศาสตร์ศรีสัชนาลัย	4. พิพิธภัณฑสถานผ้าทองคำ

◆ อำเภอทุ่งเสลี่ยม

1. วัดพิพัฒน์มงคล	2. หลวงพ่อศิลา

7. จังหวัดอุตรดิตถ์

อุตรดิตถ์เป็นเมืองเก่าแก่ มีหลักฐานการค้นพบโบราณวัตถุสมัยก่อนประวัติศาสตร์ สมัยอยุธยา และสมัยธนบุรี มีเมืองพิชัยและสวางคนบุรีเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ จึงทำให้อุตรดิตถ์มีสถานที่ยาวที่เป็นโบราณสถานมากมาย ได้แก่

◆ อำเภอเมือง

1. วัดใหญ่ท่าเสา	4. วัดกลาง
2. วัดธรรมมาธิปไตย	5. วัดพระฝาง
3. หลวงพ่อเพชรวัดท่าถนน	6. กลุ่มหัตถกรรมผลิตภัณฑ์ผักตบชวา

◆ อำเภอลับแล

1. วัดเจดีย์ศรีวิหาร	4. วัดพระแท่นศิลาอาสน์
2. วัดพระยืนพุทธบาทยุคล	5. วัดพระบรมธาตุทุ่งยั้ง
3. อนุสาวรีย์เจ้าฟ้าฮ่ามกุมาร	6. น้ำตกแม่พูล

◆ **อำเภอน้ำปาด**

1. วนอุทยานต้นสักใหญ่	2. อุทยานแห่งชาติภูสอยดาว

◆ **อำเภอท่าปลา**

1. เขื่อนสิริกิติ์	2. อุทยานแห่งชาติลำน้ำน่าน

◆ **อำเภอทองแสนขัน**

1. บ่อเหล็กน้ำพี้

8. จังหวัดอุทัยธานี

จังหวัดอุทัยธานี พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าและและภูเขาสูง สภาพป่าไม้ของจังหวัดอุทัยธานีอุดมสมบูรณ์มีความหลากหลายทางธรรมชาติ เขตรักษาพันธุ์ห้วยขาแข้งจึงได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก เป็นผืนป่าอนุรักษ์ที่ควรค่าแก่การดูแลรักษาและนำความภาคภูมิใจมาสู่คนไทยทุกคน

◆ **อำเภอเมือง**

1. เกาะเทโพ	6. เขาสะแกกรัง
2. วัดมณีสถิตกปิฎฐาราม	7. วัดสังกัสรัตนคีรี
3. วัดอุโบสถาราม	8. วัดจันทาราม (วัดท่าซุง)
4. วัดธรรมโฆษก (วัดโรงโค)	9. ลำน้ำสะแกกรัง

◆ **อำเภอทัพทัน**

1. แหล่งทอผ้าพื้นเมืองบ้านโคกหม้อ	3. เขาปลู่วี
2. วัดทัพทัน	4. ตลาดนัดวัว-ควาย หนองหญ้าปล้อง

◆ **อำเภอบ้านไร่**

1. วัดเขาวงพระมหจรรย์	7. วัดถ้ำเขาวง
2. วัดถ้ำเขาตะพาน	8. สวนพฤกษศาสตร์
3. ศูนย์แสดงและสาธิตการทอผ้าพื้นเมือง	4. ถ้ำเกร็ดดาว
10. ถ้ำพุนวาย	5. น้ำตกตาดดาว
11. น้ำตกผาร่มเย็น	6. บ้านนาตาโพ

◆ **อำเภอลานสัก**

1. เขาปลาร้า	5. เขาผาแรด
2. เขาพระยาพายุเรือ	6. เขื่อนทับเสลา

3. สวนป่าห้วยระบ่า	7. หุบป่าตาด
4. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร-ห้วยขาแข้ง	8. ถ้ำเขาส่องชัย

◆ **อำเภอสว่างอารมณ์**

1. เมืองโบราณบึงคอกช้าง

◆ **อำเภอหนองขาหย่าง**

1. วัดหนองพลวง	2. บึงทับแต้

◆ **อำเภอหนองฉาง**

1. เมืองอุไทยธานีเก่า	2. วัดหนองขุนชาติ

◆ **อำเภอห้วยคต**

1. น้ำตกไซเบอร์ หรือน้ำตกหินลาด	2. น้ำพุร้อนบ้านสมอทอง

9. จังหวัดลำปาง

จังหวัดลำปาง เป็นแหล่งอารยธรรมล้านนาไทยที่น่าสนใจไม่น้อยไปกว่าจังหวัดใดๆ ชาวลำปางมีวิถีชีวิตที่เรียบง่าย คงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเป็นของตนเอง วัดวาอารามและสถาปัตยกรรมท้องถิ่น รถม้าพาหนะคู่มือแห่งท้องเที่ยวทางธรรมชาติที่คงความบริสุทธิ์สวยงาม มีอุทยานแห่งชาติที่มีการจัดการที่ดี สิ่งเหล่านี้ทำให้นครลำปางกลายเป็นจุดหมายที่นักเดินทางมักแวะมาเยี่ยมชม

◆ **อำเภอเมือง**

1. บ้านเสานัก	10. สะพานรัฐภาคีเศก
2. วัดประตูป่อง	11. วัดพระแก้วดอนเต้าสุชาดาราม
3. วัดเจดีย์ขาวหลัง	12. วัดม่อนพระยาแช่
4. วัดพระธาตุเสด็จ	13. พระพุทธนิรโรคันตรายชัยวัฒน์จตุรทิศ
5. เขื่อนกิ่วลม	14. สวนสาธารณะหนองกระทิง
6. อ่างเก็บน้ำวังเหือ	15. บ้านสวนเชรามิค
7. วัดศรีรองเมือง	16. วัดศรีชุม
8. วัดป่าฝาง	17. วัดไชยมงคล
9. พิพิธภัณฑสถานคารไทย	18. ชุมชนท่ามะ

◆ **อำเภอแม่เมาะ**

1. เข้มองลึกไนต์

◆ **อำเภอองาว**

1. ศาลเจ้าพ่อประตู่ผา
2. อุทยานแห่งชาติถ้ำผาไท
3. แหล่งโบราณคดีค่ายประตู่ผา
4. ศูนย์ศิลปะชุมชนเมืองงาว หรือ บ้านจ้าง

◆ **อำเภอแจ้ห่ม**

1. วัดอักษไชยคีรี

◆ **อำเภอเมืองปาน**

1. อุทยานแห่งชาติแจ้ซ้อน

◆ **อำเภอวังเหนือ**

1. น้ำตกวังแก้ว

◆ **อำเภอห้างฉัตร**

1. วัดปงยางคก

◆ **อำเภอห้างฉัตร**

1. ศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย และ สวนป่าทุ่งเกวียน
2. อุทยานแห่งชาติดอยขุนตาล

◆ **อำเภอเกาะคา**

1. วัดพระธาตุลำปางหลวง
2. วัดพระธาตุจอมปิง

◆ **อำเภอสบปราบ**

1. อุทยานแห่งชาติดอยจง

◆ **อำเภอเถิน**

1. อุทยานแห่งชาติแม่หวะ
2. อ่างเก็บน้ำแม่มอก

10. จังหวัดลำพูน

ลำพูน จังหวัดที่เก่าแก่ที่สุดในภาคเหนือ มีแม่น้ำสำคัญไหลผ่าน 4 สาย คือ แม่น้ำปิง แม่น้ำกวัง แม่น้ำทาและแม่น้ำลี้ โดยมีสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ และโบราณสถาน ดังนี้

◆ **อำเภอเมือง**

1. วัดมหาวัน
2. วัดพระยืน
3. วัดพระธาตุหริภุญชัยวรมหาวิหาร
4. อนุสาวรีย์สุทิวาธานี
5. อนุสาวรีย์พระนางจามเทวี
7. วัดจามเทวี
8. วัดพระคงฤาษี
9. หมู่บ้านหัตถกรรมผ้าฝ้ายเวียงยอง
10. อนุสาวรีย์ครูบาตรีวิชัย
11. กู่ช้าง-กู่ม้า

6. ป่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ดอชชะม้อ

12. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติหริภุญไชย

◆ **อำเภอป่าซาง**

1. โบราณสถานวัดเกาะกลาง
2. วัดป่าเหียง
3. หอศิลป์ อุทยานธรรมะ

4. วัดหนองเจีอก
5. วัดพระพุทธรูปตากผ้า
6. ถ้ำเอราวัณ

◆ **อำเภอแม่ทา**

1. หมู่บ้านแกะสลักอำเภอแม่ทา

2. อุทยานแห่งชาติดอยขุนตาล

◆ **อำเภอบ้านธิ**

1. วัดพระธาตุดอยเวียง

2. พระธาตุดอยห้างบาตร

◆ **อำเภอบ้านโฮ่ง**

1. วัดพระเจ้าสะเลียมหวาน
2. หมู่บ้านกะเหรี่ยงพัฒนาห้วยหละ

3. วัดพระเจ้าตนหลวง
4. ถ้ำหลวงผาเวียง

◆ **อำเภอลี้**

1. วัดบ้านปาง
2. วัดพระบาทห้วยต้ม

3. วัดพระธาตุห้าดวง
4. อุทยานแห่งชาติแม่ปิง

11. กำแพงเพชร

กำแพงเพชร เป็นเมืองแห่งประวัติศาสตร์วัฒนธรรม และธรรมชาติป่าเขา น้ำตก อลังดงาม มีอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร ซึ่งได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกโลก เมื่อปี 2534 และยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ยังคงสมบูรณ์ ทั้งป่าไม้ นก สัตว์ต่าง ๆ อาทิ อุทยานแห่งชาติแม่वंงศ์ อุทยานแห่งชาติคลองลาน และอุทยานแห่งชาติคลองวังเจ้า ให้นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมความงามอีกด้วย

◆ **อำเภอเมือง**

1. อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร
2. สิริจิตอุทยาน
3. ตลาดกล้วยไข่

4. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กำแพงเพชร
5. หลวงพ่ออุโมงค์
6. ป่อน้ำพุร้อนพระร่วง (บึงสาป)

◆ **อำเภอคลองลาน**

1. อุทยานแห่งชาติคลองลาน
2. เมืองไตรตรึงส์

3. อุทยานแห่งชาติแม่वंงศ์
4. ศูนย์วัฒนธรรมชาวเขา

◆ **กิ่งอำเภอโกสัมพีนคร**

1. อุทยานแห่งชาติคลองวังเจ้า

12. จังหวัดตาก

เป็นจังหวัดที่มีอุทยานแห่งชาติหลายแห่งที่ยังคงความสมบูรณ์ของป่า และธรรมชาติ อาทิ อุทยานแห่งชาติตากสินมหาราช อุทยานแห่งชาติแม่เมย อุทยานแห่งชาติลานสาง และอุทยานแห่งชาติ น้ำตกพาเจริญ ตลอดจนมีน้ำตกที่นักท่องเที่ยวควรมาชมด้วย และนิยมมาล่องแก่งต้องมาเยือนสักครั้ง คือ น้ำตกทีลอซู และน้ำตกทีลอเร

◆ อำเภอเมือง

1. ริมสายธารลานกระทงสาย	6. วัดมณีบรรพตวรวิหาร
2. วัดโบสถ์มณีศรีบุญเรือง	7. วัดสี่ตลาราม หรือ วัดน้ำหัก
3. วัดดอยข่อยเขาแก้ว และวัดกลางสวนดอกไม้	8. วัดพระนารายณ์มหาราช
4. หาดทรายทองแม่ปิงเมืองตาก	9. หนองน้ำมณีบรรพต
5. อุทยานแห่งชาติลานสาง	10. อุทยานแห่งชาติตากสินมหาร

◆ อำเภอบ้านตาก

1. เจดีย์พุทธหัตถ์	4. วัดพระบรมธาตุ
2. วัดพระพุทธรูปบาทดอยไถ่	5. วนอุทยานแห่งชาติเขาพระบาท
3. อุทยานประวัติศาสตร์เมืองตากเก่า	6. ดอยสอยมาลัย

◆ อำเภอสามเงา

1. เขื่อนภูมิพล	3. วัดชลประทานรังสรรค์

◆ อำเภอแม่สอด

1. แม่น้ำเมย	8. เนินพิศวง
2. วัดมณีไพรสณฑ์	9. วัดโพธิคุณ หรือ วัดห้วยเตย
3. วัดไทยวัฒนาราม	10. วัดชุมพลคีรี
4. สะพานมิตรภาพไทย-พม่า	11. ล่องแก่งแม่ละเมาเทือกเขาถนนธงชัย
5. คอกช้างเผือก	12. ตลาดริมเมย สุดชายแดนไทย-พม่า
6. ตลาดสินค้าพื้นเมืองชาวเขาดอยมูเซอ	13. น้ำตกแม่กาษา
7. น้ำพุร้อนแม่กาษาและถ้ำแม่อุษา	14. พระธาตุหินกิวที่ดอยดินจี่

◆ อำเภอแม่ระมาด

1. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าแม่ตื่น	2. อุทยานแห่งชาติขุนพะวอ

◆ อำเภอพบพระ

1. สวนเทพทิพย์	3. อุทยานแห่งชาติน้ำตกพาเจริญ

2. น้ำตกนางครวญ

4. บ่อน้ำร้อนห้วยน้ำ

◆ **อำเภอท่าสองยาง**

1. เมืองเก่าท่าสองยาง

2. อุทยานแห่งชาติแม่เม

◆ **อำเภออุ้มผาง**

1. ท่าทราย-น้ำตกที่ล่อซู่

4. บ้านกะเหรี่ยงปะละทะ

2. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง

5. ล่องแก่งแม่น้ำแม่กลอง

3. ล่องแก่งอุ้มผางคี

6. บ้านโบราณ

◆ **กิ่งอำเภอวังเจ้า**

1. อุทยานแห่งชาติคลองวังเจ้า

13. จังหวัดน่าน

ความที่เป็นเมืองชายแดนแห่งล้านนาตะวันออกอันอุดมไปด้วยวัฒนธรรมที่หลอมรวมจากเทือกเขาสูงถึงพื้นราบทำให้เสน่ห์ของเมืองน่านยิ่งย่นมาจนถึงทุกวันนี้ ประกอบกับลักษณะภูมิประเทศที่เป็นท้องทะเลแห่งขุนเขา อีกทั้งสายลมหนาวและสายหมอกที่พัดผ่าน ทุงข้าวสีเขียวฉ่ำฝน หรือเหลืองทองพร้อมจะเก็บเกี่ยว ยังทำให้ผู้มาเยือนเก็บความประทับใจกลับไปด้วย บ่อมปอการธรรมชาติที่บดบังเมืองน่านจากคนต่างถิ่นก็คือเทือกเขาฝิ่ปันน้ำและหลวงพระบาง

◆ **อำเภอเมือง**

1. แหล่งเตาเผาและเครื่องเคลือบบ้านป่อสวก

7. วัดมิ่งเมือง

2. วัดภูมินทร์

8. วัดสวนตาล

3. วัดพระธาตุเขาน้อย

9. วัดพระธาตุช้างค้ำวรวิหาร

4. วัดพระบรมธาตุแช่แห้ง

10. วัดพญาวัด

5. วนอุทยานถ้ำผาตูบ

11. หอศิลป์ปริมาน

6. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติน่าน

◆ **อำเภอเชียงกลาง**

1. วัดหนองแดง

◆ **อำเภอท่าวังผา**

1. วัดหนองบัว

2. หมู่บ้านไทยลื้อหนองบัว

◆ **อำเภอทุ่งช้าง**

1. อนุสาวรีย์วีรกรรมทุ่งช้าง

◆ **อำเภอนาน้อย**

1. อุทยานแห่งชาติศรีน่าน
 2. ผาซู้ หรือ ผาเซ็ดซู้
- ◆ **อำเภอนาหมื่น**
1. หมู่บ้านประมงปากนาย
- ◆ **อำเภอบ่อเกลือ**
1. บ่อเกลือสินเธาว์
- ◆ **อำเภอบ้านหลวง**
1. อุทยานแห่งชาตินันทบุรี
- ◆ **อำเภอปัว**
1. วัดต้นแหลง
 2. อุทยานแห่งชาติดอยภูคา
 3. ต้นดึกเดียม
 4. ถ้ำผาซ้อง
 5. น้ำตกศิลาเพชร
 6. วัดพระธาตุเบ็งสกัด
 7. ดอยภูแว
 8. ถ้ำผาแดง
 9. น้ำตกภูฟ้า
 10. น้ำตกต้นตอง
- ◆ **อำเภอแม่จริม**
1. อุทยานแห่งชาติแม่จริม (ล่องแก่งลำน้ำว้า)
 2. ล่องแก่งลำน้ำว้า
- ◆ **อำเภอเฉลิมพระเกียรติ**
1. อนุสรณ์สถานยุทธภูมิบ้านห้วยโก๋นเก่า
 2. ตลาดชายแดนบ้านห้วยโก๋น

14. จังหวัดนครสวรรค์

จังหวัดนครสวรรค์ ภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มริมฝั่งแม่น้ำ มีป่าไม้อยู่ทางทิศตะวันตกและทิศตะวันออกเฉียงใต้ แบ่งการปกครองออกเป็น 12 อำเภอ และ 2 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมืองนครสวรรค์ อำเภอลาดยาว อำเภอตากฟ้า อำเภอชุมแสง อำเภอบรรพตพิสัย อำเภอท่าตะโก อำเภอพยุหะคีรี อำเภอไพศาลี อำเภอหนองบัว อำเภอตากฟ้า อำเภอโกรกพระ อำเภอเก้าเลี้ยว และกิ่งอำเภอแม่วงก์ กิ่งอำเภอแม่เปิน

- ◆ **อำเภอเมือง**
1. วัดเกรียงไกรกลาง
 2. วัดศรีสวรรค์สังฆาราม
 3. วัดนครสวรรค์
 4. ศาลเจ้าพ่อเทพารักษ์-เจ้าแม่ทับทิม
 5. วัดวรนาถบรรพต
 6. วัดจอมคีรีนาคพรต
 7. หอวัฒนธรรมจังหวัดนครสวรรค์
 8. อุทยานสวรรค์

5. ต้นแม่น้ำเจ้าพระยา
10. บึงบอระเพ็ด
- ◆ **อำเภอโกรกพระ**
1. เขากู้พระ
3. เขื่อนวังรอ
2. ตลาดน้ำวัดบางประมุง
4. ฟาร์มนกกระจอกเทศ
- ◆ **อำเภอบรรพตพิสัย**
1. เขาหน่อ-เขาแก้ว
- ◆ **อำเภอชุมแสง**
1. วัดเกษไชยเหนือ
- ◆ **อำเภอพยุหะคีรี**
1. บ้านโคกไม้เดน
- ◆ **อำเภอตากลี**
1. เขากู้ขุนนาค
3. เขาพระเจดีย์
2. สระทะเล
4. จันเสนเมืองโบราณ
- ◆ **อำเภอหนองบัว**
1. เขาพระ
- ◆ **อำเภอตากฟ้า**
1. วัดถ้ำพรสวรรค์
- ◆ **กิ่งอำเภอแม่วงก์**
1. อุทยานแห่งชาติแม่วงก์
2. ทุ่งหินเทิน

15. พะเยา

พะเยา เป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งในแถบลานนาไทย เดิมมีชื่อว่า ภูกามยาว หรือ พยาว มีอายุกว่า 900 ปี เมืองเชียงแสน และเจริญรุ่งเรืองสูงสุดในสมัยพ่อขุนงำเมือง ต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองตามอิทธิพลของอาณาจักรต่างๆ ที่ผลัดกันมีอำนาจในแถบนี้ จนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พยาวเปลี่ยนชื่อเป็นพะเยา และรวมอยู่กับจังหวัดเชียงรายจนในปี พ.ศ. 2520 จึงได้รับการจัดตั้งขึ้นเป็นจังหวัดพะเยา

- ◆ **อำเภอเมือง**
1. โบราณสถานบ้านร่องไฮ
7. วัดศรีโคมคำ
2. วัดศรีอุโมงค์คำ
8. วัดอนาลโยทิพยาราม
3. วัดลี
9. วัดพระธาตุจอมทอง

4. หมู่บ้านทำครกและไม้หิน	10. หมู่บ้านทำผลิตภัณฑ์จากผักตบชวา
5. หอวัฒนธรรมนิทัศน์	11. ศูนย์อุตสาหกรรมอัญมณี
6. อุทยานแห่งชาติดอยหลวง	12. กวีานพะเยา

◆ **อำเภอจุน**

1. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเวียงลอ	3. โบราณสถานเวียงลอ

◆ **อำเภอเชียงคำ**

1. วัดแสนเมืองมา	3. วัดนันทาราม
2. วัดพระเจ้านั่งดิน	4. วัดพระธาตุสบแวน

◆ **อำเภอเชียงม่วน**

1. วัดท่าฟ้าใต้

◆ **อำเภอดอกคำใต้**

1. วนอุทยานบ้านถ้ำ

◆ **อำเภอดอกคำใต้**

1. อุทยานแห่งชาติดอยภูนาง

◆ **อำเภอปง**

1. วนอุทยานภูลังกา

◆ **อำเภอแม่ใจ**

1. อุทยานแห่งชาติแม่ปืม (ดอยงาม)

◆ **กิ่งอำเภอภูซาง**

1. อุทยานแห่งชาติภูซาง	2. ตลาดการค้าชายแดนไทย-ลาว

16. พิชณุโลก

พิษณุโลก มากมีไปด้วยแหล่งประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติของสายน้ำและป่าเขาที่สวยงามน่าท่องเที่ยว ลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาและที่ราบสลับป่าไม้ทางด้านตะวันออก นอกนั้นเป็นที่ราบลุ่มอยู่โดยทั่วไป มีแม่น้ำสำคัญคือ แม่น้ำน่านซึ่งไหลผ่านบริเวณตัวเมือง แบ่งการปกครองออกเป็น 9 อำเภอคือ อำเภอเมือง อำเภอวังทอง อำเภอพรหมพิราม อำเภอบางระกำ อำเภอบางกระทุ่ม อำเภอนครไทย อำเภอวัดโบสถ์ อำเภอชาติตระการ และอำเภอเนินมะปราง

◆ **อำเภอเมือง**

1. เสาหลักเมืองพิษณุโลก	7. วัดราชบูรณะ
2. วัดเจดีย์ยอดทอง	8. วัดจุฬามณี

3. วัดนางพญา	9. วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร
4. สวนนกไทยศึกษา	10. หอศิลป์และวัฒนธรรม ม.นเรศวร
5. ศาลสมเด็จพระนเรศวรมหาราช	11. กำแพงเมืองคูเมือง
6. พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านจ่าทวี	12. พิพิธภัณฑ์ผ้า มหาวิทยาลัยนเรศวร

◆ **อำเภอนครไทย**

1. อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า

◆ **อำเภอชาติตระการ**

1. อุทยานแห่งชาติภูสอยดาว	2. อุทยานแห่งชาติน้ำตกชาติตระการ

◆ **อำเภอวัดโบสถ์**

1. เขตห้ามล่าสัตว์ป่าเขาน้อย-เขาประดู่	2. อุทยานแห่งชาติแก่งเจ็ดแคว

◆ **อำเภอวังทอง**

1. วัดราชคิริหิรัญยาราม	5. อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง
2. ล่องแก่งลำน้ำเข็ก	6. น้ำตกแก่งโสภะ
3. น้ำตกแก่งซอง	7. น้ำตกวังนกแอ่นทยาน
4. น้ำตกปอย	

◆ **อำเภอเนินมะปราง**

1. เขตห้ามล่าสัตว์ป่าถ้ำผาท่าพล	3. ถ้ำบ้านมุง
2. ถ้ำเดือน-ถ้ำดาว	4. ถ้ำพระวังแดง

17. จังหวัดพิจิตร

พิจิตร เมืองพญาชาละวัน ถิ่นกำเนิดนิทานเรื่อง **ไกรทอง** เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือตอนล่าง มีความหมายว่า "เมืองงาม" ตั้งอยู่ระหว่างจังหวัดนครสวรรค์กับจังหวัดพิษณุโลก มีแม่น้ำน่านกับแม่น้ำยมไหลผ่าน ตัวเมืองอยู่ริมฝั่งแม่น้ำน่าน มีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย ได้แก่

◆ **อำเภอเมือง**

1. วัดโรงช้าง	4. วัดเขารูปช้าง
2. วัดหัวดง	5. วัดท่าหลวง
3. วัดนครชุม	6. บึงสีไฟ

◆ **อำเภอโพธิ์ประทับช้าง**

1. วัดโพธิ์ประทับช้าง

◆ **อำเภอตะพานหิน**

1. วัดพระพุทธรูปเขาารวก
2. หลวงพ่อโตตะพานหิน วัดเทพปราสาท

◆ **อำเภอโพทะเล**

1. วัดหิรัญญาราม หรือ วัดบางคลาน

◆ **อำเภอบางมูลนาก**

1. วัดห้วยเขน
2. วัดท่าช้าง

◆ **อำเภอวังทรายพูน**

1. เข้มองแร่ทองคำเขาพนมพา

◆ **กิ่งอำเภอดงเจริญ**

1. ไร่รุ่งนดงเจริญ
2. ขจรฟาร์ม (ฟาร์มนกกระจกเทศ)

7.2 แหล่งท่องเที่ยวในภาคใต้

ภาคใต้ของประเทศไทยนับว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ด้วยการมีชายฝั่งทะเล ฆนาบทั้ง 2 ด้าน ทำให้มีแหล่งท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นอ่าว หาด แหลม และหมู่เกาะต่างๆ เป็นจำนวนมากมาย และ ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรใต้ท้องทะเล ก็ยังเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาว ต่างประเทศ(<http://tat.or.th>) ในพื้นที่ภาคใต้ตอนบนมีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย จังหวัดสุราษฎร์ธานี มี จำนวนแหล่งท่องเที่ยว มากที่สุด แหล่งท่องเที่ยวในภาคใต้ที่ได้รับความนิยมคือ แหล่งท่องเที่ยว ชายทะเลและเกาะต่าง ๆ มีแหล่งธรรมชาติที่ควรอนุรักษ์ จำนวน 22 แห่ง และแหล่งมรดกทาง ธรรมชาติที่เสนอเป็นมรดกโลก 1 แห่ง คือ อุทยาน แห่งชาติเขาสก

ภาคใต้ของประเทศไทย ประกอบไปด้วยจังหวัดต่างๆ 14 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ ชุมพร ตรัง นครศรีธรรมราช นราธิวาส ปัตตานี พังงา พัทลุง ภูเก็ต ยะลา ระนอง สงขลา สตูล และ สุราษฎร์ธานี ทุกจังหวัดของภาคมีเขตติดต่อกับทะเล ยกเว้น จังหวัดยะลา แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 14 จังหวัด ได้แก่

1. จังหวัดกระบี่

กระบี่ เมืองชายทะเลในฝั่งดงามด้วยหาดทรายขาว น้ำทะเลใส ปะการังสวย ถ้ำโตรกชะงอก ผา และหมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 100 เกาะ รวมกันเป็นมนต์เสน่ห์ที่สร้างความประทับใจให้แก่ นักท่องเที่ยวที่มาเยือนโดยมีแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

◆ **อำเภอลันตา**

1. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา
2. เกาะรอกใน
3. เกาะรอกนอก
4. เกาะตะเล็งเบ็ง
5. เกาะตะเล็งเบ็ง

3. เกาะไหง

◆ **อำเภอเมืองกระบี่**

1. ข้าวไร่เล

2. ถ้ำเสด็จ

3. ป่าพรุ ท่าปอม

◆ **อำเภออ่าวลึก**

1. ถ้ำชาวเล

2. อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี

3. เกาะแดง

4. ถ้ำสองพี่น้องหรือถ้ำปูนเหนือ-ใต้

5. ถ้ำเสือน้อย

6. เกาะทะเล

6. หมูเกาะห้า

4. เขาชนาน้ำ

5. น้ำตกห้วยไต้

6. ถ้ำเสือเขาแก้ว ข้าวลูกธนู

7. ถ้ำห้วยกะโหลกในหรือถ้ำบุญมาก

8. ถ้ำผีหัวโตหรือถ้ำห้วยกะโหลก

9. หมูเกาะห้อง

10. ถ้ำลอดเหนือ-ใต้

11. เกาะกาโรส

12. ถ้ำเสือนอกหรือถ้ำเทพนิมิตร

◆ **อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี อ.เมืองกระบี่**

1. หมูเกาะพีพี

2. ข้าวนาง

3. หาดนพรัตน์ธารา

4. เกาะยุง

5. เกาะพีพีดอน

6. เกาะพีพีเล

7. เกาะไผ่

8. สู่सानหอย

◆ **อำเภอคลองท่อม**

1. เกาะศิลา

2. พิพิธภัณฑ์สถานวัดคลองท่อม

3. น้ำตกหินเพิง

4. ธารน้ำร้อน

◆ **อำเภอเขาพนม**

1. อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา

3. น้ำตกต้นหาร

5. น้ำตกคลองแห้ง

2. น้ำตกห้วยสะเด

4. ถ้ำเขาผึ้ง

2. จังหวัดชุมพร

จังหวัดชุมพรมีลักษณะเป็นแนวยาว และแคบไปทางฝั่งทะเลอ่าว พื้นที่ประกอบด้วยภูเขาสูง สลับที่ราบ บริเวณฝั่งตะวันตก ของจังหวัดเป็นเทือกเขาตะนาวศรี และเทือกเขาภูเก็ต ซึ่งเป็นเขต ชายแดนไทย-พม่า เพราะทั้งสอง ด้านของ จังหวัดชนาบด้วยภูเขาและทะเลนี้ ทำให้ได้รับมรสุมจาก ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกและตะวันตก จึงมีฝนตกชุกตลอดทั้งปี โดยมีแหล่งท่องเที่ยวดังนี้

◆ **อำเภอเมืองชุมพร**

1. หาดทรายรี	4. เกาะมัตรา(เกาะตัวกวย)
2. ขาเจ้าเมือง	5. ถ้ำเขาเกรียบ
3. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ชุมพร	6. วนอุทยานเขาพัง

◆ **อำเภอปะทิว**

1. หาดทุ่งวัวแล่น	3. อ่าวทุ่งไข่น้ำ
2. อ่าวยายไธ้	4. เกาะจรเข้

◆ **อำเภอสวี**

1. วัดพระธาตุถ้ำขี้เหล็กเมือง

◆ **อำเภอพะโต๊ะ**

1. น้ำตกเหวไหลม

◆ **อำเภอท่าแซะ**

1. วนอุทยานน้ำตกกะเปาะ	3. ถ้ำรับร้อ (วัดเทพเจริญ)
2. ศาลพ่อตาหินช้าง	

3. จังหวัดตรัง

ตรัง มีเกาะในทะเลอันดามันอยู่ในการปกครองกว่า 40 เกาะจังหวัดตรังแบ่งการปกครองออกเป็น 8 อำเภอ 2 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมือง, อำเภอกันตัง , อำเภอห้วยยอดอำเภอย่านตาขาว , อำเภอปะเหลียน, อำเภอสิเกา , อำเภอวังวิเศษ, อำเภอนาโยง, อำเภอรัษฎา และ อำเภอหาดสำราญ โดยมีแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

◆ **อำเภอกันตัง**

1. เกาะลิบง	5. เขาเจ้าไหม
2. หาดหยงหลิง	6. เกาะกระดาน
3. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม	7. สวนสาธารณะควนตำหนักจันทร์
4. เกาะเชือก	8. เกาะมุกด์และถ้ำมรกต

◆ **อำเภอปะเหลียน**

1. น้ำตกโตนเต๊ะ	4. ถ้ำสุรินทร์
2. น้ำตกเจ้าพะ	3. เกาะสุกร

◆ **อำเภอสิเกา**

1. หาดปากเมง	4. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม

2. หาดราชมงคล
3. น้ำตกอ่างทอง

5. เขาเจ็ดยอด
6. พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำราชมงคล

◆ **อำเภอห้วยยอด**

1. ถ้ำเขากอบ
2. ทะเลสองห้อง

3. ถ้ำเขาปิณะ

◆ **อำเภอเมืองตรัง**

1. สระกระพังสุรินทร์

3. อนุสาวรีย์พระยารัษฎานุประดิษฐ์

◆ **อำเภอนาโยง**

1. สถานีศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าเขาช่อง
2. น้ำตกกะช่อง
3. ถ้ำเขาช้างหาย

4. น้ำตกสายรุ้ง
5. วนอุทยานเขาช่อง
6. อุทยานนกน้ำคลองลำซาม

◆ **อำเภอย่านตาขาว**

1. น้ำตกไพรสวรรค์

◆ **อำเภอวังวิเศษ**

1. น้ำตกร้อยชั้นพันวัง

◆ **อำเภอหาดสำราญ**

1. หาดสำราญ

4. จังหวัดนครศรีธรรมราช

เป็นเมืองเก่าแก่ที่มีความหมายถึง "นครอันงามสง่าแห่งพระราชาผู้ทรงธรรม" อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 780 กม. รถไฟ 822 กม. แบ่งการปกครองออกเป็น 21 อำเภอ 2 กิ่งอำเภอเป็นจังหวัดที่มีสถานที่ท่องเที่ยวทั้งสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติและมีโบราณสถานต่าง ๆ มากมาย ได้แก่

◆ **กิ่ง อำเภอนบพิตำ**

1. น้ำตกกรุงชิง
2. น้ำตกยอดเหลือง(น้ำตกเมืองใหม่)

3. ถ้ำหงส์
4. ล่องแก่งคลองกลาย

◆ **อำเภอขนอม**

1. อ่าวขนอมที่อยู่
2. อุทยานแห่งชาติหาดขนอมหมู่เกาะทะเลใต้
3. วัดธาตุนารามหรือวัดเขาธาตุ

7. เกาะกระ
- 8.. อ่าวท้องหยี
9. ถ้ำเขาวังทอง

4. หาดหน้าด่าน	10. หาดในเพลลา
5. หาดในเปร์ต	11. เขาพลาเยดำ
6. วัดเจดีย์หลวง	12. วัดกระดั่งงา

◆ **อำเภอลานสกา**

1. อุทยานแห่งชาติเขาหลวง	3. ยอดเขาหลวง
2. น้ำตกกะโรม	

◆ **อำเภอท่าศาลา**

1. อุทยานแห่งชาติเขานัน	5. แหล่งโบราณคดีวัดโมคคาน
2. หาดสระบัว	6. น้ำตกกรุงนาง
3. น้ำตกคลองปาว	7. หมู่บ้านบันหม้อ
4. น้ำตกสุนันทา	

◆ **อำเภอปากพนัง**

1. ชายทะเลปากพนังและแหลมตะลุมพุก	2. บ้านรังนก

◆ **อำเภอพรหมคีรี**

1. น้ำตกพรหมโลก	4. พิพิธภัณฑ์บ้านปลายอวน
2. น้ำตกอ้ายเขียว	5. เรือนรับรองเมืองนคร
3. วัดเขาขุนพนมและศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา	

◆ **อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช**

1. วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร	11. พระพุทธสิหิงค์
2. วัดสวนป่า	13. พระวิหารสูง
4. บ้านหนังตะลุงสุชาติ ทรัพย์สิน	14. วัดสวนหลวง
5. สระล้างดาบศรีปราชญ์	15. กำแพงเมือง
16. สนามหน้าเมือง	7. เจดีย์ยักษ์
17. สำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดชายนา	8. หอพระนารายณ์
18. หอพระอิศวร	9. เก๋งจีนวัดประดู่และวัดแจ้ง
19. กุฏิทรงไทยวัดวังตะวันตก	

◆ **อำเภอสิชล**

1. แหล่งโบราณคดีเขาคา	4. หาดสิชล
2. น้ำตกสี่ขีด	5. หาดคอเขาหรือหาดปิติ
3. หาดหินงาม	

◆ **อำเภอทุ่งสง**

1. พระโพธิสัตว์กวนอิม
2. อุทยานแห่งชาติน้ำตกโยง
3. ถ้ำตลอด

◆ **อำเภอจุฬาภรณ์**

1. ศาลาจารึกเขาช่องคอย

◆ **อำเภอฉวาง**

1. น้ำตกสวนอวย
2. น้ำตกสวนฮานอวย

◆ **อำเภอถ้ำพรรณรา**

1. วัดถ้ำทองพรรณรา

◆ **อำเภอพิปูน**

1. น้ำตกกระแนะ

◆ **อำเภอร่อนพิบูลย์**

1. หมู่บ้านทำพัดใบกะพ้อ

◆ **กิ่งอำเภอช้างกลาง**

1. น้ำตกสวนขัน
2. น้ำตกท่าแพ

◆ **อำเภอนาบอน**

1. น้ำตกคลองจังและเดินป่าเขาเหมน

5. จังหวัดนราธิวาส

จังหวัดนราธิวาสเป็นจังหวัดใต้สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแหลมมลายู เป็นจังหวัดที่มีทิวทัศน์ธรรมชาติทั้งป่าและชายทะเล และเป็นจังหวัดหนึ่ง ในห้าจังหวัด ชายแดนภาคใต้ ที่อยู่ในโครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ มีศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวเมืองชายแดนอยู่ที่ อำเภอสุไหงโกลก ที่ชาวมาเลเซีย และ สิงคโปร์มาเที่ยวพักผ่อนและซื้อสินค้า โดยมีแหล่งท่องเที่ยวดังนี้

◆ **อำเภอแว้ง**

1. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าฮาลา-บาลา
2. น้ำตกลีรินธร
3. พิพิธภัณฑ์บ้านโลละจูด

◆ **อำเภอเมืองนราธิวาส**

1. พิพิธภัณฑ์บ้านยะกัง
2. พระตำหนักทักษิณราชินีเวศน์
3. วัดเขากง
5. หาดนราทัศน์
6. อ่าวมะนาว
7. ศูนย์ศึกษาการพัฒนาพิกุลทอง

4. พระพุทธทักษิณมิ่งมงคล

8. หมู่บ้านทอน

◆ **อำเภอสุโขทัย-โกลก**

1. ป่าพรุโตะแดง

◆ **อำเภอบาเจาะ**

1. มัสยิด 200 ปี (มัสยิดวาตี อัล-ฮูเซ็น)

3. น้ำตกบาโจ

2. อุทยานแห่งชาติเทือกเขาบูโด-สุโขทัย

4. หลวงพ่อแดงวัดเชิงเขา

◆ **อำเภอสุโขทัย**

1. น้ำตกหัตถวาริน

3. ด่านสุโขทัย

◆ **อำเภอตากใบ**

1. วัดชลธาราสিংเห

2. เกาะยาว

◆ **อำเภอ อ.ระแงะ**

1. น้ำตกซีโป

6. จังหวัดปัตตานี

ปัตตานีเป็นจังหวัดเล็กๆ หนึ่งในห้าของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลตะวันออกของภาคใต้สุดติดกับทะเลจีนใต้หรืออ่าวไทย ซึ่งมีประวัติความเป็นมาที่ควรศึกษา ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมอันล้ำเลิศ หรือจะเป็นความงดงามตามธรรมชาติ สายธารน้ำตก หาดทรายสีทองที่มีความยาว ตลอดแนวชายฝั่งอ่าวไทยกว่า 170 กม. โดยมีแหล่งท่องเที่ยวดังนี้

◆ **อำเภอโคกโพธิ์**

1. วัดช้างให้ราษฎร์บูรณาราม

◆ **อำเภอปะนาเระ**

1. หาดแม่แพ

◆ **อำเภอยะรัง**

1. เมืองเก่ายะรัง

◆ **อำเภอปะนาเระ**

1. หาดปะนาเระ-ชลาสัย

◆ **อำเภอเมืองปัตตานี**

1. มัสยิดกลางปัตตานี

3. ศาลเจ้าเงาะจูเกียง

2. มัสยิดกรือเซะ-สุสานเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว

◆ **อำเภอโคกโพธิ์**

1. อุทยานแห่งชาติน้ำตกทรายขาว

2. พลับพลาที่ประทับของรัชกาลที่ 7

◆ **อำเภอหนองจิก**

1. วัดมัจฉินทวาปีวิหาร

2. หาดรัชดาภิเษก

◆ **อำเภอยะหริ่ง**

1. แหลมตาชี

2. หาดตะโละกาโปร้

◆ **อำเภอสายบุรี**

1. หาดวาสุกรี (หาดปาตาตีมอ)

2. หมู่บ้านปะเสยาวอ

7. จังหวัดพัทลุง

เป็นเมืองอันเก่าแก่โบราณเมืองหนึ่งของภาคใต้ ได้ชื่อว่าเป็นเมืองต้นกำเนิดหนังตะลุงและโนรา พัทลุง จากอดีตจนถึงปัจจุบันมีประวัติความเป็นมาอันยาวนานเกี่ยวเนื่องกับจังหวัดสงขลาทั้งทางด้านภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์และโยกย้ายชุมชนที่ตั้งเมืองหลายยุคหลายสมัย. จังหวัดพัทลุงมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย ได้แก่

◆ **อำเภอศรีบรรพต**

1. อุทยานแห่งชาติเขาปู่เขาย่า

◆ **อำเภอควนขนุน**

1. อุทยานนกน้ำทะเลน้อย

◆ **อำเภอเมืองพัทลุง**

1. วัดถ้ำคูหาสวรรค์

6. พระพุทธนิรโรคันตรายชัยวัฒน์จตุรทิศ

2. หาดแสนสุขลำปำ

7. เมืองพระรถ

3. วัดวัง

8. วัดเจ้าเมืองพัทลุง(วังเก่า-วังใหม่)

4. วัดป่าลิไลยก์

9. ถ้ำมาลัย

5. วัดป่าขอม

10. ภูเขาอกทะลุ

◆ **อำเภอเขาชัยสน**

1. บ่อน้ำร้อนธารน้ำเย็น

2. แหลมจองถนน

◆ **อำเภอบางแก้ว**

1. หมู่บ้านหัตถกรรมรูปหนัง

3. คลองหูลแ่

2. วัดเขียนบางแก้ว

◆ **อำเภอกงหรา**

1. น้ำตกไถ่เหนือ

5. น้ำตกบ้านโตน

2. น้ำตกบ้านคลองหะหลัง	6. ถ้ำพุทธโคดม
3. ถ้ำสุมนิ	7. น้ำตกเขาคราม
4. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาบรรทัด	8. น้ำตกไพรวัลย์

◆ **อำเภอศรีบรรพต**

1. น้ำตกเหียงทอง	3. ถ้ำมัจฉาปลาวน
2. จุดชมวิวยามเช้า	4. ทางเดินชมธรรมชาติ

◆ **อำเภออ.ตะโหมด**

1. น้ำตกตะโหมด หรือน้ำตกหมอย้อย

◆ **อำเภอปากพะยูน**

1. เกาะสี เกาะห้า

8. จังหวัดภูเก็ต

ภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ด้านตะวันตกติดชายฝั่งทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย ประกอบด้วย เกาะภูเก็ตซึ่งเป็นเกาะใหญ่ที่สุดในประเทศไทย และเกาะบริวารอีก 32 เกาะรวมเนื้อที่ประมาณ 570 ตร.กม. ส่วนกว้างที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 21.3 กม. ส่วนยาวที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 48.7 กม.

◆ **อำเภอเมืองภูเก็ต**

1. แหลมพรหมเทพ	17. ตึกโบราณ
2. หาดกะรน	18. เกาะไม้ท่อน
3. จุดชมวิว(ภูเก็ต)	19. เกาะราชาใหญ่
4. วัดฉลอง	20. เกาะเฮ
5. เกาะบอน	21. แหลมกกา
6. เกาะมะพร้าว	22. เกาะรังใหญ่
7. ,แหล่งบันเทิงไดโนปาร์ค	23. เกาะราชาน้อย
8. เกาะไหลน	24. เกาะสีเหร์
9. เขารัง	25. เกาะตะเภาใหญ่
10. หาดราไวย์	26. หมู่เกาะพระราชาหรือหมู่เกาะราชา
11. อ่าวเสน	27. พิพิธภัณฑ์เปลือกหอยภูเก็ต
12. อ่าวฉลอง	28. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต
13. หาดในหาน	29. สะพานหิน

14. หาดกะตะ	30. สวนผีเสื้อและดอกไม้ริมภูเก็ต
15. หมู่บ้านไทยและสวนกล้วยไม้ภูเก็ต	31. สวนสัตว์ภูเก็ต
16. สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ	32. เกาะแก้วพิสดาร

◆ **อำเภอกระทุ้ง**

1. หาดป่าตอง	8. ภูเก็ตแฟนตาซี
2. ภูเก็ตวอเตอร์สกี	9. ภูเก็ตคันทรีคลับ
3. แหล่งบันเทิงลือคป่าลัม	10. ทาร์ซานบันจีจัม
4. ไซมอนคาบาเร่ต์	11. น้ำตกกระทุ้ง
5. ทาร์ซานคาทาเพาทน์บันจี	12. ป่าตองโกคาร์ท
6. น้ำตกกะทุ้ง	13. หาดกะหลิม
7. ศูนย์อนุรักษ์ชมรดกท้องถิ่นกะทุ้ง	14. หาดกมลา

◆ **อำเภอถลาง**

1. หาดในยาง	10. แหลมสิงห์
2. หาดสุรินทร์	11. วัดพระทอง
3. น้ำตกโตนไทร	12. น้ำตกบางแป
4. เกาะนาคาน้อย	13. บลูแคนยอน
5. บ้านท่าเทพพระชะตรี	14. อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)
6. อุทยานสัตว์ป่าเขาพระแทว	15. ป่าชายเลน
7. บ้านยันทรี	16. วัดพระนางสร้าง
8. หาดไม้ขาว	17. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติถลาง
9. หาดในทอน	18. หาดทรายแก้ว

9. จังหวัดยะลา

จังหวัดยะลาอยู่ทางใต้สุดของประเทศไทย เป็นจังหวัดเดียวในภาคใต้ที่มีพื้นที่ไม่ติดกับทะเล เป็นเมืองที่มีผังเมืองที่สวยงาม มีการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมของกลุ่มชน 3 กลุ่มเชื้อชาติคือ มุสลิม ไทยและจีนอำเภอที่ขึ้นชื่อคือ เบตง มาจากภาษามลายูแปลว่า ไม้ไผ่ มีการปกครองแบ่งออกเป็น 4 ตำบลกับ 1 เทศบาล คือตำบลยะรม อัยเยอร์เวง ตะเนาะแมเราะ ธารน้ำทิพย์และเทศบาลเบตง

◆ **อำเภอบันนังสตา**

1. เชื่อนบางลาง	3. น้ำตกก็อลอง (น้ำตกสุขทาลัย)

2. ถ้ำกระแซง

◆ อำเภออ.ธารโต

1. หมู่บ้านซาไก	3. น้ำตกละของรุ่ง
2. น้ำตกละของรุ่ง	4. วนอุทยานน้ำตกธารโต

◆ อำเภอเมืองยะลา

1. พระพุทธไสยาสน์วัดคูหาภิมุขหรือวัดหน้าถ้ำ	3. สวนขวัญเมือง
2. ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง	4. สวนสาธารณะสนามช้างเผือก

◆ อำเภอเบตง

1. หอนาฬิกา	5. ตู้ไปรษณีย์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก
2. พระมหาธาตุเจดีย์พระพุทธธรรมประกาศ	6. บ่อน้ำร้อน
3. สวนสุตสยามหรือสวนสาธารณะเทศบาลเบตง	7. น้ำตกอินทสร
4. อุโมงค์ปิยะมิตร	

10. จังหวัดระนอง

ระนองเป็นจังหวัดชายแดน ที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศพม่าและเป็นจังหวัดแรกของภาคใต้ที่อยู่ฝั่งทะเลอันดามันอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 568 กม. มีพื้นที่ 3,426 ตร.กม. มีคอคอดที่แคบที่สุดของแหลมมลายู คือ คอคอดกระ แบ่งการปกครองออกเป็น 4 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอกระบุรีอำเภอละอุ่น อำเภอกะเปอร์ และกิ่งอำเภอสุขสำราญ.

◆ อำเภอเมืองระนอง

1. บ่อน้ำร้อนและสวนสาธารณะรักษะวาริน	6. หาดชาญดำริ
2. ศูนย์วิจัยป่าชายเลน จังหวัดระนอง	7. อุทยานแห่งชาติน้ำตกหงาว
3. เกาะช้าง	8. ภูเขาหญ้าหรือเขาหัวล้าน
4. วัดสุวรรณคีรีวิหารหรือวัดหน้าเมือง	9. เกาะพยาม
5. สุสานเจ้าเมืองระนอง	10. วนอุทยานเขาพยอมหรือเกาะสน

◆ อำเภอกะเปอร์

1. อุทยานแห่งชาติแหลมสน

◆ อำเภอละอุ่น

1. น้ำตกบุญญบาล

◆ อำเภอกระบุรี

1. ถ้ำพระขยางค์	2. คอคอดกระ

11. จังหวัดสงขลา

สงขลามีหาดทรายที่สวยงาม มีน้ำตก ทะเลสาบและมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังมีชื่อเสียงในด้านการประมงและ เมืองหาดใหญ่ ที่เป็นศูนย์กลางการคมนาคม ทั้งยังตั้งอยู่ใกล้เคียงเมืองชายแดน ติดต่อระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียด้วย ทำให้หาดใหญ่มีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในด้านธุรกิจ การค้า สำหรับตัวเมืองสงขลา ยังคงรักษาความเก่าแก่ของโบราณสถานอันเป็นเอกลักษณ์ของเมืองให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษา

◆ อำเภอหาดใหญ่

1. น้ำตกตอแงช้าง	3. สวนสาธารณะเทศบาลนครหาดใหญ่
2. หาดใหญ่ คันทรี่คลับ	4. สนามกอล์ฟฟคอหงส์

◆ อำเภอนาทวี

1. อุทยานแห่งชาติเขาน้ำค้าง	2. อุโมงค์ประวัติศาสตร์เขาน้ำค้าง

◆ อำเภอเมืองสงขลา

1. เขาน้อย	11. บ่อมป็นปากน้ำแหลมทราย
2. วัดหาดใหญ่ใน	12. เขาเก้าเส้ง
3. หาดเก้าเส้ง	13. เขาตังกวน
4. วัดมัสญิดมิมาวาสหรือวัดกลาง	14. หาดทรายแก้วหรือหาดแก้ว
5. หาดสมิหลา	15. เกาะยอ
6. เกาะหนูเกาะแมว	16. สะพานติณสูลานนท์
7. สระบัว	17. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติสงขลา
8. สวนสัตว์สงขลา	18. ทะเลสาบสงขลา
9. พิพิธภัณฑ์พะอัมระรง	19. เจดีย์พระบรมธาตุชัยมงคล
10. ตำนกเขาน้อย	20. สวนป่าเปรม

◆ อำเภอจะนะ

1. หาดสะกอม	3. ฟาร์มนกเขา

◆ อำเภอสะเดา

1. วัดถ้ำเขารูปช้าง

◆ อำเภอสทิงพระ

1. หาดมหาราช	3. วัดพะโคะหรือวัดราชประดิษฐาน
2. วัดเจ้ทิงพระ	4. อุทยานนกน้ำคูขุด

◆ **อำเภอสะบ้าย้อย**

1. น้ำตกพระไม้ไผ่
2. ถ้ำรูนกสั๊ก
3. วัดถ้ำตลอด

◆ **อำเภอรัตนภูมิ**

1. น้ำตกบริพัตร
2. หาดใหญ่เอ็กคูลูซีฟ กอล์ฟคลับ

◆ **อำเภอบางกล่ำ**

1. วัดคงคาเลียบ

◆ **อำเภอสิงหนคร**

1. เจดีย์พี่น้องยอดเขาแดง

◆ **อำเภอกระแสสินธุ์**

1. บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ (วัดแหลมบ่อท้อ)
2. วัดเอกเชิงแส
3. หน่วยพิทักษ์สัตว์ป่าแหลมควายราบ

12. จังหวัดสตูล

สตูลเป็นจังหวัดเล็ก อยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทยทางชายฝั่งอันดามัน ซึ่งเป็นชายฝั่งตะวันตกของประเทศไทย และเป็นจังหวัดที่มีชายแดนติดกับประเทศมาเลเซีย อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 973 กม. มีเกาะน้อยใหญ่ 83 เกาะ ฝั่งทะเลยาว 144.8 กม.

◆ **อำเภอควนโดน**

1. อุทยานแห่งชาติทะเลบัน
2. น้ำตกโตนปลิว
3. น้ำตกจิ้งหรีด
4. ถ้ำโตนปลิว
5. ถ้ำลอดปยู
6. บึงทะเลบัน
7. ฝ่ายชลประทานคูสน
8. น้ำตกยาโรย
9. เขตชายแดนไทย-มาเลเซีย
10. ถ้ำโตนดิน

◆ **อำเภอเมืองสตูล**

1. พิพิธภัณฑสถาน จ.สตูล
2. หมู่เกาะอาดัง-ราวี
3. เกาะกลางและเกาะไข่
4. เกาะหินงาม
5. แหลมตันหยงไปและหาดทรายยาว
6. อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
7. เกาะตะรุเตา
8. เกาะหลีเป๊ะ
9. สวนสาธารณะเขาโต๊ะพญาวัง
10. มัสยิดมำบัง (มัสยิดกลาง)

◆ **อำเภอละงู**

1. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา	4. หมู่เกาะบุโหลน
2. น้ำตกวังสายทอง	5. หาดปากบารา
3. หาดอ่าวนุ่น	6. สถานีประมงน้ำจืดจังหวัดสตูล

◆ **อำเภอทุ่งหว้า**

1. ถ้ำเขาทะนาน	4. น้ำตกธารปลิว
2. น้ำตกปลิว	5. เกาะสบันและเกาะป้อย
3. หาดราไว	

◆ **อำเภอควนกาหลง**

1. น้ำตกธารสวรรค์	3. น้ำตกปานัน
2. ถ้ำภูผาเพชร	

13. จังหวัดพังงา

พังงาเป็นจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันสภาพภูมิประเทศของจังหวัดส่วนหนึ่งเป็นป่าเขาและอีกส่วนหนึ่งเป็นชายฝั่งและหมู่เกาะในทะเลพังงามีพื้นที่ประมาณ 4,170 ตร.กม. อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 788กม. แบ่งการปกครองออกเป็น 8 อำเภอ คือ อำเภอเมืองฯ คุระบุรี ทับปุด กะปง ตะกั่วทุ่ง ตะกั่วป่า ท้ายเหมืองและเกาะยาว

◆ **อำเภอเกาะยาว**

1. เกาะยาวน้อย เกาะยาวใหญ่	2. อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา

◆ **อำเภอคุระบุรี**

1. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน	4. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์
2. เกาะสิมิลัน	

◆ **อำเภอตะกั่วป่า**

1. อุทยานแห่งชาติเขาหลัก-ลำรู่	3. น้ำตกโตนช่องฟ้า
2. อุทยานแห่งชาติศรีพังงา	4. แหลมปะการัง

◆ **อำเภอท้ายเหมือง**

1. น้ำตกโตนไพร	4. หาดท้ายเหมือง
2. บ่อนุบาลเต่า กองเรือภาค 3	5. น้ำตกลำปี
3. อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง	6. ศูนย์อนุรักษ์นกกลาง โครงการอุทยานใต้ทะเลจุฬารักษ์

◆ **อำเภอตะกั่วทุ่ง**

1. เขาพิงกัน

◆ **อำเภอเมืองพังงา**

1. เขาช้าง
2. เขานางหงส์

◆ **อำเภอทับปุด**

1. เขานางหงส์

14. จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สุราษฎร์ธานีเป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ จัดว่าเป็นหัวเมืองขนาดใหญ่รองจากเมืองหาดใหญ่ จ.สงขลา อยู่ทางตอนบนของภาคใต้ มีหมู่เกาะเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกาะสมุย ซึ่งเป็นที่ขึ้นชื่อของจังหวัด และเป็นที่รู้จักกันดีของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งบันเทิงอีกมากมาย ที่สามารถเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมเยือนได้

◆ **อำเภอพนม**

1. อุทยานแห่งชาติเขาสก

◆ **อำเภอบ้านตาขุน**

1. อุทยานแห่งชาติทางทะเลหมู่เกาะอ่างทอง
10. เขื่อนรัชชประภา (เขื่อนเชี่ยวหลาน)

◆ **อำเภอเกาะพะงัน**

1. เกาะเต่า

◆ **อำเภอไชยา**

1. วัดพระบรมธาตุไชยาราชวรวิหาร
8. สวนโมกขพลารามหรือวัดธารน้ำไหล
2. หมู่บ้านพุมเรียงและแหลมโพธิ์

◆ **อำเภอเกาะสมุย**

1. เกาะสมุย

◆ **อำเภออบ.บ้านนาสาร**

1. ถ้ำเหม็น (ถ้ำขมิ้น)

◆ **อำเภอคีรีรัฐนิคม**

1. อุทยานแห่งชาติแก่งกรุง

◆ **อำเภอเกาะพะงัน**

1. เกาะพะงัน

◆ **อำเภอดอนสัก**

1. พิพิธภัณฑสถาน

2. สวนกล้วยไม้

◆ **อำเภอกาญจนดิษฐ์**

1. ฟาร์มหอยนางรม

◆ **อำเภอท่าฉาง**

1. สถานที่ฝึกยิง

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพ็ญลักษณ์ เกตุทัต (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุ 15-24 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้าง รายได้ 24,000-37,999 บาทต่อเดือน โดยที่เพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ดทุกด้านโดยรวมไม่แตกต่างกัน อาชีพของนักท่องเที่ยวต่างก็มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ดทุกด้านแตกต่างกัน ส่วนอายุ ระดับการศึกษา รายได้ และสถานภาพการสมรสต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ดด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว และด้านความปลอดภัยแตกต่างกัน เพศ อายุ อาชีพ รายได้ และสถานภาพสมรสที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด ในข้อจำนวนผู้ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายรวมในการเดินทางมาท่องเที่ยว และจำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวแตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่ต่างกัน ส่วนทัศนคติด้านความปลอดภัยและด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ .01 ตามลำดับ

ฉัตรชัย ลิ้มพรจิตรวิไล (2548 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องความพึงพอใจที่มีต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ของนักท่องเที่ยวไทย ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 31-46 ปี ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี อาชีพเป็นพนักงานบริษัท/ประกอบธุรกิจส่วนตัว และมีรายได้ต่อเดือน 5,000 – 15,000 บาท ส่วนความพึงพอใจที่มีต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสนของนักท่องเที่ยวไทยอยู่ในระดับปานกลาง คือด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นบริเวณชายหาด และการสาธารณสุขปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดบริการเพื่อการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวไทยที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษา ต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวชายหาด

บางแสนไม่แตกต่างกัน แต่ผู้ที่มีอาชีพและรายได้ต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสนต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ปัญญาศักดิ์ อารีวรรณสุข (2547 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการท่องเที่ยวช่วงเทศกาลสงกรานต์ปี 2547 ของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าโดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โสดมากกว่าสมรส มีอายุ 25-34 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน คนวัยทำงานมีแรงจูงใจด้านความสนุกสนานและพักผ่อนหย่อนใจ แรงจูงใจเพื่อผ่อนคลายความเครียด แรงจูงใจจากความต้องการเยี่ยมเยียนบิดามารดาและแรงจูงใจอื่นเนื่องจากเป็นวันหยุดยาวในช่วงฤดูร้อน โดยนิยมท่องเที่ยวช่วงเทศกาลสงกรานต์ในประเทศมากกว่าต่างประเทศ เดินทางโดยผ่านบริษัทนำเที่ยว มีเหตุผลในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหาความสนุกเพลิดเพลิน นิยมเลือกบริษัทนำเที่ยวเพราะราคาถูกมากที่สุด และมีแนวโน้มในการท่องเที่ยวช่วงเทศกาลสงกรานต์สงกรานต์ปี 2548 ในประเทศมากกว่าต่างประเทศ สถานที่ท่องเที่ยวคือภาคใต้

อารณีย์ วิวัฒน์ภรณ์ (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไทยในจังหวัดราชบุรี ผลการศึกษาพบว่าโดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุ 15-24 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพนักเรียน/นักศึกษา รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 6,500 บาท โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจ ด้านแหล่งท่องเที่ยว คือ ถ้าเขาบิน การบริการการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวค่อนข้างพอใจ คือ การคมนาคมจังหวัดราชบุรีสะดวกสบาย เช่น ถนน รถโดยสาร แหล่งข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ที่ได้รับมากที่สุดคือ การบอกปากต่อปาก มุ่งเหตุจูงใจที่นักท่องเที่ยวได้รับในระดับมาก คือ เป็นแหล่งท่องเที่ยวสวยงามและมีความเป็นธรรมชาติ วัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวคือ เพื่อพักผ่อน ส่วนใหญ่มีผู้ร่วมเดินทาง 4 คน เดินทางมากับเพื่อน โดยรถยนต์ส่วนตัว เดินทางช่วงวันหยุดปลายสัปดาห์ มีค่าใช้จ่าย คือ 1,000 บาท

ไพฑูรย์ ปานทอง (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวเป็นเพศชายและหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีอายุ 15-24 ปี มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี เป็นนักเรียนนักศึกษา และอาศัยอยู่ในเขตภาคตะวันตก นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความเห็นให้มีการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ที่จอดรถและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยมีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำโดยรวม และด้านมนุษย์สร้างขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับด้านตามธรรมชาติมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำโดยรวมและรายได้ใกล้เคียงกันแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักท่องเที่ยวที่มีระดับอายุต่างกัน มีความพึง

พอใจต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำโดยรวมและด้านมนุษย์สร้างขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับด้านธรรมชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำโดยรวมและรายได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 อาชีพต่างกันมีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำโดยรวมและด้านมนุษย์สร้างขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สำหรับด้านธรรมชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสงเดือน สอนเจริญ (2548 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย บริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุตั้งแต่ 30-39 ปี สถานภาพโสด การศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน/สถาบันการเงินและมีรายได้ระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท แรงจูงใจในการมาท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่ คือ ด้านกายภาพและด้านศาสนามีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ความคิดเห็นต่อองค์ประกอบของการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ คือ ด้านประวัติศาสตร์ โบราณสถานและวัฒนธรรม ด้านแหล่งท่องเที่ยวบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ ด้านร้านอาหารและรสชาติอาหาร ด้านการเดินทาง ด้านสถานที่พักผ่อน โดยรวมอยู่ในระดับดี พฤติกรรมในการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัว กลุ่มบุคคลที่เดินทางมาด้วยกัน คือ กลุ่มเพื่อน กิจกรรมที่ชอบคือ การพักผ่อนชมทัศนียภาพและธรรมชาติ ฤดูที่นำจะเดินทางมาท่องเที่ยว คือ ฤดูหนาว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะกลับมาท่องเที่ยวอีกค่อนข้างแน่นอน ลักษณะด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยบริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ แตกต่างกัน แรงจูงใจในการมาท่องเที่ยวด้านกายภาพ ด้านวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยบริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง คือ รูปแบบของการท่องเที่ยว ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ และ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมมาท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดและทฤษฎีมาเป็นแนวทางในการออกแบบสอบถามโดยจะใช้รูปแบบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและทฤษฎีแรงจูงใจของ พิบูล ทีปะปาล.2545 และสุรวิรัตน์ เตชาทวีวรรณ. 2545 มาเป็นแนวทางในการวัดความสนใจที่มีต่อชนิดผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ ทฤษฎีทัศนคติของ รศ.ศิริวรรณ เสรีรัตน์.2546 และดร.เสรี วงษ์มณฑา.2542 นำมาเป็นแนวทางในการวัดทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ และแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคของ รศ.ศิริวรรณ เสรีรัตน์.2546 นำมาเป็นแนวทางในการวัดแนวโน้มพฤติกรรมมาท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,104,973 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พ.ศ. 2547)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เนื่องจากทราบจำนวนที่แน่นอนของกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงใช้การคำนวณขนาดตัวอย่างของประชากรในกรณีทราบจำนวนประชากร คือ สูตร ทาโร ยามาเน (Yamane,1970:725) ซึ่งกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนในการประมาณไม่เกิน $\pm 5\%$ โดยคำนวณหาได้จากสูตรต่อไปนี้

$$\text{จากสูตร} \quad n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

โดยกำหนดให้

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ มีค่าเท่ากับ 0.05

แทนค่าในสูตร ดังนั้นจะได้

$$n = \frac{1,104,973}{1 + 1,104,973 (0.05)^2} = \sim 399.855 = 400 \text{ ตัวอย่าง}$$

ดังนั้นจากสูตรคำนวณข้างต้นกำหนดขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 400 ตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ศึกษาทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน Multi-stage Sampling ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling Method) โดยสุ่มสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร 8 แห่ง จากทั้งหมด 40 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยหอการค้า และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) คือจากสถานศึกษา 8 แห่งที่เลือกได้จากขั้นตอนแรก โดยกำหนดว่าจะเก็บแบบสอบถามจากประชากร รวมทั้งสิ้น 400 คน โดยแบ่งเก็บทีละ 50 คน

ขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgement Sampling) คือ การสอบถามนักศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยตามที่ได้กำหนดไว้ โดยที่นักศึกษาเหล่านี้ต้องเคยท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้อย่างน้อย 1 ครั้ง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) แบ่งเป็นดังนี้

1.1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่

1.1.1 เพศ

- ชาย
- หญิง

1.1.2 อายุ

- ต่ำกว่า 18 ปี
- 18 – 20 ปี
- 21 – 23 ปี
- ตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป

1.1.3 ระดับชั้นปี

- ปี 1
- ปี 2
- ปี 3
- ปี 4
- อื่น ๆ โปรดระบุ _____

1.1.4 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน

- ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท
- 5,001 – 10,000 บาท
- 10,001 – 15,000 บาท
- 15,001 – 20,000 บาท
- 20,001 บาท ขึ้นไป

1.1.5 ภูมิภาคเนาเดิม

- ภาคเหนือ จังหวัด _____
- ภาคกลาง จังหวัด _____
- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัด _____
- ภาคตะวันออก จังหวัด _____
- ภาคตะวันตก จังหวัด _____
- ภาคใต้ จังหวัด _____

1.1.6 จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้

- 1 – 5 ครั้ง
- 6 – 10 ครั้ง
- 11 – 15 ครั้ง
- 15 ครั้ง ขึ้นไป

1.2 ทักษะคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

1.3 ความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

2. ตัวแปรตาม (Independent Variable)

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต

กรุงเทพมหานคร

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยออกแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งได้ค้นคว้าและดัดแปลงจากแนวคิดงานวิจัยที่ใกล้เคียงของผู้วิจัยที่ได้ทำการวิจัยมาแล้ว โดยได้ดัดแปลงจากแนวคิดงานวิจัยที่ใกล้เคียงของผู้วิจัยที่ได้ทำการวิจัยมาแล้ว โดยได้จัดลำดับเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมข้อมูลที่ต้องการโดยได้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งลักษณะของคำถามจะเป็นแบบคำถามปลายปิด จำนวน 5 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 1 เพศ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่ 2 อายุ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) โดยได้แบ่งช่วงอายุออกเป็น 4 ช่วง (ณิชา เจียรคงมัน.2548) ซึ่งแบ่งช่วงอายุ ดังนี้

- ต่ำกว่า 18 ปี
- 18 – 20 ปี
- 21 – 23 ปี
- ตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป

ข้อที่ 3 ระดับชั้นปี เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ซึ่งแบ่งช่วงระดับชั้นปี ดังนี้

- ปี 1
- ปี 2
- ปี 3
- ปี 4
- อื่น ๆ โปรดระบุ _____

ข้อที่ 4 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) โดยได้แบ่งช่วงรายได้ออกเป็น 4 ช่วง (รินทร์มย์ บวรธีรกุล.2545) ซึ่งแบ่งช่วงระดับรายได้ ดังนี้

- ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท
- 5,001 – 10,000 บาท
- 10,001 – 15,000 บาท

- 15,001 – 20,000 บาท
- 20,001 บาท ขึ้นไป

ข้อที่ 5 ภูมิภาคเพิ่มเติม เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale) แบ่งได้ ดังนี้

- ภาคเหนือ จังหวัด _____
- ภาคกลาง จังหวัด _____
- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัด _____
- ภาคตะวันออก จังหวัด _____
- ภาคตะวันตก จังหวัด _____
- ภาคใต้ จังหวัด _____

ข้อที่ 6 จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามบัญญัติ (Ordinal Scale) แบ่งได้ ดังนี้

- 1 – 5 ครั้ง
- 6 – 10 ครั้ง
- 11 – 15 ครั้ง
- 15 ครั้ง ขึ้นไป

ตอนที่ 2 : ทักษะการที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต

กรุงเทพมหานคร

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อทัศนคติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ลักษณะคำถามเป็นแบบ Semantic Differential Scale โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) จำนวน โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับดีมาก
ระดับ 4	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับดี
ระดับ 3	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับไม่ดี
ระดับ 1	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับไม่ดีย่างมาก

โดยเกณฑ์ในการประเมินค่าคะแนนที่ได้จากการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค ผู้วิจัยใช้สูตรคำนวณหาความกว้างของชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา.2544:29) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้	ระดับทัศนคติ
4.21 – 5.00	มีทัศนคติในระดับดีมาก
3.41 – 4.20	มีทัศนคติในระดับดี
2.61 – 3.40	มีทัศนคติในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีทัศนคติในระดับไม่ดี
1.00 – 1.80	มีทัศนคติในระดับไม่ดีย่างมาก

ตอนที่ 3 : ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ชนิดผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว ได้แก่

1.แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ภูเขา	11.ล่องแก่ง
2.แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล, หาดทราย	12.จักรยานเสือภูเขา
3.ประวัติศาสตร์	13.ปั่น / ไต่เขา
4.วัฒนธรรม	14.เดินป่า
5.ช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก	15.พายเรือแคนู พายเรือคายัค
6.รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน	16.เล่นวินด์เซิร์ฟ
7.ท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ	17.เล่นเจ็ทสกี
8.การพักอาศัยแบบระยะยาว	18.ดำน้ำ / ดูปะการัง
9.สปา	19.การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
10.กีฬา – กอล์ฟ	20.ตกปลา

มีลักษณะแบบสอบถามเป็นปลายปิด (Close – ended Question) แบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert Scale จำนวน 20 ข้อ ซึ่งจัดระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) มี 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	สนใจมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	สนใจมาก
ระดับ 3	หมายถึง	สนใจปานกลาง

ระดับ 2	หมายถึง	สนใจน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ไม่สนใจเลย

โดยเกณฑ์ในการประเมินค่าคะแนนที่ได้จากการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค ผู้วิจัยใช้สูตรคำนวณหาความกว้างของชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา.2544:29) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้	ระดับความสนใจ
4.21 – 5.00	สนใจมากที่สุด
3.41 – 4.20	สนใจมาก
2.61 – 3.40	สนใจปานกลาง
1.81 – 2.60	สนใจน้อย
1.00 – 1.80	ไม่สนใจเลย

ตอนที่ 4 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคภาคเหนือและภาคใต้ของ

นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ข้อ

ข้อ 1 และข้อ 2 ลักษณะของคำถามเป็นแบบ Semantic Differential Scale โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale)

ข้อ 3 มีลักษณะของคำถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทวัดอัตราส่วน (Ratio Scale)

ข้อ 1 และข้อ 2 ซึ่งจัดระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) มี 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีแนวโน้มในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีแนวโน้มในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีแนวโน้มในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีแนวโน้มในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีแนวโน้มในระดับน้อยที่สุด

โดยเกณฑ์ในการประเมินค่าคะแนนที่ได้จากการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค ผู้วิจัยใช้สูตรคำนวณหาความกว้างของชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา.2544:29) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้	ระดับความแน่นนอน
4.21 – 5.00	มีแนวโน้มในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีแนวโน้มในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีแนวโน้มในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีแนวโน้มในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีแนวโน้มในระดับน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นการเก็บข้อมูลที่ได้จากหนังสือทางวิชาการ งานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

3.2 ข้อมูลปฐมภูมิ

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร 8 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยหอการค้า และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การจัดทำข้อมูล

1. ทดสอบแบบสอบถามที่ได้ทำการออกแบบไว้ (Pretest) จำนวน 30 ชุด แล้วดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามที่แก้ไขข้อบกพร่องเรียบร้อยแล้ว ออกเก็บข้อมูลจริง

3. นำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลแล้วมาตรวจสอบความสมบูรณ์

4. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส (Coding) ในแบบลงรหัสสำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์

5. นำข้อมูลที่ลงรหัสแล้วไปบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลโดยโปรแกรม SPSS For Windows Version 11.5 ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่แสดงผลเป็นร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้ โดยได้นำมาแจกแจงความถี่ (Frequency) และนำเสนอเป็นค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลในตอนต้นที่ 2 ตอนต้นที่ 3 และตอนต้นที่ 4 โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้สถิติ t-test เพื่อให้ทดสอบความแตกต่างในการวิเคราะห์ความแตกต่างของปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน และภูมิลำเนาเดิม กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ และใช้ค่าทางสถิติ Multiple Regression เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ในด้านความสนใจและทัศนคติ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้ มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ที่ใช้ค่าทางสถิติ t-test for Independent t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้

สมมุติฐานที่ 2 ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ที่ใช้ค่าทางสถิติ Multiple Regression เพื่อใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ทดสอบกับแบบสอบถาม ใน ตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และ ตอนที่ 4

สมมุติฐานที่ 3 ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ที่ใช้ค่าทางสถิติ t-test for dependent t-test เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

สมมุติฐานที่ 4 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ที่ใช้ค่าทางสถิติ t-test for dependent t-test เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 การหาร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.2 การหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลต่างๆ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้ในการแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 65)

$$S.D = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n-1	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแบบสอบถาม

หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค(Cronbach)(กัลยา วานิชย์บัญชา.2546 : 499) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\alpha = \frac{K \overline{\text{covariance}} / \overline{\text{variance}}}{1+(k-1) \overline{\text{covariance}} / \overline{\text{variance}}}$$

เมื่อ	K	แทน	จำนวนคำถาม
	$\overline{\text{covariance}}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนรวมระหว่างคำถามต่าง ๆ
	$\overline{\text{variance}}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร t-test for Independent t-test (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 178)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S^2_1}{n_1} + \frac{S^2_2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	S^2_1	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S^2_2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 2

3.2 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน ใช้สูตร t-test for dependent t-test (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 178)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

เมื่อ	$\sum D$	=	ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่
	N	=	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

3.3 ค่า F –test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบค่าของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ขึ้น ไป (ชูศรี วงศ์รัตน์.2541:249) เพื่อให้ทดสอบสมมุติฐานตอนที่ 1 (ยกเว้นเพศ)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	MS_b	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน F – distribution
	MS_b	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square Between Group)
	MS_w	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Group)

กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้สูตร Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (กัลยา วานิชย์บัญชา.2545:333)

$$LSD = t_{1-\alpha/2; n-k} \text{MSE} \sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_j}}$$

โดยที่			$n_1 \neq n_j$ $r = n - k$
เมื่อ	LSD	แทน	ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ i และ j
	$t_{1-\alpha/2; n-k}$	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ t – test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และ ชั้น แห่งความเป็นอิสระภายในกลุ่ม
	MSE	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม (MS_w)
	k	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
	n_1	แทน	จำนวนข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง i
	n_j	แทน	จำนวนข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง j

3.4 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Linear Regression)

(วิรัช พานิชวงศ์.2545:111)

การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ คือ การศึกษาอิทธิพลของตัวแปรอิสระหลายตัว รวมกันมีผลกระทบต่อตัวแปรตาม สมการถดถอยพหุคูณจะชี้ให้เห็นความสัมพันธ์เฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระเหล่านี้ที่มีต่อตัวแปรตาม ทำให้เราสามารถนำความสัมพันธ์นี้พยากรณ์ตัวแปรตามได้

รูปแบบสมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Linear Regression Model)

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_{i1} + \beta_2 X_{i2} + \dots + \beta_k X_{ik} + \mathcal{E}_i, \quad i = 1, 2, \dots, n$$

โดยที่	Y_i	=	ตัวแปรตาม
	$X_{i1}, X_{i2}, \dots, X_{ik}$	=	ตัวแปรอิสระ
	$\beta_0, \beta_1, \beta_2, \dots, \beta_k$	=	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย
	\mathcal{E}_i	=	ความคลาดเคลื่อนค่าสังเกตที่ i

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้สัญลักษณ์ย่อ ดังต่อไปนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง (Standard Deviation)
α	แทน	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม
df	แทน	ขั้นของความอิสระ (Degree of Freedom)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
LSD	แทน	ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ i และ j
Prob.(p)	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	ค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	ค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้การนำเสนอออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 : ทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 : ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 5 : การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 : การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ที่ได้รับต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ โดยแจกแจงจำนวน และค่าร้อยละ แบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้มีจำนวน 400 คน จำแนกตัวแปรได้ ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	122	30.5
หญิง	278	69.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 69.5 เพศชายมีจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5

ตาราง 2 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	1	.3
18 – 20 ปี	208	52.0
21 – 23 ปี	137	34.2
ตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป	54	13.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 18 – 20 ปี มีจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาอายุ 21 – 23 ปี มีจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 อายุตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 อายุต่ำกว่า 18 ปี มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ .3

ตาราง 3 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของระดับชั้นปีของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปี 1	118	29.5
ปี 2	85	21.3
ปี 3	111	27.7
ปี 4	76	19.0
อื่น ๆ เช่น ปี 5 และ ปี 6	10	2.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาระดับชั้นปี 1 มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมา ระดับชั้นปี 3 มีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 คน ระดับชั้นปี 2 มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ระดับชั้นปี 4 มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 อื่น ๆ เช่น ปี 5 และปี 6 มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

ตาราง 4 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของรายได้ที่ได้รับต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายได้ที่ได้รับต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท	200	50.5
5,001 – 10,000 บาท	156	39.0
10,001 – 15,000 บาท	30	7.5
15,001 – 20,000 บาท	4	1.0
20,001 บาท ขึ้นไป	8	2.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 4 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 รองลงมา รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 คน รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 20,001 บาท ขึ้นไป มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

ตาราง 5 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของภูมิลำเนาเดิมของผู้ตอบแบบสอบถาม

ภูมิลำเนาเดิม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคเหนือ	35	8.8
ภาคกลาง	174	43.5
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	65	16.3
ภาคตะวันออก	33	8.3
ภาคตะวันตก	15	3.8
ภาคใต้	78	19.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมในภาคกลาง มีจำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมามีภูมิลำเนาเดิมในภาคใต้ มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 คน ภูมิลำเนาเดิมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ภูมิลำเนาเดิมในภาคเหนือ มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 ภูมิลำเนาเดิมในภาคตะวันออก มีจำนวน 33คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 ภูมิลำเนาเดิมในภาคตะวันตก มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

ตาราง 6 แสดงจำนวน(ความถี่) และร้อยละ ของจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ ของผู้ตอบแบบสอบถาม

จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว ในภาคเหนือ – ภาคใต้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 – 5 ครั้ง	222	55.5
6 – 10 ครั้ง	85	21.2
11 – 15 ครั้ง	15	3.8
15 ครั้ง ขึ้นไป	78	19.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 6 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีจำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 รองลงมา จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ 6 – 10 ครั้ง มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 คน จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ 11 – 15 ครั้ง มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

ตอนที่ 2 : ทักษะคดีที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

การเปรียบเทียบทักษะคดีที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว โดยแสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะคดีที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

ทักษะคดีในภาพรวม	ภาคเหนือ			ภาคใต้		
	ระดับของ .			ระดับของ		
	\bar{X}	S.D.	ทักษะคดี	\bar{X}	S.D.	ทักษะคดี
1. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ	3.95	.813	ดี	3.66	.868	ดี
2. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค	3.57	.834	ดี	3.54	.865	ดี
3. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว	3.39	.878	ปานกลาง	3.29	.920	ปานกลาง
รวม	3.64	.842	ดี	3.50	.884	ดี

ตาราง 7 ซึ่งแสดงระดับทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ ในภาพรวม 3 ด้าน คือ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.64 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.50 ซึ่งสามารถจำแนกเป็นรายด้านตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66
2. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54
3. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ

ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ	ภาคเหนือ			ภาคใต้		
	\bar{X}	S.D.	ทัศนคติ	\bar{X}	S.D.	ทัศนคติ
1. สภาพอากาศ	4.15	.771	ดี	2.94	.907	ปานกลาง
2. แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ทะเล,ภูเขา	4.24	.812	ดีมาก	4.28	.822	ดีมาก
3. ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	3.80	.871	ดี	3.97	.929	ดี
4. ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว	3.67	.796	ดี	3.43	.813	ดี
รวม	3.95	.813	ดี	3.66	.868	ดี

จากตาราง 8 แสดงระดับทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.95 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.66 ซึ่งสามารถจำแนกเป็นรายชื่อดังนี้

1. สภาพอากาศ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94
2. แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ทะเล,ภูเขา พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28
3. ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97
4. ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค

ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค	ภาคเหนือ			ภาคใต้		
	\bar{X}	S.D.	ทัศนคติ	\bar{X}	S.D.	ทัศนคติ
1. แหล่งช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก	3.64	.807	ดี	3.62	.838	ดี
2. รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน	3.58	.920	ดี	3.61	.975	ดี
3. นิทรรศการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	3.65	.827	ดี	3.65	.886	ดี
4. สาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำ	3.39	.791	ปานกลาง	3.33	.795	ปานกลาง
5. จุดบริการนักท่องเที่ยว	3.60	.826	ดี	3.50	.832	ดี
รวม	3.57	.834	ดี	3.54	.865	ดี

จากตาราง 9 แสดงระดับทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณสุขพบที่ทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณสุขโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.57 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณสุขโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.54 ซึ่งสามารถจำแนกเป็นรายข้อดังนี้

1. แหล่งช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62
2. รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61
3. นิทรรศการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65
4. สาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33
5. จุดบริการนักท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ด้านด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว

ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว	ภาคเหนือ			ภาคใต้		
	\bar{X}	S.D.	ทัศนคติ	\bar{X}	S.D.	ทัศนคติ
1. จำนวนร้านขายของที่ระลึก	3.86	.822	ดี	3.76	.868	ดี
2. จำนวนร้านขายอาหาร	3.81	.857	ดี	3.87	.852	ดี
3. ค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่	3.18	.873	ปานกลาง	3.11	.919	ปานกลาง
4. ราคาของฝาก / ของที่ระลึก	3.04	.944	ปานกลาง	3.00	.935	ปานกลาง
5. ราคาอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยว	2.94	.970	ปานกลาง	2.85	1.043	ปานกลาง
6. ความปลอดภัย	3.49	.801	ดี	3.12	.907	ปานกลาง
รวม	3.39	.878	ปานกลาง	3.29	.920	ปานกลาง

จากตาราง 10 แสดงระดับทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ด้านด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือด้านด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.39 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.29 ซึ่งสามารถจำแนกเป็นรายข้อดังนี้

1. จำนวนร้านขายของที่ระลึก พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76
2. จำนวนร้านขายอาหาร พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87

3. ค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11
4. ราคาของฝาก / ของที่ระลึก พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00
5. ราคาอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85
6. ความปลอดภัย พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12

ตอนที่ 3 : ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือ
และภาคใต้

ความสนใจต่อชนิดผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว	ภาคเหนือ - ภาคใต้		
	\bar{X}	S.D	ระดับของความสนใจ
1.แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ภูเขา	4.13	.785	สนใจมาก
2.แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล,หาดทราย	4.37	.727	สนใจมากที่สุด
3.ประวัติศาสตร์	3.45	.824	สนใจมาก
4.วัฒนธรรม	3.52	.801	สนใจมาก
5.ช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก	3.44	2.200	สนใจมาก
6.รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน	3.31	1.090	สนใจปานกลาง
7.ท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ	3.67	.899	สนใจมาก
8.การพักอาศัยแบบระยะยาว	3.54	1.387	สนใจมาก
9.สปา	3.41	1.134	สนใจมาก
10.กีฬา – กอล์ฟ	2.74	1.113	สนใจปานกลาง
11.ล่องแก่ง	3.90	.968	สนใจมาก
12.จักรยานเสือภูเขา	3.55	.998	สนใจมาก
13.ปีน / ไต่เขา	3.49	1.083	สนใจมาก
14.เดินป่า	3.81	1.024	สนใจมาก
15.พายเรือแคนู พายเรือคายัค	3.75	1.080	สนใจมาก
16.เล่นวินด์เซิร์ฟ	2.99	1.160	สนใจปานกลาง
17.เล่นเจ็ทสกี	3.29	1.197	สนใจปานกลาง
18.ดำน้ำ / ดูปะการัง	4.29	.938	สนใจมากที่สุด
19.การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (การเรียนรู้ การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติ)	3.89	.990	สนใจมาก
20.ตกปลา	3.09	1.256	สนใจปานกลาง
รวม	3.53	1.083	สนใจมาก

จากตาราง 11 แสดงระดับความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้โดยรวมอยู่ในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.53 ซึ่งสามารถจำแนกเป็นรายชื่อดังนี้

1. แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ภูเขา พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 4.13
2. แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล,หาดทราย พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 4.37
3. ประวัติศาสตร์ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.45
4. วัฒนธรรม พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.52
5. ซอปิ้ง / ของที่ระลึก พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.44
6. รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.31
7. ท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.67
8. การพักอาศัยแบบระยะยาว พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.54
9. สปา พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.41
10. กีฬา – กอล์ฟ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 2.74
11. ล่องแก่ง พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.90
12. จักรยานเสือภูเขา มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.55
13. ปีน / ไต่เขา มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.49
14. เดินป่า มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.81
15. พายเรือแคนู พายเรือคายัค มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.75
16. เล่นวินด์เซิร์ฟ มีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 2.99
17. เล่นเจ็ทสกี มีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.29
18. ดำน้ำ / ดูปะการัง มีความสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 4.29
19. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (การเรียนรู้การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติ) มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.89
20. ตกปลา ความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.09

ตอนที่ 4 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานครโดยแสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวท่องเที่ยว และแนวโน้มที่
ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน

แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยว	ภาคเหนือ			ภาคใต้		
	ระดับ			ระดับ		
	\bar{X}	S.D.	แนวโน้ม	\bar{X}	S.D.	แนวโน้ม
1.แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	4.09	.888	มาก	4.12	.915	มาก
2.แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	4.13	.907	มาก	4.08	.973	มาก
รวม	4.11	.898	มาก	4.10	.944	มาก

จากตาราง 12 แสดงแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ โดยมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.09 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคภาคใต้ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.12 แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในภาคเหนือ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.13 แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในภาคใต้ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.08

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุดของแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป

	ภาคเหนือ				ภาคใต้			
	\bar{X}	Min	Max	SD.	\bar{X}	Min	Max	SD.
อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	1.89	1	10	1.51	1.95	1	20	1.92

จากตาราง 13 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 400 คน มีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวภาคเหนืออีกในครั้งต่อไปโดยเฉลี่ย 1.89 ปี มีค่าต่ำสุด 1 ปี ค่าสูงสุด 10 ปี และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.51 และมีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวภาคใต้อีกในครั้งต่อไปโดยเฉลี่ย 1.95 ปี มีค่าต่ำสุด 1 ปี ค่าสูงสุด 20 ปี และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.92

ตอนที่ 5 : การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

เพศ

สมมติฐานที่ 1.1 เพศที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ t-test for Independent t-test ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Prob.(p) มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตาราง

ตาราง 14 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ)ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมใน							
การท่องเที่ยว	เพศ	n	\bar{X}	S.D	t	df	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ชาย	122	4.09	.853	.002	398	.998
	หญิง	278	4.09	.905			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ชาย	122	4.00	.988	-1.943	398	.053
	หญิง	278	4.19	.864			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ชาย	122	1.67	1.048	-1.937	398	.053
	หญิง	278	1.99	1.668			

จากตาราง 14 เมื่อพิจารณาจากค่า Prob.(p) ของแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ สามารถสรุปได้ดังนี้

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ค่า Prob.(p) มีค่าซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันท่องเที่ยว มีค่าซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปค่า Prob.(p) มีค่าซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมใน		เพศ	n	\bar{X}	S.D	t	df	p
การท่องเที่ยว								
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ชาย	122	4.06	.903	-.906	398		.365
	หญิง	278	4.15	.921				
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ชาย	122	3.93	1.038	-2.034*	398		.043
	หญิง	278	4.14	.938				
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไป ท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ชาย	122	1.63	1.631	-2.225*	398		.027
	หญิง	278	2.09	2.094				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 15 เมื่อพิจารณาจากค่า Prob.(p) ของแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้สามารถสรุปได้ดังนี้

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .365 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .043 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาชาย

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .027 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปโดยเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาชาย

อายุ

สมมติฐานที่ 1.2 อายุที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อายุที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน สำหรับกลุ่มตัวแปรเชิงกลุ่มที่มีตั้งแต่ 3 ค่าขึ้นไป จะใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way analysis of variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Prob.(p) มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 16 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอายุ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน					
	ระหว่างกลุ่ม	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	3.960	3	1.320	1.682	.170
	ภายในกลุ่ม	310.800	396	.785		
	รวม	314.760	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	2.865	3	.955	1.163	.324
	ภายในกลุ่ม	325.113	396	.821		
	รวม	327.978	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	7.410	3	2.470	1.081	.357
	ภายในกลุ่ม	904.967	396	2.285		
	รวม	912.377	399			

จากตาราง 16 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .170 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .324 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .357 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกไม่แตกต่างกัน

ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอายุ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน					
	ระหว่างกลุ่ม	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	1.202	36	.401	.476	.699
	ภายในกลุ่ม	333.038	396	.841		
	รวม	334.240	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	.070	3	.023	.024	.995
	ภายในกลุ่ม	377.680	396	.954		
	รวม	377.750	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	19.122	3	6.374	1.732	.160
	ภายในกลุ่ม	1456.975	396	3.679		
	รวม	1476.098	399			

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .699 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .995 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .160 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ระดับชั้นปี

สมมติฐานที่ 1.3 ระดับชั้นปีที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับชั้นปีที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับชั้นปีที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

ตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับชั้นปี กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน					
	ระหว่างกลุ่ม	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	5.923	4	1.481	1.894	.111
	ภายในกลุ่ม	308.837	395	.782		
	รวม	314.760	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	3.824	4	.956	1.165	.326
	ภายในกลุ่ม	324.154	395	.821		
	รวม	327.977	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	27.673	4	6.918	3.089*	.016
	ภายในกลุ่ม	884.704	395	2.240		
	รวม	912.378	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นปี กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .111 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .326 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .016 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเพื่อให้ทราบว่ามีระดับชั้นปีที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไป

ท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ปราบกฏดังตาราง 19

ตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านระดับชั้นปีเป็นรายคู่

ระดับชั้นปี	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	อื่น ๆ	
\bar{X}	2.26	1.93	1.67	1.66	1.50	
ปี 1	2.26	-	.3333 (.118)	.5960** (.003)	.6048** (.006)	.7627 (.123)
ปี 2	1.93	-	-	.2627 (.224)	.2715 (.251)	.4294 (.391)
ปี 3	1.67	-	-	-	.0088 (.969)	.1667 (.736)
ปี 4	1.66	-	-	-	-	-.0088 (.969)
อื่น ๆ	1.50	-	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ตาราง 19 พบว่ามี 2 คู่ ที่มีค่า Prob.(p) น้อยกว่า .05 หมายความว่าในแต่ละคู่มีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านจำนวนปีที่มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวอีกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนี้

นักศึกษาปี 1 และนักศึกษา ปี 3 มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .003 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนืออีกในครั้งต่อไปแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาปี 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวภาคเหนืออีกในครั้งต่อไปสูงกว่า นักศึกษาปี 3 โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .5960

นักศึกษาปี 1 และนักศึกษาปี 4 มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .006 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนืออีกในครั้งต่อไปแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาปี 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนืออีกในครั้งต่อไปสูงกว่า นักศึกษาปี 3 โดยความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .6048

ตาราง 20 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับชั้นปี กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความ					
	แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	6.463	4	1.616	1.947	.102
	ภายในกลุ่ม	327.777	395	.830		
	รวม	334.240	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	2.794	4	.699	.736	.568
	ภายในกลุ่ม	374.956	395	.949		
	รวม	377.750	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	53.758	4	13.439	3.732**	.005
	ภายในกลุ่ม	1422.340	395	3.601		
	รวม	1476.098	399			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นปี กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .102 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .568 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .005 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเพื่อให้ทราบว่า ระดับชั้นปีที่

แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ปรากฏดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านระดับชั้นปีเป็นรายคู่

ระดับชั้นปี	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	อื่น ๆ
\bar{X}	2.25	2.39	1.65	1.54	1.30
ปี 1	2.25	-	.5971*	.7063*	.9458
		(.598)	(.018)	(.012)	(.131)
ปี 2	2.39	-	.7396**	.8488**	1.0882
			(.007)	(.005)	(.087)
ปี 3	1.65	-	-	.1092	.3486
				(.699)	(.578)
ปี 4	1.54	-	-	-	.2395
					(.708)
อื่น ๆ	1.30	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ตาราง 21 พบว่ามี 4 คู่ ที่มีค่า Prob.(p) น้อยกว่า .05 หมายความว่าในแต่ละคู่มีพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านจำนวนปีที่มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวอีกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ดังนี้

นักศึกษาปี 1 และนักศึกษาปี 3 มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .018 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่านักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้อีกในครั้งต่อไปแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาปี 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวภาคใต้อีกในครั้งต่อไปช้ากว่า นักศึกษาปี 3 โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .5971

นักศึกษาปี 1 และนักศึกษาปี 4 มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .012 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่านักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้อีกในครั้งต่อไปแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาปี 4

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาปี 1 มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวภาคใต้สักในครั้งต่อไปช้ากว่า นักศึกษาปี 4 โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .7063

นักศึกษาปี 2 และนักศึกษาปี 3 มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .007 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาปี 2 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้สักในครั้งต่อไปแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาปี 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักศึกษาปี 2 มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวภาคใต้สักในครั้งต่อไปช้ากว่า นักศึกษาปี 3 โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .7396

นักศึกษาปี 2 และนักศึกษาปี 4 มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .005 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาปี 2 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้สักในครั้งต่อไปแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาปี 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักศึกษาปี 2 มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวภาคใต้สักในครั้งต่อไปช้ากว่า นักศึกษาปี 4 โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .8488

ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รายได้ที่ได้รับต่อเดือน

สมมติฐานที่ 1.4 รายได้ที่ได้รับต่อเดือนที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : รายได้ที่ได้รับต่อเดือนที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ที่ได้รับต่อเดือนที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านรายได้ที่ได้รับต่อเดือน กับ
 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมใน การท่องเที่ยว	แหล่งความ					
	แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	.626	4	.156	.197	.940
	ภายในกลุ่ม	314.134	395	.795		
	รวม	314.760	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	.793	4	.198	.239	.916
	ภายในกลุ่ม	327.185	395	.828		
	รวม	327.978	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไป ท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	10.228	4	2.557	1.120	.347
	ภายในกลุ่ม	902.149	395	2.284		
	รวม	912.378	399			

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้ที่ได้รับต่อเดือน กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .940 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .916 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .347 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านรายได้ที่ได้รับต่อเดือน กับ
 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมใน การท่องเที่ยว	แหล่งความ					
	แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	2.289	4	.572	.681	.606
	ภายในกลุ่ม	331.951	395	.840		
	รวม	334.240	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	2.719	4	.680	.716	.581
	ภายในกลุ่ม	375.031	395	.949		
	รวม	377.750	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไป ท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	18.403	4	4.601	1.247	.291
	ภายในกลุ่ม	1457.694	395	3.690		
	รวม	1476.097	399			

จากตาราง 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้ที่ได้รับต่อเดือน กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .605 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .581 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .291 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ภูมิลำเนาเดิม

สมมติฐานที่ 1.5 ภูมิลำเนาเดิมที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ภูมิลำเนาเดิมที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

H_1 : ภูมิลำเนาเดิมที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านภูมิลำเนาเดิม กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน					
	ระหว่างกลุ่ม	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	5.566	5	1.113	1.419	.216
	ภายในกลุ่ม	309.194	394	.785		
	รวม	314.760	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	8.734	5	1.747	2.156	.058
	ภายในกลุ่ม	319.243	394	.810		
	รวม	327.978	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	15.188	5	3.038	1.334	.249
	ภายในกลุ่ม	897.190	394	2.277		
	รวม	912.377	399			

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภูมิลำเนาเดิม กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .216 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิม

แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .058 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิม แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .249 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านภูมิลำเนาเดิม กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน					
	ระหว่างกลุ่ม	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	11.807	5	2.361	2.886*	.014
	ภายในกลุ่ม	322.433	394	.818		
	รวม	334.240	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	9.333	5	1.867	1.996	.078
	ภายในกลุ่ม	368.417	394	.935		
	รวม	377.750	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	33.979	5	6.796	1.857	.101
	ภายในกลุ่ม	1442.119	394	3.660		
	รวม	1476.097	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภูมิลำเนาเดิม กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .014 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเพื่อให้ทราบว่า ภูมิลำเนาเดิม ที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ปรากฏดังตาราง 26

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .078 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .101 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านภูมิภาคเดิมเป็นรายคู่

ภูมิภาคเดิม	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันตก	ภาคใต้	
\bar{X}	4.26	4.12	3.92	3.79	4.07	4.37	
ภาคเหนือ	4.26	-	.14 (.416)	.33 (.079)	.47* (.033)	.19 (.4950)	-.11 (.534)
ภาคกลาง	4.12	-	-	.20 (.134)	.33 (.053)	.05 (.824)	-.25* (.042)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3.92	-	-	-	.14 (.485)	-.14 (.580)	-.45** (.003)
ภาคตะวันออก	3.79	-	-	-	-	-.28 (.323)	-.58** (.002)
ภาคตะวันตก	4.07	-	-	-	-	-	-.31 (.232)
ภาคใต้	4.37	-	-	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ตาราง 26 พบว่ามี 4 คู่ ที่มีค่า P น้อยกว่า .05 หมายความว่าในแต่ละคู่มีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ดังนี้

ภาคเหนือ และภาคตะวันออก มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .033 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคเหนือ มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้แตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคเหนือมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้มากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .47

ภาคกลาง และภาคใต้ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .042 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคกลาง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้แตกต่างกันเป็นรายคู่กับ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาใน ภาคกลางมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้น้อยกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ โดยมีความ แตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.25

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .003 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้ แตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้น้อยกว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.45

ภาคตะวันออก และภาคใต้ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .003 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้แตกต่างกันเป็นรายคู่กับ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาใน ภาคตะวันออกมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้น้อยกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ โดยมีความ แตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.58

ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว

สมมติฐานที่ 1.6 จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและ ภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

H_1 : จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและ ภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

ตาราง 27 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ)ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน					
	ระหว่างกลุ่ม	SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	12.617	3	4.206	5.512**	.001
	ภายในกลุ่ม	302.143	396	.763		
	รวม	314.760	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	2.151	3	.717	.872	.456
	ภายในกลุ่ม	325.826	396	.823		
	รวม	327.978	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	11.539	3	3.846	1.691	.168
	ภายในกลุ่ม	900.839	396	2.275		
	รวม	912.378	399			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว แตกต่างกัน มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเพื่อให้ทราบว่า จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว ที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ปรากฏดังตาราง 28

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .456 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .168 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปไม่แตกต่างกัน

ตาราง 28 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคเหนือ) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวเป็นรายคู่

จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว	\bar{X}	1 – 5 ครั้ง	6 – 10 ครั้ง	11 – 15 ครั้ง	15 ครั้ง ขึ้นไป
1 – 5 ครั้ง	3.94	-	-.28*	-.13	-.43**
			(.012)	(.591)	(.000)
6 – 10 ครั้ง	4.22	-	-	.16	-.15
				(.522)	(.280)
11 – 15 ครั้ง	4.07	-	-	-	-.31
					(.216)
15 ครั้ง ขึ้นไป	4.37	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ตาราง 28 พบว่ามี 2 คู่ ที่มีค่า Prob.(p)น้อยกว่า .05 หมายความว่าในแต่ละคู่นี้มีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

1 – 5 ครั้ง และ 6 – 10 ครั้ง มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .012 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า นักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 6 – 10 ครั้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือนักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือน้อยกว่านักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 6 – 10 ครั้ง โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.28

1 – 5 ครั้ง และ 15 ครั้ง ขึ้นไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือแตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือนักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือน้อยกว่านักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.43

ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	แหล่งความ				
		SS	df	MS	F	p
1. แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4.362	3	1.454	1.745	.157
	ภายในกลุ่ม	329.878	396	.833		
	รวม	334.240	399			
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	ระหว่างกลุ่ม	2.495	3	.832	.878	.453
	ภายในกลุ่ม	375.255	396	.948		
	รวม	377.750	399			
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา	ระหว่างกลุ่ม	39.854	3	13.285	3.663	.013
	ภายในกลุ่ม	1436.244	396	3.627		
	รวม	1476.097	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .157 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันมีค่า Prob.(p) เท่ากับ .453 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันไม่แตกต่างกัน

ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .013 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวแตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ ด้านจำนวนปีที่มีแนวโน้มจะไปท่องเที่ยวอีกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเพื่อให้ทราบว่ามีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ปรากฏดังตาราง 30

ตาราง 30 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว (ภาคใต้) ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามปัจจัยด้านจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวเป็นรายคู่

จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว	\bar{X}	1 – 5 ครั้ง	6 – 10 ครั้ง	11 – 15 ครั้ง	15 ครั้ง ขึ้นไป
1 – 5 ครั้ง	2.07	-	-.1913 (.432)	.5342 (.294)	.6958** (.006)
6 – 10 ครั้ง	2.26	-	-	.7255 (.175)	.8870** (.003)
11 – 15 ครั้ง	1.53	-	-	-	.1615 (.764)
15 ครั้ง ขึ้นไป	1.37	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ตาราง 30 พบว่ามี 2 คู่ ที่มีค่า Prob.(p) น้อยกว่า .05 หมายความว่าในแต่ละคู่มีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนี้

1 – 5 ครั้ง และ 15 ครั้ง ขึ้นไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .006 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้แตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้ต่ำกว่านักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.70

6 – 10 ครั้ง และ 15 ครั้ง ขึ้นไป มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .003 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า นักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 6 – 10 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้แตกต่างกันเป็นรายคู่กับนักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 6 – 10 ครั้ง มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคใต้ต่ำกว่านักศึกษาที่เคยไปท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป โดยมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -.89

ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมุติฐานที่ 2 ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สามารถเขียนเป็นสมมุติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต

กรุงเทพมหานคร ไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

H_1 : ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขต

กรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมุติฐาน จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้สถิติ Multiple Regression เพื่อใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Prob.(p) มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบสมมุติฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 31 แสดงความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคเหนือ)ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ	B	Beta	t	p
ค่าคงที่ (Constant)	1.807		4.561**	.000
ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว	.012	.133	2.708**	.007
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ				
ตามธรรมชาติ	.110	.231	4.724**	.000
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่				
มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค		.058	1.080	.281
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์				
สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว		.070	1.358	.175

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

r = .286

Adjusted R Square = .077

F = 17.648

จากตาราง 31 แสดงผลการวิเคราะห์ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ของนักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .133 และ .231 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .286 และมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวได้ร้อยละ 7.7 ส่วนทัศนคติด้านอื่น ๆ ต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้

ผลจากการทดสอบสมมติฐานพบว่าความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .007 และ .000 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

$$\begin{array}{l} \text{แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ(ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว)} \\ \text{จะไปท่องเที่ยว} \end{array} = .133 \text{ ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว} + .231 \text{ ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ}$$

จากสมการมีความหมายว่าเมื่อนักศึกษามีความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและทัศนคติที่ดีด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ตาราง 32 แสดงความสนใจและทัศนคติที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว
(ภาคใต้)ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ	B	Beta	t	p
ค่าคงที่ (Constant)	2.516		7.301**	.000
ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว		.075	1.491	.137
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ	.063	.128	2.441*	.015
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค	.057	.152	2.900**	.004
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว		-.041	-.758	.449

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

r = .231

Adjusted R Square = .048

F = 11.087

จากตาราง 32 แสดงผลการวิเคราะห์ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ซึ่งทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .128 และ .152 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .231 และมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวได้ร้อยละ 4.8 ส่วนความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้

ผลจากการทดสอบสมมติฐานพบว่าทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .015 และ .004 ตามลำดับซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้(ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว)} &= .128 \text{ ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ} \\ &+ .152 \text{ ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค} \end{aligned}$$

จากสมการมีความหมายว่าเมื่อนักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ตาราง 33 แสดงความสนใจและทัศนคติที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว
(ภาคเหนือ)ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ	B	Beta	t	p
ค่าคงที่ (Constant)	1.805		4.457**	.000
ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว	.013	.144	2.933**	.004
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ				
ตามธรรมชาติ	.107	.220	4.482**	.000
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่				
มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค		.023	.436	.663
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์				
สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว		.071	1.376	.170

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

r = .283

Adjusted R Square = .076

F = 17.215

จากตาราง 33 แสดงผลการวิเคราะห์ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า

ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติของนักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .144 และ .220 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .283 และมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวได้ร้อยละ 7.6 ส่วนทัศนคติด้านอื่น ๆต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลจากการทดสอบสมมติฐานพบว่าความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .004 และ .000 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

$$\begin{array}{l} \text{แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ(ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน)} \\ \text{= .144 ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว + .220} \\ \text{ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ} \end{array}$$

จากสมการมีความหมายว่าเมื่อนักศึกษามีความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติเพิ่มมากขึ้นย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ตาราง 34 แสดงความสนใจและทัศนคติที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว(ภาคใต้)
ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ	B	Beta	t	p
ค่าคงที่ (Constant)	2.019		4.451**	.000
ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว	.010	.101	1.998*	.046
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ				
ตามธรรมชาติ	.059	.113	2.153*	.032
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่				
มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค	.043	.109	2.019*	.044
ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์				
สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว		.022	.408	.683

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

r = .228

Adjusted R Square = .045

F = 7.183

จากตาราง 34 แสดงผลการวิเคราะห์ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .101 .113 และ .109 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .228 และมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวได้ร้อยละ 4.5 ส่วนทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้

ผลจากการทดสอบสมมติฐานพบว่าความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .046 .032 และ .044 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ความสนใจและทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้(ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน)} &= .101 \text{ ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยว} + .113 \\ &\text{ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ} + .109 \text{ ทัศนคติด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว} \end{aligned}$$

จากสมการมีความหมายว่า เมื่อนักศึกษามีความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้และทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ส่วนความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปได้

สมมุติฐานที่ 3 ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมุติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ไม่มีความแตกต่างกัน

H_1 : ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมุติฐาน สำหรับการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่ม ที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน จะใช้ทดสอบโดยสถิติ t-test for dependent t-test และการทดสอบสมมุติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Prob.(p) มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบสมมุติฐาน ดังตาราง

ตาราง 35 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

สถานที่ท่องเที่ยว	n	\bar{X}	S.D.	t	p
ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ					
- ภาคเหนือ	400	13.111	1.863	9.402**	0.000
- ภาคใต้	400	12.039	1.868		
ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค					
- ภาคเหนือ	400	14.989	2.381	.723	0.470
- ภาคใต้	400	14.903	2.451		
ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว					
- ภาคเหนือ	400	17.414	2.861	2.397*	0.017
- ภาคใต้	400	17.113	2.835		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 35 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติของนักท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้พบว่า

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตามธรรมชาติในภาคเหนือ เท่ากับ 13.111 และค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคใต้ เท่ากับ 12.039 ซึ่งค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้ แสดงว่านักศึกษาที่มีความรู้สึกว่าคุณภาพอากาศในภาคเหนือเย็นสบายกว่าสภาพอากาศในภาคใต้ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทะเล,ภูเขาในภาคเหนือคงงามกว่าในภาคใต้ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือมีมากกว่าภาคใต้ และรู้สึกว่าคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือดีกว่าภาคใต้

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค มีค่า Prob.(p) เท่ากับ 0.470 ซึ่งมากกว่า .05 ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภคต่อภาคเหนือไม่แตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักศึกษาที่มีความรู้สึกว่าคุณภาพอากาศในภาคเหนือและภาคใต้มีแหล่งช้อปปิ้ง / ของที่ระลึกที่ดึงดูดใจได้ในระดับใกล้เคียงกัน รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืนสนใจได้ในระดับใกล้เคียงกัน นิทรรศการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวน่าสนใจในระดับใกล้เคียงกัน สาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำสะอาดในระดับใกล้เคียงกัน และจุดบริการนักท่องเที่ยวในภาคเหนือมีเพียงพอเหมือนกัน

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ 0.017 ซึ่งน้อยกว่า .05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือเท่ากับ 17.414 และค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคใต้เท่ากับ 17.113 ซึ่งค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้ แสดงว่านักศึกษาที่มีความรู้สึกว่าคุณภาพของที่ระลึกและจำนวนร้านขายอาหารในภาคเหนือมีให้เลือกมากกว่าภาคใต้ ค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่, ราคาของฝาก / ของที่ระลึก และราคาอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือถูกกว่าภาคใต้ และรู้สึกว่าคุณภาพมีความปลอดภัยกว่าภาคใต้

สมมุติฐานที่ 4 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ไม่มีความแตกต่างกัน

H_1 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน สำหรับการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่ม ที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน จะใช้ทดสอบโดยสถิติ t-test for dependent t-test และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Prob.(p) มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตาราง

ตาราง 36 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน และด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป

สถานที่ท่องเที่ยว	n	\bar{X}	S.D.	t	p
1. ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว					
- ภาคเหนือ	400	4.09	.888	-0.639	.523
- ภาคใต้	400	4.12	.915		
2. ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน					
- ภาคเหนือ	400	4.13	.907	1.310	.191
- ภาคใต้	400	4.08	.973		
3. อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกภายในระยะเวลา					
- ภาคเหนือ	400	1.8925	1.51217	-0.774	.439
- ภาคใต้	400	1.9525	1.92341		

จากตาราง 36 แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน และด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป พบว่า

นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน และด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ไม่แตกต่างกับภาคใต้ เนื่องจาก $Prob.(p)$ ของทั้งสามด้าน ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงกลยุทธ์การตลาดให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจและต้องการที่จะศึกษาเพิ่มเติมทั้งในด้านการตลาดของธุรกิจดำเนินการท่องเที่ยว หรือแนวโน้มในการท่องเที่ยวของนักศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการตลาดต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล
2. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาถึงความสนใจต่อชนิดผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวที่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

1. นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน และภูมิลำเนาเดิม มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน
2. ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน
4. แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ศึกษาทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน Multi-stage Sampling ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling Method) โดยสุ่มสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร 8 แห่ง จากทั้งหมด 40 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยหอการค้า และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) คือจากสถานศึกษา 8 แห่งที่เลือกได้จากขั้นตอนแรก โดยกำหนดว่าจะเก็บแบบสอบถามจากประชากร รวมทั้งสิ้น 400 คน โดยแบ่งเก็บทีละ 50 คน

ขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgement Sampling) คือ การสอบถามนักศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยตามที่ได้กำหนดไว้ โดยที่นักศึกษาเหล่านี้ต้องเคยท่องเที่ยวในภาคเหนือหรือภาคใต้อย่างน้อย 1 ครั้ง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยออกแบบสอบถาม ได้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 : ทักษะคดีที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 : ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นการเก็บข้อมูลที่ได้จากหนังสือทางวิชาการ งานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

3.2 ข้อมูลปฐมภูมิ

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้งชาย และหญิงในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร 8 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยหอการค้า และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การจัดทำข้อมูล

1. ทดสอบแบบสอบถามที่ได้ทำการออกแบบไว้ (Pretest) จำนวน 30 ชุด แล้วดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามที่แก้ไขข้อบกพร่องเรียบร้อยแล้ว ออกเก็บข้อมูลจริง
3. นำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลแล้วมาตรวจสอบความสมบูรณ์
4. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส (Coding) ในแบบลงรหัสสำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์
5. นำข้อมูลที่ลงรหัสแล้วไปบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลโดยโปรแกรม SPSS For Windows Version 13 ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่แสดงผลเป็นร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ – ภาคใต้ โดยได้นำมาแจกแจงความถี่ (Frequency) และนำเสนอเป็นค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean)

และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ t-test เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างในการวิเคราะห์ความแตกต่างของปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน และภูมิลำเนาเดิม กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ และใช้ค่าทางสถิติ Multiple Regression เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ในด้านความสนใจและทัศนคติ กับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน และภูมิลำเนาเดิม มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ใช้ค่าทางสถิติ t-test for Independent t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้

สมมติฐานที่ 2 ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ใช้ค่าทางสถิติ Multiple Regression เพื่อใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ทดสอบกับแบบสอบถาม ใน ตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และ ตอนที่ 4

สมมติฐานที่ 3 ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ใช้ค่าทางสถิติ t-test for dependent t-test เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้

สมมติฐานที่ 4 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ใช้ค่าทางสถิติ t-test for dependent t-test เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปได้ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 เพศชายมีจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 69.5

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 18 – 20 ปี มีจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาอายุ 21 – 23 ปี มีจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 อายุตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 อายุต่ำกว่า 18 ปี มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ .3

ระดับชั้นปี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาระดับชั้นปี 1 มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาระดับชั้นปี 3 มีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 คน ระดับชั้นปี 2 มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ระดับชั้นปี 4 มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 อื่น ๆ เช่น ปี 5 และปี 6 มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

รายได้ที่ได้รับต่อเดือน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 รองลงมา รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 คน รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 20,001 บาท ขึ้นไป มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 รายได้ที่ได้รับต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

ภูมิลำเนาเดิม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมในภาคกลาง มีจำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมาภูมิลำเนาเดิมในภาคใต้ มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 คน ภูมิลำเนาเดิมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ภูมิลำเนาเดิมในภาคเหนือ มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 ภูมิลำเนาเดิมในภาคตะวันออก มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 ภูมิลำเนาเดิมในภาคตะวันตก มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ-ภาคใต้ 1 – 5 ครั้ง มีจำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 รองลงมา จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ-ภาคใต้ 6 – 10 ครั้ง มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 คน จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ-ภาคใต้ 15 ครั้ง ขึ้นไป มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 จำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ-ภาคใต้ 11 – 15 ครั้ง มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

การวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาในระดับทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ ในภาพรวม 3 ด้าน คือ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.64 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.50 ซึ่งสามารถจำแนกเป็นรายด้านตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สภาพอากาศ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ทะเล,ภูเขา พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แหล่งช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 นิทรรศการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 สาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 จุดบริการนักท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวใน

ภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว พบว่า ทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า จำนวนร้านขายของที่ระลึก พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 จำนวนร้านขายอาหาร พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 ราคาของฝาก / ของที่ระลึก พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 ราคาอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 ความปลอดภัย พบว่าทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนืออยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12

การวิเคราะห์ข้อมูลความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาระดับความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้โดยรวมอยู่ในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.53 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ภูเขา พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 4.13 แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล,หาดทราย พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 4.37 ประวัติศาสตร์ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.45 วัฒนธรรม พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.52 ชอปปีง / ของที่ระลึก พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.44 รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.31 ท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.67 การพักอาศัยแบบระยะยาว

พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.54 สปาร์ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.41 กีฬา – กอล์ฟ พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 2.74 ล่องแก่ง พบว่ามีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.90 จักรยานเสือภูเขา มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.55 ปีน / ไต่เขา มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.49 เดินป่า มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.81 พายเรือแคนู พายเรือคายัค มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.75 เล่นวินด์เซิร์ฟ มีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 2.99 เล่นเจ็ทสกี มีความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.29 ดำน้ำ / ดูปะการัง มีความสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 4.29 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (การเรียนรู้การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติ) มีความสนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.89 และตกปลา ความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความสนใจเท่ากับ 3.09

การวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ภาคใต้ โดยมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.09 มีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคภาคใต้ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.12 แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในภาคเหนือ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.13 แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในภาคใต้ อยู่ในระดับแน่นอนมาก มีค่าเฉลี่ยความแน่นอนเท่ากับ 4.08 มีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวภาคเหนืออีกครั้งต่อไปโดยเฉลี่ย 1.89 ปี มีค่าต่ำสุด 1 ปี ค่าสูงสุด 10 ปี และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.51 และมีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวภาคใต้อีกครั้งต่อไปโดยเฉลี่ย 1.95 ปี มีค่าต่ำสุด 1 ปี ค่าสูงสุด 20 ปี และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.92

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 เพศที่แตกต่างกันผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่าเมื่อนักศึกษามีความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือ และมีทัศนคติที่ดีด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว และด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ส่วนความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปได้

สมมุติฐานที่ 2.2 ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า เมื่อนักศึกษามีความสนใจต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ และทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว และด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ส่วนความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไปได้

สมมุติฐานที่ 3 ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ว่า

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ มีค่า Prob.(p) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคเหนือ เท่ากับ 13.111 และค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคใต้ เท่ากับ 12.039 ซึ่งค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค มีค่า Prob.(p) เท่ากับ 0.470 ซึ่งมากกว่า .05 ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภคต่อภาคเหนือไม่แตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว มีค่า Prob.(p) เท่ากับ 0.017 ซึ่งน้อยกว่า .05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือดีกว่าภาคใต้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือเท่ากับ 17.414 และค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคใต้เท่ากับ 17.113 ซึ่งค่าเฉลี่ยทัศนคติในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือสูงกว่าภาคใต้

สมมุติฐานที่ 4 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน และด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ไม่แตกต่างกับภาคใต้ เนื่องจาก Prob.(p) ของทั้งสามด้าน ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่าแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และจำนวนครั้งที่เคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีระดับการศึกษาที่อยู่ในระดับเดียวกัน คือ ระดับปริญญาตรี จึงทำให้ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษามีความคล้ายคลึงกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จัตุรชัย ลี้มพรจิตรวีไล (2548 :บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจที่มีต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ของนักท่องเที่ยวไทย ผลการศึกษาพบว่า เพศ อายุ และระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน แต่ผู้ที่มิอาชีพและรายได้ต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสนต่างกัน และจากทฤษฎีของ ธเนศ ศรีสถิต (อุตสาหกรรมท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, โครงการจัดตั้งคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม, ม.ป.ป.) กล่าวคือ การศึกษาเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในการเดินทาง คนที่มีการศึกษาสูงกว่าจะเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำกว่า เนื่องจากคนที่มีการศึกษาสูงจะมีโลกทัศน์ที่กว้างกว่า ทำให้อยากไปดูหรืออยากไปสัมผัสกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา และจากความต้องการท่องเที่ยวและการพักผ่อนของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปตามวัย จึงอาจทำให้การวิจัยในครั้งนี้ที่มีการศึกษาเฉพาะนักศึกษาระดับปริญญาตรี คือมีการศึกษาในระดับเดียวกันจึงมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานที่ 2 ความสนใจและทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า เมื่อนักศึกษามีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว และด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยว

ด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย และเมื่อนักศึกษามีความสนใจและทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวในภาคใต้ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคใต้ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว และด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจของ (สุวีรัตน์ เตชะทวีวรรณ 2545:76) กล่าวคือ สิ่งกระตุ้นทางการท่องเที่ยวหมายถึง สิ่งต่างๆ เป็นสาเหตุที่กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจในความต้องการที่จะเดินทางหรือวางรูปแบบที่ใช้เพื่อการท่องเที่ยว หรือเป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวให้มีความแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ที่สำคัญ คือ สิ่งกระตุ้นที่เกิดจากภายในของนักท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งกระตุ้นทางด้านจิตใจ ทางด้านร่างกาย ทัศนคติ ความรู้สึก เป็นต้น และ สิ่งกระตุ้นที่เกิดจากภายนอก เช่น การให้บริการทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เป็นต้น และสอดคล้องกับทฤษฎีทัศนคติของ ซีวีวรรณ เสรีรัตน์.(2546:214) กล่าวคือ ทัศนคติเกิดจากการประเมินความพึงพอใจหรือไม่พอใจของบุคคล ความรู้สึกด้านอารมณ์และแนวโน้มการปฏิบัติที่มีผลต่อความคิดหรือสิ่งในสิ่งหนึ่ง

สมมุติฐานที่ 3 ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ว่า

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติต่อภาคเหนือดีกว่า

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภค นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น และบริการสาธารณูปโภคต่อภาคเหนือไม่แตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือแตกต่างจากภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักศึกษามีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวต่อภาคเหนือดีกว่า

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีทัศนคติของ เสรี วงษ์มณฑา.(2542 :106) พบว่าทัศนคติ เป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ หรือ ความคิด ทัศนคติเป็นสิ่งที่ชักนำบุคคลให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งนักการตลาดจำเป็นต้องใช้เครื่องมือการตลาดเพื่อกำหนดทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์หรือชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางบวกต่อผลิตภัณฑ์ ซึ่งจะมีผลชักนำให้เกิดพฤติกรรมการซื้อขาย

สมมุติฐานที่ 4 แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้มีความแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือ ด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว ด้านแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน และด้านแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ไม่แตกต่างกับภาคใต้ เนื่องจาก Prob.(p) ของทั้งสามด้าน ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่าแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากหลังจากที่นักท่องเที่ยวได้ไปท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้แล้ว เกิดความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวของทั้งสองภาคในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งตรงกับทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภคเรื่องกระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค ของอาจารย์ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2536:79) กล่าวคือ การที่สินค้าและบริการถูกซื้ออย่างไม่ใช่ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการตัดสินใจซื้อหากแต่พฤติกรรมหลังซื้อยังเกิดขึ้นตามมา พฤติกรรมหลังซื้อขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่ได้รับจากการใช้บริการแล้วซึ่งความรู้้อาจจะเป็นที่พึงพอใจหรือผิดหวัง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคาดหวังเทียบกับสิ่งที่ได้รับ หากสิ่งที่ได้รับมากกว่าหรือเท่ากับความคาดหวังความพึงพอใจจะเกิด

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการสรุปผลและอภิปรายผลการวิจัยข้างต้น ทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญที่จะช่วยพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยว อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานในการวางแผนการตลาดของธุรกิจท่องเที่ยวให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายด้วย

1. เพื่อเป็นการจูงใจให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวมากขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้

ความสำคัญและส่งเสริมการมาท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจในระดับมากที่สุด ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล,หาดทราย และดำน้ำ / ดูปะการัง และควรส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจในระดับรองลงมา ได้แก่ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ซอปปิ้ง / ของที่ระลึก ท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ การพักอาศัยแบบระยะยาว สปา ล่องแก่ง จักรยานเสือภูเขา ปีน / ไร่เขา

เดินป่า พายเรือแคนู พายเรือคายัค มีความสนใจอยู่ในระดับมาก และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (การเรียนรู้การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติ)

2.ด้านใดที่นักท่องเที่ยวมีทัศนคติในระดับดีมากที่สุด ต้องปรับปรุงพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นอีก และด้านใดที่นักท่องเที่ยวมีทัศนคติอยู่ในระดับปานกลางหรือน้อยต้องหาวิธีปรับปรุงให้อยู่ในระดับดีขึ้นอย่างเร่งด่วน และเพื่อให้สามารถตอบสนองของความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ ดังนั้นจึงควรแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นและทำให้นักท่องเที่ยวมีทัศนคติที่ดี ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติในภาคใต้ในเรื่องสภาพอากาศ, ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภคในภาคเหนือและภาคใต้ ในเรื่องสาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำ, ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ ในเรื่องค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่, ราคาของฝาก / ของที่ระลึกและราคาอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยว และมีทัศนคติต่อภาคใต้ในเรื่องความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ

1.1 ควรนำมาตรการในการรักษาและควบคุมสภาพแวดล้อมมาใช้กับสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการบริการการท่องเที่ยว เช่น การปล่อยน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม อาคารขนาดใหญ่ คอนโดมิเนียม เป็นต้น

1.2 ควรจัดกิจกรรมรณรงค์การรักษาสีงแวดล้อมให้แก่คนในท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ให้ตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาท้องถิ่นและประเทศชาติ หากไม่มีการร่วมมือกันในการรักษา สภาพแวดล้อมทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว อาจทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อสถานที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ ได้

1.3 ควรจัดให้มีการรณรงค์การปลูกป่า เพื่อสร้างบรรยากาศบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวให้ดูร่มรื่น อีกทั้งยังช่วยสร้างทัศนียภาพให้ดูสวยงามมากยิ่งขึ้น

2.ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค

ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวที่จำเป็น จากผลการวิจัยนักท่องเที่ยวมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำ ให้มีการปรับปรุงห้องน้ำให้มีความสะอาดมากขึ้น ฉะนั้นควรส่งเสริมให้เอกชนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดสร้างให้มีรูปแบบห้องน้ำให้ได้มาตรฐาน และมีการดูแลรักษาความสะอาดอยู่ตลอดเวลา

3.ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับการจัดการบริการเพื่อการท่องเที่ยว

3.1 ค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่, ราคาของฝาก / ของที่ระลึก และราคาอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยว จะต้องขอความร่วมมือกับผู้ประกอบการและผู้ควบคุมดูแล ให้มีการกำหนดราคาค่าบริการให้เหมาะสม

3.2 ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัย ที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี คอยดูแลนักท่องเที่ยวตลอดเวลา

3. จะเห็นได้ว่านอกจากนักท่องเที่ยวจะมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวภาคเหนือ และภาคใต้ อยู่ในระดับแน่นอนแล้ว ยังมีแนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกันในภาคเหนือและภาคใต้ อยู่ในระดับแน่นอนมากอีกด้วย อีกทั้งแนวโน้มที่จะไปเที่ยวอีกในครั้งต่อไป ก็อยู่ภายในระยะเวลา 2 ปี ซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมควร เพราะฉะนั้นธุรกิจการท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยวที่เป็นนักศึกษา เพราะถือได้ว่านักศึกษาเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่พอสมควร จึงควรจะมีการทำการส่งเสริมการตลาดสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้โดยเฉพาะ เช่น การที่นักศึกษามาเที่ยวกันเป็นกลุ่ม หรือหมู่คณะก็ควรจะให้ส่วนลด หรือจัดรายการพิเศษให้ ฯลฯ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยเห็นว่าในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาว่าสื่อใดบ้างที่มีคุณภาพที่สุดในการติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสามารถส่งข้อมูลไปถึงกลุ่มเป้าหมายและสามารถให้ข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ควรศึกษาถึงหัวข้ออื่น ๆ นอกเหนือจากความสนใจ และทัศนคติ เช่น ความพึงพอใจ, ความคิดเห็น, พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว เพื่อให้ทราบข้อมูลหรือรายละเอียดในหลาย ๆ ด้าน

4. ควรศึกษาเปรียบเทียบสถานที่อื่น ๆ ที่มีสภาพการจัดการ และธรรมชาติที่คล้ายคลึงกัน หรือสถานที่ที่มีความโดดเด่นที่สามารถเปรียบเทียบให้เห็นได้ชัดเจน เช่น เปรียบเทียบสถานที่ท่องเที่ยวระหว่าง จังหวัดภูเก็ต กับจังหวัดเชียงใหม่ , เกาะพี พี กับ เกาะสมุย , เขาใหญ่ กับ เขาเขียว เป็นต้น

5. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวนอกเหนือจากนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เช่น นักท่องเที่ยวต่างชาติ คนวัยทำงาน ฯลฯ เพื่อให้ทราบถึงความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวเหล่านี้ และเพื่อเป็นการกำหนดกลยุทธ์การวางแผนการตลาด ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.(2548).แหล่งท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้.สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2548; จาก [http:// www.tat.or.th](http://www.tat.or.th)
- ฉัตรชัย ลิ้มพรจิตรวิไล.(2548). ความพึงพอใจที่มีต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ของนักท่องเที่ยวไทย. สารนิพนธ์ วท.ม.(การจัดการนันทนาการ).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตน์ะ. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดร.กัลยา วานิชย์บัญชา.(2546). การวิเคราะห์สถิติ:สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย.พิมพ์ครั้งที่ 7: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.Fisher's Least Significant Different..
- บริษัทศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด(2542).การสำรวจพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวไทยปี 2542.สืบค้นเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2548,จาก <http://www.tfrc.go.th>
- ปัญญาศักดิ์ อารีวรรณสุข. (2547). พฤติกรรมการท่องเที่ยวช่วงเทศกาลสงกรานต์ปี 2547 ของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม.(การตลาด).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,ถ่ายเอกสาร.
- พิบูล ทีปะपाल.(2545).หลักการตลาด.กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- เพ็ญลักษณ์ เกตุทัต.(2546). ทักษะคติและพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด.สารนิพนธ์ บธ.ม.(การจัดการ).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ ปานทอง.(2546). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดชะอำ จังหวัดเพชรบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,ถ่ายเอกสาร.
- วรรณมา วงษ์วานิช.(2539). ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- วิรัชช พานิชวงศ์. (2546): การวิเคราะห์การถดถอย. พิมพ์ครั้งที่ 2: ศูนย์ผลิตตำราเรียน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย(2548).

ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว.สืบค้นเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2548,จาก

<http://www.dit.dru.ac.th/home/023/travel>

ศิริวรรณ เสรีรัตน์;และคนอื่นๆ.(2546). การบริหารการตลาดยุคใหม่. กรุงเทพฯ :

บริษัท ธรรมสารจำกัด.

สุวีรัตน์ เตชาทวิวรรณ.(2545).พฤติกรรมนักท่องเที่ยว.เอกสารประกอบการสอนคณะวิทยาการจัดการ:

มหาวิทยาลัยขอนแก่น;71-76

ศูนย์เครือข่ายความรู้วัฒนธรรม สถาบันศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยบูรพา.(2547).องค์ประกอบ

ของการท่องเที่ยว.สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2548,จาก

[http://www.nectec.or.th/courseware/siamculture/travel/knowledge/travel05.](http://www.nectec.or.th/courseware/siamculture/travel/knowledge/travel05.html)

html -14k

สมกมล พวงพรหม.(2546). ปัจจัยจูงใจที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของ

นักท่องเที่ยวต่างชาติในชุมชนถนนข้าวสาร..กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีน-

ครินทร์วิโรฒ.,21.

เสรี วงษ์มณฑา.(2542).พฤติกรรมผู้บริโภค.กรุงเทพฯ: บริษัทธีระฟิล์ม และไซเท็กซ์.

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว.(2548).มาตรฐานอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน

2548. จาก<http://www.tourim.go.th>

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.(2547).สารสนเทศอุดมศึกษา.สืบค้นเมื่อ 10 พฤศจิกายน

2548,จาก <http://www.mua.go.th>

แสงเดือน สอนเจริญ.(2548). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย

บริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่. สารนิพนธ์ บธ.ม.(การจัดการ).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ,ถ่ายเอกสาร.

อดุลย์ จาตุรงค์กุล.(2543).พฤติกรรมผู้บริโภค.พิมพ์ครั้งที่ 6: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อารณีย์ วิวัฒน์ภรณ์.(2546). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไทยใน

จังหวัดราชบุรี.สารนิพนธ์ บธ.ม.(การตลาด).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ,ถ่ายเอกสาร.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง ความสนใจและทัศนคติต่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ซึ่งตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 18 ปี () 18 – 20 ปี
() 21 – 23 ปี () ตั้งแต่ 24 ปี ขึ้นไป

3. ระดับชั้นปี

() ปี 1 () ปี 2 () ปี 3
() ปี 4 () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

4. รายได้ที่ได้รับต่อเดือน

() ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท () 5,001 – 10,000 บาท
() 10,001 – 15,000 บาท () 15,001 – 20,000 บาท
() 20,001 บาท ขึ้นไป

5. ภูมิลำเนาเดิม

() ภาคเหนือ จังหวัด _____ () ภาคกลาง จังหวัด _____
() ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัด _____ () ภาคตะวันออก จังหวัด _____
() ภาคตะวันตก จังหวัด _____ () ภาคใต้ จังหวัด _____

6. จำนวนครั้งที่ท่านเคยไปท่องเที่ยวในภาคเหนือ - ภาคใต้

() 1 – 5 ครั้ง () 6 – 10 ครั้ง
() 11 – 15 ครั้ง () 15 ครั้ง ขึ้นไป

ตอนที่ 2 : ทักษะการที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษาใน

เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง : โปรดเปรียบเทียบทักษะการที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านแล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ทักษะต่อผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว	ภาคเหนือ	ภาคใต้
1. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพตามธรรมชาติ		
1.1 สภาพอากาศ	เย็นสบาย ___:___:___:___: ร้อนอบอ้าว 5 4 3 2 1	เย็นสบาย ___:___:___:___: ร้อนอบอ้าว 5 4 3 2 1
1.2 แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทะเล,ภูเขา	งดงาม ___:___:___:___: ธรรมดา 5 4 3 2 1	งดงาม ___:___:___:___: ธรรมดา 5 4 3 2 1
1.3 ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	หลากหลาย ___:___:___:___: ไม่หลากหลาย 5 4 3 2 1	หลากหลาย ___:___:___:___: ไม่หลากหลาย 5 4 3 2 1
1.4 ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว	สะอาด ___:___:___:___: ไม่สะอาด 5 4 3 2 1	สะอาด ___:___:___:___: ไม่สะอาด 5 4 3 2 1
2. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นและบริการสาธารณูปโภค		
2.1 แหล่งช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก	ดึงดูดใจมาก ___:___:___:___: ไม่ดึงดูดใจเลย 5 4 3 2 1	ดึงดูดใจมาก ___:___:___:___: ไม่ดึงดูดใจเลย 5 4 3 2 1
2.2 รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน	จูงใจ ___:___:___:___: ไม่จูงใจ 5 4 3 2 1	จูงใจ ___:___:___:___: ไม่จูงใจ 5 4 3 2 1
2.3 นิทรรศการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	น่าสนใจ ___:___:___:___: ไม่น่าสนใจ 5 4 3 2 1	น่าสนใจ ___:___:___:___: ไม่น่าสนใจ 5 4 3 2 1

ทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ ท่องเที่ยว	ภาคเหนือ	ภาคใต้
2.4 สาธารณูปโภค เช่น น้ำ	สะอาด __:__:__:__:__ สกปรก 5 4 3 2 1	สะอาด __:__:__:__:__ สกปรก 5 4 3 2 1
2.5 จุดบริการนักท่องเที่ยว	เพียงพอ __:__:__:__:__ ไม่เพียงพอ 5 4 3 2 1	เพียงพอ __:__:__:__:__ ไม่เพียงพอ 5 4 3 2 1
3. ด้านสภาพแวดล้อมทาง กายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น เกี่ยวกับการจัดการบริการ เพื่อการท่องเที่ยว 3.1 จำนวนร้านขายของที่ระลึก 3.2 จำนวนร้านขายอาหาร 3.3 ค่าใช้จ่ายในการเข้าชม สถานที่ 3.4 ราคาของฝาก / ของที่ระลึก 3.5 ราคาอาหารและเครื่องดื่ม ในแหล่งท่องเที่ยว 3.6 ความปลอดภัย	มีให้เลือกมาก__:__:__:__:__ มีให้เลือกน้อย 5 4 3 2 1 หลากหลาย __:__:__:__:__ น้อย 5 4 3 2 1 ถูก __:__:__:__:__ แพง 5 4 3 2 1 ถูก __:__:__:__:__ แพง 5 4 3 2 1 ถูก __:__:__:__:__ แพง 5 4 3 2 1 มีความ __:__:__:__:__ ขาดความ ปลอดภัย 5 4 3 2 1 ปลอดภัย	มีให้เลือกมาก__:__:__:__:__ มีให้เลือกน้อย 5 4 3 2 1 หลากหลาย __:__:__:__:__ น้อย 5 4 3 2 1 ถูก __:__:__:__:__ แพง 5 4 3 2 1 ถูก __:__:__:__:__ แพง 5 4 3 2 1 ถูก __:__:__:__:__ แพง 5 4 3 2 1 มีความ __:__:__:__:__ ขาดความ ปลอดภัย 5 4 3 2 1 ปลอดภัย

**ตอนที่ 3 : ความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาคเหนือและภาคใต้ของนักศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร**

คำชี้แจง : โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความสนใจที่มีต่อการท่องเที่ยวใน
ภาคเหนือและภาคใต้

ชนิดผลิตภัณฑ์	ระดับความสนใจ				
	สนใจมากที่สุด	สนใจมาก	สนใจปานกลาง	ไม่ค่อยน่าสนใจ	ไม่สนใจเลย
1.แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ภูเขา					
2.แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ-ทะเล, หาดทราย					
3.ประวัติศาสตร์					
4.วัฒนธรรม					
5.ช้อปปิ้ง / ของที่ระลึก					
6.รายการบันเทิง / ชีวิตยามค่ำคืน					
7.ท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ					
8.การพักอาศัยแบบระยะยาว					
9.สปา					
10.กีฬา – กอล์ฟ					
11.ล่องแก่ง					
12.จักรยานเสือภูเขา					
13.ปีน / ไต่เขา					
14.เดินป่า					
15.พายเรือแคนู พายเรือคายัค					
16.เล่นวินด์เซิร์ฟ					
17.เล่นเจ็ตสกี					
18.ดำน้ำ / ดูปะการัง					
19.การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (การเรียนรู้ การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติ)					
20.ตกปลา					

ตอนที่ 4 : แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ของ
 นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง : โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับแนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของท่าน

แนวโน้มพฤติกรรมในการท่องเที่ยว	ภาคเหนือ	ภาคใต้
1.แนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยว	ไปแน่นอน ___:___:___:___: ไม่ไปแน่นอน 5 4 3 2 1	ไปแน่นอน ___:___:___:___: ไม่ไปแน่นอน 5 4 3 2 1
2. แนวโน้มที่ชักชวนครอบครัว/ ญาติ/เพื่อนไปท่องเที่ยวด้วยกัน	แน่นอน ___:___:___:___: ไม่แน่นอน 5 4 3 2 1	แน่นอน ___:___:___:___: ไม่แน่นอน 5 4 3 2 1
3.อนาคตท่านมีแนวโน้มที่จะไป ท่องเที่ยวอีกภายในกี่ปี	_____ ปี	_____ ปี

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อ

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

รองศาสตราจารย์ศิริวรรณ เสรีรัตน์

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร MBA.
ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตา

รองประธานการบริหารหลักสูตร MBA.
ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อผู้ทำการวิจัย	นางสาวขวัญจิตร โชติช่วง
วันเดือนปีเกิด	15 สิงหาคม 2524
สถานที่เกิด	กระบี่
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	221/8 ม.2 ตำบลโคกม่วง อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง 93130
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2549 บธ.ม.(การตลาด) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พ.ศ.2547 บธ.ม.(การตลาด) ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ.2545 บธ.ม.(การตลาด) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขต ชุมพรเขตอุดมศักดิ์